ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

Innehållsförteckning:

TIONDE KAPITLET

Det falska profetdömet

Huvudtexten (Upp 13:11–17).....1
Bitexter:.....1
1. (Dan 7:8, 19–21, 23–25).....1
2. (2 Tess 2:3–12).....1
3. (Upp 18:21, 23–24).....2
4. (Upp 16:12–16).....2
5. (Upp 19:20).....2

I. Det falska profetdömets horn och mun.....4
1. Skökodömets horn och mun.....4
2. Paddömets horn och mun.....6

II. Det falska profetdömets makt och djurtillbedjan.....9
1. Skökodömets makt och djurtillbedjan.....10
1. Hur stor är det första vilddjurets makt?.....10
2. Vari består det första vilddjurets makt?.....10
3. Hur utövar det första vilddjuret sin makt?.....11
2. Paddömets makt och djurtillbedjan.....12

III. Det falska profetdömets tecken och eld.....14
1. Skökodömets tecken och eld.....14
1. Människans naturlige eldsande, som blivit motelden till Guds eld.....16
2. Sanningselden.....16
3. Den under-mänskliga skapelsens eld.....16
4. Avgrundens eld.....18
5. Domselden från himmelen.....18
2. Paddömets tecken och eld.....22

IV. Det falska profetdömets bild och märke.....26
1. Skökodömets bild och märke.....26
A. Skökodömets bild.....26
B. Skökodömets märke.....37
2. Paddömets bild och märke.....41
A. Paddömets bild.....41
B. Paddömets märke.....46

V. Det falska profetdömets trolldom och skuld 50
1. Skökodömets trolldom och skuld.....50
A. Skökodömets trolldom.....52
B. Skökodömets skuld.....57
2. Paddömets trolldom och skuld.....62
A. Paddömets trolldom.....62
B. Paddömets skuld.....65

VI. Det falska profetdömets laglöshet och paddblåsning.....66
1. Skökodömets laglöshet och paddblåsning.....66
A. Skökodömets laglöshet.....66
B. Skökodömets paddblåsning.....71
2. Paddömets laglöshet och paddblåsning.....75
A. Paddömets laglöshet.....75
B. Paddömets paddblåsning.....79

3. Salig är den som vakar och bevarar sina kläder....85

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

TIONDE KAPITLET Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

Bibelcitaten är hämtade från Folkbibeln 2015.

I några få citat har dock, för att bättre anknyta till det som Wetterlund betonar, enstaka ord ersatts med motsvarande ord i professor O.F. Myrbergs bibelöversättning från 1890. Det var Myrbergs bibelöversättning som Wetterlund använde.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot synpunkter på den språkliga moderniseringen. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2026-08-23

TIONDE KAPITLET

Det falska profetdömet

Huvudtexten (Upp 13:11–17)

Och jag såg ett annat vilddjur komma upp ur jorden. Det hade två horn som ett lamm men talade som en drake. (11)

Det utövar det första vilddjurets hela makt inför det och får jorden och dess invånare att tillbe det första vilddjuret vars dödliga sår hade blivit läkt. (12)

Det gör stora tecken och får till och med eld att falla från himlen ner på jorden i människornas åsyn. (13)

Genom tecknen det fått makt att göra inför vilddjuret förleder det jordens invånare. Det säger till jordens invånare att göra en bild åt vilddjuret som har ett sår från ett svärd men lever igen. (14)

Och det fick makt att ge livsande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och låta döda dem som inte tillbad vilddjurets bild. (15)

Och det tvingar alla – små och stora, rika och fattiga, fria och slavar – att ta emot ett märke på högra handen eller pannan, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal. (16–17) [*]

Bitexter:

1

Men medan jag betraktade hornen fick jag se hur ett annat horn sköt upp mellan dem, ett litet ...; Det hornet hade ögon som liknade människoögon och en mun som talade stora ord. – – Därefter ville jag få en förklaring ... angående det nya hornet som sköt upp .... och som hade ögon och en mun som talade stora ord och såg större ut än de andra. Och jag såg hur det hornet förde krig mot de heliga och besegrade dem. – –

Då svarade han:"... De tio hornen betyder att tio kungar ska uppstå i det riket, och efter dem ska en annan uppstå som är olik de förra ... Han ska tala mot den Högste och ansätta den Högstes heliga." (Dan 7:8, 19–21, 23–25)

2

Låt ingen bedra er på något sätt. Först måste avfallet komma och laglöshetens människa träda fram, fördärvets son, motståndaren som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt så att han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud. . . . Och ni vet vad det är som nu håller honom tillbaka så att han kan träda fram först när hans tid kommer. Laglöshetens hemlighet är ju redan verksam. Nu måste bara han som håller tillbaka röjas ur vägen. Sedan ska den laglöse träda fram, han som Herren Jesus ska döda med sin muns ande och förgöra med glansen vid sin ankomst. Den laglöses ankomst är ett verk av Satan som kommer med stor kraft och med lögnens tecken och under. Med ondskans alla konster bedrar han dem som går förlorade, eftersom de

[*] Denna text är huvudstället i skriften för läran om det falska profetdömet, och därför har vi kallat den "huvudtexten".

inte tog emot kärleken till sanningen så att de kunde bli frälsta. Därför sänder Gud villfarelsens makt över dem så att de tror på lögnen och blir dömda, alla de som inte har trott på sanningen utan njutit av orättfärdigheten. (2 Tess 2:3–12)

3

Och en väldig ängel tog upp en sten, stor som en kvarnsten, och slungade den i havet och sade: "Så ska Babylon, den stora staden, störtas med våldsam kraft, och man ska aldrig mer finna den. – Dina köpmän var jordens stormän, för alla folk blev förledda genom din häxkonst. Och i staden fanns blod av profeter och heliga och alla som slaktats på jorden." (Upp 18:21, 23–24)

4

Den sjätte tömde sin skål över den stora floden Eufrat, och dess vatten torkade ut så att vägen öppnades för kungarna från Östern. Och jag såg att det ur drakens mun och ur vilddjurets mun och ur den falske profetens mun kom tre orena andar som liknade paddor. De är onda andar som gör tecken, och de drar ut till kungarna i hela världen för att samla dem till striden på Guds, den Allsmäktiges, stora dag. – ("Se, jag kommer som en tjuv. Salig är den som vakar och bevarar sina kläder, så att han inte går naken och man ser hans skam.") – Och de samlade dem på den plats som på hebreiska heter Harmagedon.
(Upp 16:12–16)

5

Och vilddjuret greps tillsammans med den falske profeten, som hade gjort tecken inför vilddjuret och därigenom förlett dem som tagit emot vilddjurets märke och tillbett dess bild. Båda kastades levande i eldsjön som brinner av svavel. (Upp 19:20)

Det falska profetdömet är det djupaste och avskyvärdaste onda som finns. Ty det är innerst själva Satan under sken av den sanne profeten. Dock måste vi lära känna detta onda, hur vidrigt och motbjudande det än är. Men här krävs eftertanke och ihärdigt begrundande. Ty här ligger det onda så väl inlindat och fördolt i sanningens sken, att alla "jordens invånare", i stort sett, "blivit förledda". Och i denna förvillelse är även de flesta troende indragna.

I det föregående har vi ofta antytt det falska profetdömet, särskilt i dess skökogestalt. Meningen är nu att söka ge en rikshistorisk överblick över detsamma, även i dess padd-gestalt. En sådan överblick är nödvändig för att förstå den tid som nu är och stundar.*

Det falska profetdömet fanns även *före* Kristus och det bland alla folk, såsom vi snart får se. Och bland judafolket nådde det en sådan utbredning och makt att det kunde föra Kristus, den sanne profeten, på korset.

Men våra texter handlar om det falska profetdömet huvudsakligen

* Även det *falska* profetdömet är ett rike, vars historia profetian har angivit i dess grunddrag.

efter Kristus. Och det sträcker sig över både det sjätte och det sjunde världsriket. Ty vilddjuret och den falske profeten följas åt, ända tills båda grips och kastas i eldsjön strax före tusenårsriket (bitexten 5).

Det falska profetdömets tid *efter* Kristus sammanfaller alltså med vilddjurets tid, som är "42 månader". Därmed får det i likhet med vilddjuret två världsskeden: sjätteriksskedet och sjunderiksskedet. Och under vartdera av dem har det en särskild huvudprägel, som alltså är världsprägel eller världssignatur. Och de som sätter denna prägel är skökan och paddan, nämligen skökan under det 6:e och paddan under det 7:e världsriket. Och så har det falska profetdömet dessa gestalter: **skökodömet** och **paddömet.**

Men detta får icke fattas *så,* att paddömet uppstår först när skökodömet slutar. Nej, även paddan framkommer på organisk väg. Paddömet finns till även under skökodömet, men det befinner sig då i *uppväxt* och har ännu icke världsvälde. Först i det 7:e riket är paddan fullväxt och tar världsväldet tillsammans med vilddjuret, likasom skökan har världsvälde under det 6:e riket tillsammans med vilddjuret.

Ty vad är skökan? Jo, förstabudslösheten under kristlig förklädnad. Och vad är paddan? Jo, förstabudslösheten utan denna förklädnad.* Eller: Skökan är otron med skenet av tro. Paddan är otron utan detta sken.

Paddan är den rena otron med uppenbar förnekelse av Gud och hans Son. Hon är alltså *antikristendomen.* Men den finns inte till *först* i det 7:e världsriket, ty det fanns ju antikrister redan på Johannes tid (1 Joh 2:18). Och sådana har funnits allt sedan dess. Och sålunda finns den antikristiska paddan även under skökodömet, men i tillväxt. Hennes mål är paddriket som är det 7:e världsriket.

Vid framställningen av det falska profetdömet under det sjätte världsriket ska vi alltså låta skökan och paddan gå hand i hand med varandra, såsom de ju också är nära besläktade. Ja, i grunden är ett, ty båda är den jordkrypande förstabudslösheten. Visserligen befinner sig skökotron och paddtron eller skenkristendomen och antikristendomen i beständig strid med varandra. Men innerst arbetar de på samma sak: den uppenbara och världsbehärskande antikristendomen. Ty i grunden är även skökan antikristisk, fast under sken av att vara kristlig. Hennes Kristus är Antikrist, ty han är förstabudslös. Skökan går havande med paddan. Skökodömet har den fasansfulla uppgiften att föda paddömet. Denna födelse ser vi nu dagligen. Stora skaror av skökans folk bortkastar det kristna skenet och namnet och övergår i den uppenbara antikristendomen. Skökan har varit så angelägen om att göra den personliga frälsningen budlös. Så blev paddan i behåll och i gott förvar. Och nu träder hon uppenbarligen fram. Och snart tar hon makten. Därmed är paddömet fött. Skåda då ert verk, ni skökans prelater, präster och lekmän!

Vi ska alltså låta det falska profetdömet vara vad det är, nämligen en organisk världsutveckling av den förstabudslösa mänskligheten. Blott då förstår vi vår huvudtext. Den är nämligen en *gemensam* beskrivning på både skökodömet och paddömet och passar in på dem båda. Ty

* Märk att vi säger: "utan *denna* förklädnad" ty även paddan har förklädnad, fast icke kristlig. Därom strax mer.

skökolivet och paddlivet är i grunden samma liv, såsom vi sett. Och det är detta gemensamma liv som profetians ande ger en gemensam beskrivning i huvudtexten.

Med ledning av våra texter och framför allt av huvudtexten går vi nu att framställa det falska profetdömet från sex synpunkter, nämligen: dess horn och mun; dess makt och djurtillbedjan; dess tecken och eld; dess bild och märke; dess trolldom och skuld; dess laglöshet och paddblåsning. Alltså:

I

Det falska profetdömets horn och mun

Då nu det falska profetdömet utgörs av skökodömet i det sjätte och paddömet i det sjunde världsriket, så får vi här två synpunkter: Skökodömets horn och mun; samt Paddömets horn och mun. Alltså:

1

Skökodömets horn och mun

" Och jag såg ett annat vilddjur komma upp ur jorden. Det hade två horn som ett lamm men talade som en drake." [*] (13:11)

Johannes hade nyss sett ett vilddjur uppstiga ur havet (13:1–10). Det är havsdjuret, lejonbjörnleoparden, kattbjörnen.[**]

Och nu såg han ett annat vilddjur uppstiga ur jorden (13:11–17). Det är jorddjuret eller "den falske profeten", som i det sjätte riket är skökoprofeten och i det sjunde riket är paddprofeten.

Ty att jorddjuret i vår huvudtext är just "den falske profeten" i vår femte bitext, det ser vi tydligt därav att precis samma världsförvillelse tillskrivs dem båda. Det som sägs om den falska profeten i bitexten, är just vad som sägs om jorddjuret i huvudtexten. (Läs och jämför.) Alltså är det fullkomligt visst att jorddjuret och "den falske profeten" är en och samma företeelse. Och sålunda är den falske profeten ett vilddjur. Ja, just "vilddjuret" i vår huvudtext.

Havsdjuret och jorddjuret är i grunden samma djur, ty de är den förstabudslöse människoanden, innerst besjälad och behärskad av avgrundsdjuret, som är draken. Skillnaden är blott den att i det förra djuret framträder denne ande *utan* förklädnad, men i det senare *med* förklädnad, nämligen i det 6:e riket med kristlig förklädnad och i det 7:e med en annan förklädnad, som vi strax får se.

Båda dessa vilddjur har horn. Men havsdjuret har tio, alltså lika många som avgrundsdjuret har (Upp 12:3). De påminner alltså icke om lamm-horn varken till antal eller utseende, utan de påminner om avgrundsanden – den oförklädde mot-anden till Lammet.

---

[*] Vårt tionde kapitel förutsätter kännedom om vårt andra kapitel, som handlar om vilddjuret, och särskilt kännedom om vilddjurets förklädnader som är lamm-ormen och skökan.

[**] Vi begagnar ofta ordet ”kattbjörnen” såsom benämning på det första ”vilddjuret” enär detta är sammansatt av ”lejon, leopard och björn”, alltså av katt och björn. ”Kattbjörnen” betecknar sålunda det ondas smidighet och list, klumpighet och råhet, grymhet och styrka.

Jorddjuret åter har blott två horn. Och de liknar ett lamms. Här har vi alltså en **hornförändring.** Märk det. Kattbjörnen har förändrat sina 10 horn till 2 lamm-horn. Och varför? Naturligtvis därför att här på jorden har framträtt en makt som är honom övermäktig. Den makten är Lammet och dess heliga. Och denna makt måste han ta hänsyn till, och söker att listigt efterlikna densamma för att rädda sitt hotade världsvälde. Det är alltså innerst Satan, som i gestalten av kattbjörnen förändrat sina 10 avgrundshorn till 2 lamm-horn för att kunna ligga med i Lammets sak och om möjligt ta den helt och hållet om hand. Och hur pass han har lyckats häri, det vet vi. *Det är innerst draken, som i stort sett har hand om kristendomen på jorden.* Och så har han allt hittills lyckats rädda sitt världsvälde genom sina två lamm-horn. En så förfärande sak innebär denna *hornförändring.*

Ty märk: här talas icke blott om horn utan även om mun. Både havsdjuret och jorddjuret framställs såsom talande. Men det förra talar rätt och slätt som vilddjuret utan förklädnad. Kattbjörnen har "en mun, som talar stora ord och hädelser mot Gud, hans namn och tabernakel och mot dem som bor i himmelen" (13:5–6). Här har vi alltså den råa, obeslöjade djurflabben, stortruten, den osminkade förstabudslösheten, just det avgrundsväsen som kattbjörnens tio horn innerst betecknar.

Jorddjuret åter "talar som draken", men under *lammhornen.* Det talar följaktligen såsom den till lamm utklädde *ormen.* Här har vi alltså en **munförändring.** Och den inträdde i och med *hornförändringen.* Så övergick den grova flabben i en "fin mun", som är den "kristliga" orm-munnen. Och den predikar i Lammets namn det förstabudslösa orm-evangeliet som lägger den personliga frälsningen utanför "Andens lag", utanför födelsen, utanför den förbundsmässiga lagläggningen och lagskrivningen. Och där förbundsmässig frälsning kommit till stånd, där predikar han förstabudshalvhet såsom i Efesus, Pergamus och det sekunda Tyatira, där skökan är avlad. Men målet är Sardes och i synnerhet Laodicea med det "rika" lammskenet över ormen. Målet är den födda skökan.

Alltså har Satan i gestalten av kattbjörnen även ändrat mun. Och varför? Naturligtvis därför att här uppträtt på jorden en mun, som är hans mun övermäktig. Och den är Lammets och dess heligas mun. Därför måste Satan skaffa sig en ny mun, som talar så som om Lammet talade. Och med den munnen har han lyckats tala sig till räddning. Han har under sken av Lammet till den grad fört sin *egen* talan, så att hans världsvälde nu är starkare än det någonsin varit. *Det är innerst Satan som i stort sett för ordet i hela kristenheten.* En så fasansfull verklighet ligger i hans *förändrade mun.*

Alltså är jorddjuret eller lammhornsormen ingenting annat än den till horn och mun förändrade kattbjörnen. Och horn betyder kraft, styrka och seghet. Alltså är jorddjuret *det nya kraft- och talorgan* som Satan förskaffade sig gent emot de nya förhållanden vilka inträtt genom Lammet och dess heliga. Lamm-hornsdraken är den "kristlige" avgrundsdraken.

Men nu är, som vi sett, jorddjuret detsamma som "den falske profeten". Alltså är den falske profeten just den till horn och mun förändrade kattbjörnen. Och alltså är den falske profeten just detta nya kraft- och talorgan, som Satan förskaffade sig mot Lammet och dess

heliga. Den falske profeten är den "kristlige" avgrundsdraken.

Den falske profeten är alltså i det 6:e världsriket *skökoprofeten.* Han är skökans ande och liv. Han grundlägger och vidmakthåller skökodömet. Och det gör han genom att "kristna" kattbjörnsmänniskorna. Och han kristnar dem genom att sätta sina horn och sin mun på dem. Jaha – därmed är de "kristna" d.v.s. skökokristna. Och alltså har skökodömet jorddjurets eller den falske profetens horn och mun. Också är det mäkta hornsegt och munvigt som vi väl vet. Skökostaden är "den starka staden".

Det sjätte världsrikets signatur är alltså: den lammliknande **Tvåhornsdraken,** som är **Tvåhornsprofeten** eller skökoprofeten. I denna lamm-hornsdrake ser "jordens invånare" Lammet och hör Lammet. Draken ser och hör de icke, ty de är "förledda" genom Satans listiga horn- och munförändring.

2

Paddömets horn och mun

Låt oss nu förflytta oss till början av det 7:e världsriket. Där sker en ny **hornförändring.** Ty där förändrar kattbjörnen sina 10 horn icke längre till 2 lammhorn utan till blott ett enda horn, "det nya hornet, det lilla hornet, som nu blivit större än de andra" (bitext 1). Detta horn innehåller alltså redan från sin början någonting nytt. Och detta nya är den uppenbara gudsförnekelsen och antikristendomen som i det 7:e riket framträder i världsbehärskande gestalt och kraft.

Här har vi alltså hornväsendets höjdpunkt. Avgrundsdjurets tio horn, havsdjurets tio horn och jorddjurets två horn har gått upp i **ett**-hornet. Allt ont i avgrunden och i lufthimmelen, på jorden och i jordens hjärta träder fram i detta *enda* horn.

Detta förfärande *ett*-horn säger oss att nu har hela vilddjursväsendet nått sin *enhet* gent emot Gud, hans Son och hans heliga. Denna enhet är den världsbehärskande antikrist-anden. Satans rike är grundlagt på jorden; förstabuds-lösheten är genomförd till en himmelsstormande världsmakt.

I och med denna nya hornförändring har även skett en ny **munförändring.** Ty *ett*-hornet "har en mun som talade stora ord och upphäver sitt tal mot den Högste". Alltså har den fina och gudeliga skökomunnen övergått i den uppenbart antikristiska stortruten.

Denna munförändring är en genomgripande världstilldragelse. Ty det är *ett*-hornet som talar. Dess tal är *en*-väldigt. *Ett*-hornet för ordet i hela världen. *Ett*-hornet är ordförande överallt på jorden. O fasa!

I och med denna horn- och munförändring sker även en förändring av skenet. Ty ett-hornet "har ögon som liknar människoögon". De är icke människoögon, utan avgrundsögon, Satans-ögon, men de *"liknar"* eller har sken av människoögon. Här har vi i det nya skenet, sjunderiksskenet, som alltså icke är skenet av Lammet utan av *människan.* Skenet av Lammet är sjätteriksskenet. Det har nu gjort sin tjänst och behövs icke mer. Det var ett listigt medel att under det 6:e världsriket rädda djurmänniskan. Nu träder hon fram såsom det 7:e världsrikets fullmogna djurmänniska, men under sken av att vara den

sanna människan. Skökan var så angelägen att lägga den personliga frälsningen utanför födelsen. Därmed blev den gamle Adam vid liv. Och nu lever han upp som den "sanna människan". Ja, han sätter sig i den andre Adams ställe såsom den ende "frälsare" som finns, självfrälsaren, och i Guds ställe såsom den ende Gud som finns. Ett-hornet predikar *människan* såsom den ende Guden. Här har alltså lögnen nått sin höjd. Och på denna höjd står hela det 7:e världsriket.

Men denna svindlande sken-, lögn- och högmodshöjd är i verkligheten ett förfärande djup. Ty här ligger mänskligheten fallen så djupt som det är möjligt att falla inom världsrättfärdiggörelsens gräns. Hon ligger ända ned på bottnen av syndens och dödens elände. Hela hennes härliga värld med all dess förstabudslösa vetenskap, bildning och kultur är ingenting annat än ett *träsk,* en stinkande *sump.* Den stolta och stortaliga, gudblivna och himmelsstormande sjunderiksmänniskan är blott *träskinnevånaren. Det* är den verkliga sanningen i allt detta lögn- och skenväsen. Och just denna förfärande sanning slår profetian henne i ögonen med det ordet: **”Padda”.** Vilken ironi, vilken mördande sanningsudd i det ordet! Och vilken hårresande förödmjukelse för denna "gudamänniska" då hon till sist får se sig vara "paddan"![*]

Alltså uppträder "den falske profeten" under det 7:e världsriket med horn- och munförändringen nr 2. Här är han ett-hornet med mun under "människo-ögon". Och denna förändring har sin grund i de nya förhållanden som *då* inträtt. Det kristna skenet behövs icke mer. Kattbjörnen har under skökans hägn vuxit sig stark nog att framträda som den *uppenbare* fienden till Lammet och dess heliga. Därmed börjar den sista och stora "förödelsen" av dem. – Ett-hornsprofeten är alltså kattbjörnens och därmed Satans *nya kraft- och talorgan* som de nya förhållandena kräver.

Under det 7:e världsriket är den falske profeten padd-*profeten.* Han grundlägger och vidmakthåller paddömet, vars ande och liv han är. Och det sker därigenom, att han omskapar människorna till ett-hornsmänniskor med en mun som i stora ord "upphäver sitt tal mot den Högste". Detta är *paddömets* horn och mun.

Men allt detta sker under sken av att göra människorna till sanna människor. Den gamle och listige ormen är alltså med, men han ligger fördold under det nya skenet och gör människan till en jord- och träskkrypande padda, under det att hon tror sig vara jordens Gud. Och sålunda är det 7:e världsrikets signatur: den människoliknande **Ett-hornsdraken** som är **Ett-hornsprofeten** eller paddprofeten. I denne människodrake ser "jordens invånare" människan och hör människan. Draken ser och hör de icke ty de är "förledda" genom den listiga horn- och munförändringen nr 2.

Sålunda är det 6:e världsriket skökodömet och det 7:e världsriket paddömet. Men – sa vi nyss – vi ska icke tänka att paddömet inträder först då, när skökodömet slutar. Nej, det förra finns till även samtidigt med det senare men blott i tillväxt, utan att ännu äga världsvälde. Alltså är horn- och munförändringen nr 2 även *samtidig* med horn- och munförändringen nr 1, men utan att ännu äga det världsbehärskande ordet.

[*] Närmare utredning av "paddans" betydelse i profetian ska vi söka åstadkomma i kapitlets sista del under "paddblåsningen".

Skökoprofeten och paddprofeten går innerst hand i hand med varandra. Också är de ju i grunden ingenting annat än kattbjörnens och därmed Satans förändrade kraft- och talorgan. Båda uppstiger ur jorden och talar av jorden och grundlägger jordkryperiet. Den förre banar väg för den senare. Se t.ex. i Stockholm en söndag. Klockan 11 uppträder båda två. Skökoprofeten står i kyrkor och bönhus och predikar det förstabudslösa evangeliet, det "rena evangeliet", fullkomligt rent från alla Guds bud. Och det gör han till personligt frälsande – alltså personlig frälsning utanför födelsen, utanför "Andens lag". Så banar han väg för den laglöse i tusentals hjärtan. Och så har han gjort i Stockholm i flera hundra år. Han har satt två lamm-horn på kattbjörnsmänniskorna, och så har han gjort dem till "två-hornspaddor", "lammpaddor", som "i Lammets namn" troget kryper på jorden och icke har någon annan himmel än *den.* Ja, så i de flesta kyrkor och bönhus. Men se nu i "Folkets hus". Där står paddprofeten som just är den laglöse. Och han predikar människan, *människan.* Hans evangelium är den förstabudslösa vetenskapen som ska frigöra människan från "det fördummande fårevangeliet, djävlasmörjan" – så kallas kristendomen av paddprofeterna – och som ska av människan göra den sanna människan. Och han talar stora ord och smädar och hädar och utbreder antikristendomen. Och skarorna jublar över det nya "evangeliet".

Sålunda sysslar båda två innerst med *paddan*, som är det jordiska och jordkrypande människohjärtat, kattbjörns-hjärtat, vilddjurshjärtat. Men skökoprofeten inhöljer henne så fint i två-hornsskenet och smörjer in henne så väl i det budlösa och ofödda "smetevangeliet", att hon blir vid liv och i behåll åt medarbetaren i "Folkets hus". Och denne tar hand om henne och lindar in henne i ett-hornsskenet och smörjer in henne i vetenskaps- och kulturevangeliet, så att hon pöser upp till en människostorhet, inför vilken Gud i himmelen blir ingenting. Och av sådana gudablivna ett-hornspaddor vimlar det på Stockholms gator.

Så har vi skökodömet och paddömet i full gång sida vid sida med varandra: och det icke blott i Stockholm utan i hela vårt land, och icke blott i kyrkor och bönhus och "Folkets hus", utan i hundratusentals hus i alla samhällsklasser och på hundratusentals andra platser från Ystad till Haparanda. Två-hornsprofeten gör "två-hornspaddor", ett-hornsprofeten gör "etthorns-paddor": paddmakeriet pågår energiskt i hela vårt land. Och målet är det antikristiska paddriket, som redan omfattar hundratusentals människor icke blott av arbetare utan i alla samhällsklasser av vårt folk. Och när den antikristiska paddan tillträder riksstyrelsen i vårt land, då har vi det 7:e världsriket här. Och då börjar den sista förödelsen av "den Högstes heliga".

Så är kattbjörnen och därmed Satan i stånd att begagna sig av båda horn- och munförändringarna på *en* gång. På samma dag och på samma timme uppträder han på det ena stället som skökoprofet och på det andra stället som paddprofet. Och på båda ställena går det ut på blott ett: att gömma paddan i skenet och därmed "förleda jordens invånare", så att de bor blott på jorden och icke i den stad som har "grundvalarna", vilka är "Andens lag": den eviga kärleken, den eviga rättfärdigheten, den eviga livsnåden, den evige anden.

Och vilken allmän och fasansfull förvillelse åstadkommer icke den

falske profeten i våra dagar och i vårt land! Se upp, ni förstlingar, som är den "Högstes heliga", se upp i tid som nu är och stundar, då förstabudslöst evangelium och förstabudslös vetenskap trycker ned vårt folk i budlöshetens stinkande världsträsk, och bered er på den stora, svåra och sista förödelsen.

II

Det falska profetdömets makt och djurtillbedjan

"Det utövar det första vilddjurets hela makt inför det och får jorden och dess invånare att tillbe det första vilddjuret vars dödliga sår hade blivit läkt." (Upp 13:12).

I det föregående sa vi att vår huvudtext gäller *hela* det falska profetdömet. Den är en beskrivning på detsamma under både dess sjätteriksskede och dess sjunderiksskede, alltså en gemensam beskrivning på både skökodömet och paddömet.

Att så är ser vi tydligt av detta tillägg i den nu anförda versen: *"vars dödliga sår hade blivit läkt".* Johannes hade nämligen nyss sett det första vilddjuret eller kattbjörnen (13:1–10). Och i synen framställs detta djur först såsom sårat till döds och strax därpå såsom läkt (v.3). Där såg han alltså två bilder av kattbjörnen. I den förra var han sårad, i den senare var han läkt. Dessa bilder betecknar hans båda riksskeden: under det 6:e riket är han sårad, under det 7:e är han läkt. Vad detta sår och denna läkning innebär har vi sett i vårt 2:a kapitel, som alltjämt förutsattes såsom känt.

Samma tillägg står även i den 14:e versen av vår huvudtext: *"vilddjuret som har ett sår från ett svärd men lever igen".*[*] Varför detta upprepande av samma sak? Jo, för att vi ska noga beakta den. Naturligtvis: ty här ligger nyckeln till vår huvudtext. T.ex. då det sägs att det andra vilddjuret utövar det första vilddjurets hela makt. Då säger oss tillägget tydligt och klart att det är kattbjörnen både i egenskap av *sårad* och i egenskap av läkt, vars makt det här är fråga om, och som den falske profeten utövar. Och därmed är sagt *att den falske profetens tid sammanfaller med den sårade och läkte kattbjörnens tid och att följaktligen den falske profetens maktutövning sträcker sig över kattbjörnens båda riksskeden.* Och därmed är då också sagt att vår text gäller den falske profeten både i egenskap av skökoprofet och i egenskap av paddprofet.

Men varför framställs då den falske profeten i vår huvudtext blott under bilden av två-hornsdjuret och icke även under bilden av ett-hornsdjuret? Det ser ju ut som om här blott skulle vara fråga om skökoprofeten. Nej, en sådan framställning skulle vara överflödig, då ju profetian redan har den senare bilden (bitext 1). Och av de båda "tilläggen" ser vi tydligt och klart att huvudtexten gäller även ett-hornsdjuret, som är sjunderiksdjuret.

Sålunda, då det sägs i vår text att det andra djuret utövar det första djurets hela makt, så är det fråga om både skökodömets makt och paddömets makt. Och sålunda får vi två synpunkter: skökodömets makt

[*] Det var "Apollyons svärd", varom mer i vårt tolfte kapitel.

och djurtillbedjan; samt paddömets makt och djurtillbedjan. Alltså:

1

Skökodömets makt och djurtillbedjan

Det andra vilddjuret utövar det första vilddjurets hela makt. Och det andra vilddjuret är den falske profeten, som i det 6:e världsriket är skökoprofeten. Alltså utövar skökoprofeten det första vilddjurets hela makt.

För att förstå denna sak måste vi söka svar på dessa tre frågor: Hur stor är det första vilddjurets makt, och vari består denna makt samt hur utövas den? Alltså:

1. Hur stor är det första vilddjurets makt?

Jo, "det fick makt över alla stammar och folk och språk och länder. Alla jordens invånare kommer att tillbe det, alla som inte från världens skapelse har sitt namn skrivet i livets bok som tillhör Lammet som är slaktat." (13:7–8). Ja, så stor är kattbjörnens makt. Den är världsomfattande. Och *hela* denna makt utövar skökoprofeten. Alltså är skökodömet ett världsdöme, ett världsvälde. Också sägs det om "den stora skökan" som innerst är *ett* med skökoprofeten, att hon "tronar på väldiga vatten, som är folk, människomassor och länder och språk" (17:1, 15). Alltså sammanfaller kattbjörnens och skökans världsvälden. De är ett och samma välde, sett från världslig och "andlig" synpunkt. Och de sammanfaller även till tiden. Skökodömet sträcker sig över hela det 6:e världsriket.

2. Vari består det första vilddjurets makt?

Den består i "det första, största och yppersta vilddjursbudet", som är det förfärande mot-budet till Guds "första, största och yppersta bud". Och detta mot-bud lyder så: "Du ska älska dig själv och allt annat skapat av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av *allt* ditt förstånd" (Kap 5, sid. 7 f.). *Det* budet har Satan inskrivit i människornas hjärtan. Och se, hur troget *"alla* jordens invånare" följer det budet! I *det* budet ligger kattbjörnens makt. Genom *det* budet behärskar han i stort sett hela världen. Med *det* budet håller han "alla stammar och folk och tungomål och folkslag" i förstabudslösheten.

Och nu utövar skökoprofeten eller skökan det första vilddjurets makt. Alltså tar hon hand om just det stora kattbjörns-budet, motbudet till Guds första bud. Hon gör evangelium förstabudslöst, lägger den personliga frälsningen utanför det första budet – där den i tid och evighet aldrig ligger. *Så* räddar hon kattbjörnens bud och håller det vid liv. Och så blir detta bud även hennes makt.

Mot-budet är paddan. Ty detta bud är det jordkrypande och världsälskande människohjärtat. Och på denna padda sätter skökan två lamm-horn. Och så går mot-budet i Lammets namn och är i gott förvar. Och genom detta bud "tronar skökan på väldiga vatten", håller folken i förstabudslösheten.

Så förskräcklig är namn-, form-, sken- och halvandlighetens makt. Den är folkens och hela världens största fördärv under det 6:e världsrikets tid, liksom den var judafolkets största fördärv på Kristi tid.

Men blott Kristus såg detta fördärv. Icke ens hans lärjungar såg det tydligt före pingst, ty de var ännu besmittade av detsamma. Och så fördolt är det i alla tider. Blott "Smyrnenser" och "Filadelfier" ser det. Därav det allmänna motståndet mot talet om den världsbehärskande skökan. Man vet icke om henne och vill icke höra talas om henne, ty man *är* skökan i större eller mindre grad. Blott de förstabudsfullkomliga kan se skökan.

Medeltiden var den romerska skökans glansperiod. Hon hade då "konungavälde över jordens konungar" (17:18), ofta även i *yttre* mening. Detta yttre välde har hon i betydlig grad förlorat, men det *inre* har hon kvar. Med det lammbehornade mot-budet härskar hon ännu, i stort sett, över alla kristna konungar och folk. Skökoprofeten släpper icke väldet över folken för att han nödgas släppa dem på ett yttre sätt som t.ex. under Luther och Calvin. Nej, han är ormen som blott gör en listig krök undan det mötande hindret, och strax är han med. Så smög sig skökan in i alla lutherska och calvinska länder. Hon är en ande som härskar med två-hornsbudet även där hon icke har någon yttre domaremakt. Så t.ex. ligger hela det kristna Sverige, i stort sett, än i dag under Roms välde. Men detta välde utövar den romerska skökomodern genom sin smidiga och pålitliga dotter: den svensk-lutherska skökan, som skött och allmänt sköter förstabudslöshetens och förstabudshalvhetens otuktsaffär förträffligt.

3. Hur utövar det första vilddjuret sin makt?

Jo, i gestalten av det världsbehärskande djurtillbedjandet. Det uttrycks så: "Hela jorden förundrade sig över vilddjuret och följde det. De tillbad draken för att han hade gett sin makt åt vilddjuret, och de tillbad vilddjuret" (13:3–4). Så utövar kattbjörnen sin makt. Genom mot-budet vänder han hela världen från skaparen och lägger henne på knä inför det skapade och därmed på knä inför honom själv, som är världsanden, och därmed innerst på knä inför avgrundsanden.

Men detta världsvälde blev hotat. Här framträdde på jorden en ande, vars innersta livsväsen är Guds första, största och yppersta bud. Denna ande är Lammet. Och genom detta eviga evangeliibud, lagt i hjärtat och skrivet i sinnena, rycker han människor från kattbjörnen och lägger dem på knä inför Gud. Här är alltså fara å färde för djurtillbedjandets världsvälde.

Men nu kommer den falske profeten i gestalten av skökan till hjälp. Hon tar hand om djurtillbedjarna och kristnar dem genom att sätta på dem ett par lamm-horn. *Så* lägger hon dem på knä inför kattbjörnen – i Guds namn. Och nu ligger de trygga. Ty de tror sig tillbe skaparen under det att de tillber det skapade, tror sig tillbe Gud under det att de tillber vilddjuret och draken. Detta uttrycks i huvudtexten med dessa förskräckliga ord: "Det" – den falske profeten – "får jorden och dess invånare att tillbe det första vilddjuret".

Kattbjörnen fick alltså en förträfflig medarbetare i skökan. Hon blev hans bästa hjälp på jorden. Hon räddade och räddar alltjämt hans världsvälde. Hon tar hand om hela hans hotade makt och utövar den åt honom och inför hans ögon. Och han står och ser på, hur vist och väl hon ställer åt honom. Det uttrycks så: "utövar det första vilddjurets hela makt" – märk! – "inför det". – Visserligen rivs och slåss de två makarna ofta, såsom deras historia visar i alla länder. Ja, de har mer än en gång

varit nära att ta livet av varandra. Men i grunden har de alltid varit *ett.* Ty deras gemensamma livsgrund är mot-budet.

Men kattbjörnen behövde en så trogen och uthållig följeslagarinna även av ett annat skäl. Han hade nämligen blivit sjuk, "sårad till döds". Och därför gav draken honom skökan både till gemål och till sjuksköterska. Och med hennes hjälp och omvårdnad har han kryat till sig, så att han nu snart är läkt. Ty hon har skaffat "Hoppmansdroppar" från avgrunden, vilka givit "jordens invånare" hoppet om personlig frälsning utanför Guds första bud, och därmed hoppet åt maken om fullt tillfrisknande. Utan hennes hjälp hade han varit förlorad. Hade icke skökan funnits, då hade solkvinnan för länge sedan ryckt världsväldet från kattbjörnen.* Genom sitt förstabudslösa evangelium har hon förhindrat världsmissionen i många hundra år och är alltjämt det största hindret för densamma. Undra då på att skriften i så glödande ord varnar för henne, och att hela himmelen sjunger ett trefalt halleluja, då hon fått sin rättvisa dom (19:1–4).

2

Paddömets makt och djurtillbedjan

"Det utövar det första vilddjurets hela makt inför det och får jorden och dess invånare att tillbe det första vilddjuret vars dödliga sår hade blivit läkt." (Upp 13:12).

Vi har nu sett, hur väl dessa ord passar in på skökodömet. Men de passar lika väl in på paddömet. De är en gemensam beskrivning på dem båda.

Ty skökodömet och paddömet har innerst samma livsväsen eller rättare: dödsväsen, som är det jordkrypande och världsälskande paddhjärtat och paddsinnet. Skökodömet har sin organiska fortsättning i paddömet. Det förra föder det senare. Då jordens invånare blivit fördärvade av skökoprofeten så är de mogna för paddprofeten, och då framträder den "kristnade" paddan såsom den antikristiska paddan. Den förra var *fördolt* antikristisk, den senare är *uppenbart* antikristisk.

Kattbjörnens världsvälde blev hotat av Lammet och dess heliga, såsom vi nyss sett. Men skökan kom honom till hjälp genom att "kristna" mot-budet, som är paddhjärtat och paddsinnet. Därmed håller hon kvar jordens invånare i djurtillbedjandet. Och så går det ganska bra för kattbjörnen under det sjätte världsriket.

Men mot slutet av detta rike uppstår en ny fara för honom. Hans välde blir åter hotat genom Lammet. Ty Lammets världsstyrelse i förening med det *sanna* profetdömet, som är förstlingsdömet, ställer skökodömet i dess rätta belysning. Folken börjar se bedrägeriet. De väntade att kristendomen skulle göra människorna till sanna människor. Men i stället blev de blott skenmänniskor, skenkristna. Den officiella kristendomen, som i stort sett endast är skökokristendom, visar sig icke kunna råda bot mot världseländet. Detta tvärtom frodas i det fördolda under skökans hägn och börjar växa den världsliga styrelsen över huvudet. Så uppstår en allmän förbittring mot skökan. Därmed är kattbjörnens sjätteriksvälde, som uppbärs och utövas av henne,

* Härom mer i vårt tolfte kapitel.

betänkligt hotat. Hon duger icke mer. Och så ger han henne en spark som tack för god vakt och häver henne i konungaelden såsom lön för hennes tjänst. Men samtidigt skaffar han sig härmed en ny medarbetare. Det sker genom horn- och munförändringen nr 2, varigenom paddprofeten träder fram i skökoprofetens ställe.

Så kommer den falske profeten till hjälp för andra gången, men nu såsom paddprofet. Och märk: han griper in just på den viktigaste punkten. Han säger sig att han ska av människan göra den sanna människan. Hans förberedare, skökoprofeten, har visat sig icke kunna det. Men han ska göra't!

Härvid ställer han sig på precis samma grundlinje som skökoprofeten. Ty han tar hand om just mot-budet. Men han "kristnar" det icke. Naturligtvis! Ty detta skoj och spektakel i Guds namn har blivit avslöjat. Skökoskandalen har blivit uppenbar såsom en världsskandal. Men vid mot-budet håller han fast. Han slår endast bort de två lamm-hornen och förser det med blott ett horn. Och så har han sjunderiksmänniskan, som är den antikristiska paddmänniskan.

Så räddar den falske profeten för andra gången katt-björnens hotade makt. Och det sker genom att för andra gången rädda mot-budet, som blivit avslöjat och bragt i fara. Och han räddar det genom att gömma det i sjunderiksskenet, som är skenet av den sanna människan. Och genom detta skenhöljda mot-bud "utövar han det första vilddjurets hela makt inför det", alltså kattbjörnen till behag. Så är även paddömets makt en världsmakt, den förfärande ett-hornsmakten genom ett-hornsprofeten, som bär upp hela det 7:e världsriket. Och denna makt utövar han på det sättet, att han vänder hela världen från skaparen såsom den som icke finns till, och lägger henne på knä inför det skapade såsom det enda som finns till, och därmed på knä inför den läkta kattbjörnen och därmed innerst på knä inför draken som är själva Satan. Så får detta förfärande ord för andra gången sin världshistoriska uppfyllelse: "*Det utövar det första vilddjurets hela makt inför det och får jorden och dess invånare att tillbe det första vilddjuret vars dödliga sår hade blivit läkt.*"

Så tog paddprofeten vid där skökoprofeten slutade. Den senare höll jordens invånare kvar i djurtillbedjandet – "i Guds namn". Den förre griper in på samma punkt och håller dem kvar i djurtillbedjandet – "i människans namn". Det är det falska profetdömets båda världsskeden. Och i båda ligger den arma mänskligheten på knä inför vilddjuret, som är världsanden och innerst "denna världens gud".

Vi har nu talat om paddömet sådant det kommer att finnas till i det 7:e världsriket, där det är ett *världsdöme.* Men det finns även till samtidigt med skökodömet, fast då blott i uppväxt, såsom vi sett i det föregående.

Och i vår tid har paddprofeten hunnit långt. Det "lilla hornet" är nu ganska stort. Det ser vi även i vårt land. Skaror i många tusental lägger han årligen på knä inför sjunderiksdjuret. Och när han hunnit att tillräckligt genomsyra folkmassorna med den antikristiska vetenskapen, så att han får till stånd en tillräckligt stark folkopinion, då tar han hand om den världsliga överheten och styr de styrande. Och redan nu har vi bland dem många sjunderikspaddor, uppenbara antikrister. Och då *de*

blivit flertalet i regering och riksdag, då avskaffas (uppbränns) den officiella skökan och införs den officiella antikristendomen. Och när så den världsliga överheten ("de tio konungarna") ger "sin makt och myndighet åt vilddjuret" till att utrota Lammet och dess heliga ur vårt folk (Upp 17:13–14), då är paddömet fullväxt i vårt land och "förödelsen" i full gång.

Och om utvecklingen fortfarande går så fort, som den gått under den sista mansåldern, och ingen motrörelse uppstår som kan kasta paddömet tillbaka för någon tid, då torde vårt land bli det första protestantiska land där skökodömet övergår i paddömet och därmed den "kristna staten" övergår i den antikristiska staten. Det är dessa djupgående, förut smygande, nu offentligt framträdande omskiften av profetdömen och världsriken, som i våra dagar så fruktansvärt och mångsidigt skaka vårt folk. Här skiftas världssignaturer. Två-hornsdömet och det 6:e riket sjunker i döden – ett-hornsdömet och det 7:e riket stiger upp. I sanning en tid av genomgripande allvar!

Och nu, ni Herrens heliga, håll er redo! Ty i samma stund som världssignaturerna skiftats, öppnas himmelens av skökan förhindrade flöden och "byssus-anden" gjutes, som kläder er i "byssus-dräkten" den skinande, rena och fina, till striden på Harmageddons dag, "den allsmäktige Gudens stora dag".

III

Det falska profetdömets tecken och eld

"Det gör stora tecken och får till och med eld att falla från himlen ner på jorden i människornas åsyn. Genom tecknen det fått makt att göra inför vilddjuret förleder det jordens invånare." (13:13–14)

Alltså gör den falske profeten "stora tecken". Och dem gör han i det 6:e världsriket såsom skökoprofet och i det 7:e världsriket såsom paddprofet.

Vilka är då dessa tecken? Det ska vi lätt inse om vi blott fasthåller *den* sanningen, att den falske profeten är motsatsen eller mot-profeten till den sanne profeten men under ett förvillande sken av att vara den sanne profeten. Ty därav följer att den falske profetens tecken är mot-tecken till den sanne profetens tecken men under det förvillande skenet av att vara den sanne profetens tecken.

Vi tar då två synpunkter: skökodömets tecken och eld, samt paddömets tecken och eld. Alltså:

1

Skökodömets tecken och eld

Vad är skökoprofetens tecken? De är mottecken till den sanne profetens tecken.

Den sanne profeten är Kristus. Vilka var hans tecken? De var hans underbara kraftgärningar såsom sjukas botande, dödas uppväckande o.s.v. Dessa under var "tecken" till att han var av Gud och att han var den sanne profeten.

Men hans tecken inskränkte sig icke till dessa enstaka

kraftgärningar. Utan hans största tecken är *pingstundret.* Ty detta under, som han alltjämt utför, är ett skapelseunder, oändligt större än den första skapelsens under. Pingstundret är i alla tider det stående **stam-tecknet,** stam-undret, mot vilket alla andra under som han utfört och alltjämt utför i sitt profetdöme, är småsaker. Pingstskapelsens under är det största tecknet till att han är den sanne profeten.

Vad är då skökoprofetens största tecken? Naturligtvis mot-tecknet till pingst-tecknet, mot-undret till pingst-undret, mot-skapelsen till pingst-skapelsen – men under det förvillande skenet av att vara den sanne profetens tecken, under och skapelse.

Skökoprofeten är "skapare", nämligen mot-skaparen. Han *är* mot-budet i personlig gestalt. Och han avlar mot-budet i människohjärtat. Det är djur- eller paddavlelsen. Och detta mot-bud utvecklar han genom havandeskap och födelse så att människan blir mot-budet i personlig gestalt, blir en mot-budsmänniska. Det är djur- eller paddfödelsen under sken av Kristusfödelse. Så skapar sköko-profeten mot-människan till pingstmänniskan. Hon är Sardes- och Laodicea-människan, den fullfödda skökomänniskan. Denna mot-budsmänniska under sken av gudsmänniska är skökoprofetens största tecken, själva **stam-tecknet**, stam-undret till alla hans tecken och under.

Denna motskapelse ser vi tydligt på Kristi tid. Under det att han, den sanne profeten, "i Guds åsyn" skapade de 11 lärjungarna till Guds barn, skapade den judiske skökoprofeten "i vilddjurets åsyn" Judas Iskariot samt fariséer och skriftlärde m.fl. till "djävulens barn", såsom Kristus ju kallar dem. Och detta gjorde han trots det, att den sanne profeten stod mitt ibland dem och med sin skapande ande omslöt dem oändligt närmare än luften. Så utförde han sina stora skapelseunder "i Guds namn" utan att Kristus kunde hindra det. Han kunde blott gråta däröver. Och just dessa skapelseunder "i Guds namn" var dåtida "stora tecken" som "förledde" hela judafolket och förde det in i djurbarnaskapet, djurtillbedjandet och djurarvet (Kap 4, sid. 13 f.). Hela folket med undantag av Herrens heliga såg i sina skökoprofeter den sanne profeten. Det är ett "under" så att det förslår. Också "förundrade sig" Kristus över judarnas otro. Den stod inför honom som ett *under. Ja,* just som ett skapelseunder, det fasansfulla mot-undret till hans eget skapelseunder.

På samma sätt under det kristna skökodömet. Trots den sanne profetens skapelseunder bland alla kristna folk, utför dock den osynlige skökoprofeten, som är Satan med två lamm-horn, genom synliga skökoprofeter och skökoevangelister sina skapelseunder ända därhän att han gör miljoner människor i större eller mindre grad till "djävulens barn" under namn, form och sken av att vara Guds barn.

Vår text talar även om en eld. Ty så står där: "*Det gör stora tecken och får till och med eld att falla från himlen ner på jorden i människornas åsyn.*" (13:13)

Vad är då skökodömets eld? Naturligtvis mot-elden till det sanna profetdömets eld men under ett förvillande sken av att vara denna senare eld.

Vad är då det sanna profetdömets eld? Det ser vi på pingstdagen. "*Tungor som av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på var och en av dem.*" (Apg 2:3). Eldstungan är förstlingsdömets eld.

Genom henne talar eldsanden från höjden.*

Även skökodömet har en eldstunga. Den är mot-tungan till pingsttungan, men under ett förvillande sken av att vara denna senare tunga. Alltså är det denna mot-tunga som låter eld nedkomma från himmelen. För att förstå detta måste vi något närmare betrakta skökodömets eld.

I skökodömet ingår en femfaldig eld. Den är följande:**

1. Människans naturlige eldsande, som blivit motelden till Guds eld.

"Gud är 'eld'," den milda, himmelska elden. Denna eld är den eviga kärleken, den eviga rättfärdigheten, den eviga livsnåden, den eviga anden.

Och keruben är ”**eld**”. Alltså är människan redan genom sin första skapelse eld av Guds eld. Men vilddjursmänniskan har fallit ut ur Guds eld. Hon har blivit vildelden, vådelden. Hennes naturliga eldsande har blivit motelden till Guds eld. Av denna mot-eld begagnar sig skökoprofeten. Han lägger den personliga frälsningen i det ofödda. Därmed håller han mot-elden vid liv under sken av att vara Guds eld. Så brinner i skökodömet en stark eld, en väldig hänförelse och ande-kraft, men det är i grunden den naturliga människans eld. Det är vildelden, en förhärjande vådeld som alltmer förtorkar och förbränner människorna och gör dem odugliga för Guds eld.

2. Sanningselden.

Skökoprofeten rider alltid på någon sanning. Och det icke blott i lära utan ofta även i liv. Men hans sanning är alltid vanställd. Ty den är förstabudslös såsom i Sardes och Laodicea, eller förstabudshalv såsom i Efesus. Den saknar **alltet** eller förstabudsfullkomligheten som gör bruden. – I skökodömet brinner en väldig sanningseld. Ja, skökan tar hand om *alla* sanningar och ivrar för dem alla. Men alla hennes sanningar saknar förbundsmässig förstabudsrot. Därmed är de i grunden rotlösa och hemfallna åt förgängelsen.

3. Den under-mänskliga skapelsens eld.

Den under människan stående skapelsen är till sitt livsväsen "eld" av Guds eld. Hennes liv är den kerubiske eldsanden i otaliga arter och grader. Och hela skapelsen ingår i människan såsom i sin sammanfattning och höjdpunkt. I henne brinner skapelsens eld redan genom den första födelsen. Och i pingstfödelsen föds jorden i henne såsom hennes "nya jord". I förstlingsdömet, som tillber skaparen, ligger också skapelsen förstlingsvis på knä inför Gud och tillber honom.

Men skökoprofeten föder "djävulens barn" såsom vi nyss sett. I dem föds jorden såsom mot-jorden till den sanna jorden, såsom mot-skapelsen till Guds skapelse. I dem har alltså skapelsens eld blivit lösryckt från Guds eld, i dem brinner hennes eld som en mot-eld till

---

* Om de två profeterande vittnena (Upp 11:5) vilka betecknar förstlingsdömets alla profeter, sägs det att "eld utgår ur deras mun". Det är det sanna profetdömets eld.

** Här förutsätter vi kännedom om "elden" i vårt första kapitel, Keruberna.

Guds eld.

Skökomänniskorna tillber vilddjuret "i Guds namn", såsom vi sett. I dem ligger hela skapelsen, i stort sett, på knä inför vilddjuret och tillber det "i Guds namn". Denna djupa och fasansfulla sanning uttrycks så: "Det", nämligen den falske profeten, " får jorden" – märk: "jorden" – "och dess invånare att tillbe det första vilddjuret." (13:12)

I skökodömet har alltså även jorden blivit skökan. Alla hennes naturkrafter och naturlagar tas i tjänst för skökoändamål. Skökomänniskorna far på järnvägar och ångbåtar, telefonerar och telegraferar och i allmänhet begagnar alla naturens krafter och lagar. Ja, använder hela skapelseelden för sina skökosaker. Jorden får hålla skökan med mat och dryck, hus och kläder o.s.v. Så har hon på varje punkt blivit besmittad av skökan. Hennes heliga eld har blivit neddragen till skökoeld. Också säjer ju himmelens innevånare: *"Den stora skökan fördärvade jorden med sin otukt"* (Upp 19:2).

Så har skökan indragit själva jorden i förstabudssynden. Därmed har hon dragit över henne det första budets förbannelse. Denna förbannelse tar sig uttryck i förfärande naturoordningar som oväder, stormar, orkaner, översvämningar och jordbävningar, vilka vräker överända hela städer och fördärvar hela länder och kostar tusentals människor livet som om ingen Gud funnes till. I dessa och dylika onaturligheter finns ett naturligt underlag eller naturliga orsaker. Men dessa tas om hand och drivs långt utöver sina gränser av ondskans andemakter i avgrunden och i lufthimmelen, vilka skökan infött och alltjämt inföder i de "djävulens barn" som hon skapar.

Denna naturförbannelse kommer att tillta i samma mån som skökans synd tilltar. Och denna synd når sin höjdpunkt i den moderna skökopaddan, som närmast banar väg för den uppenbart antikristiska paddan. Likasom skökan är orsaken till allt annat ont, så har vi också henne att tacka för alla de oordningar i naturen, som vi nu i stegrad grad ofta får se eller höra talas om.

Hade solkvinnan fått världsväldet i stället för skökan, då hade jorden sett annorlunda ut än vad hon nu gör. Och i tusenårsriket ska hon lägga hela jorden på knä inför skaparen och därmed sätta en så paradisisk prägel på henne, *att varg ska bo tillsammans med lamm, björn beta bland kor, lejon ledas av pilt och spenabarn leka vid huggorms hål* (Jes 11).

Och under både skökodömet och paddömet är jorden till sitt kristall- och eldsväsen *förstlingsfödd* i förstlingsdömet. Denna förstlings jord blir förstlingarnas paradisjord som i all evighet ger åt dem förstlingsfrukten av livets träd. Se alltså till, ni Herrens heliga, att ni använder alla naturens krafter och gåvor *så* att de får tjäna ert förstlingsskap. I annat fall berövar ni jorden *hennes* förstlingsskap, eller åtminstone skadar ni detsamma. Det är ansvarsfullt att bo på jorden. Hon känner i sitt hjärta varje steg ni tar, varje gärning ni gör, varje ord ni säger. I allt sätter ni er andeprägel på henne genom "Andens lag" eller genom mot-lagen. Likasom ni själva i all evighet blir sådana som ni gör er, så blir också er förstlingsjord i all evighet sådan ni gör henne. – Människan står i ett mycket djupare och ansvarsfullare förhållande till den under-mänskliga skapelsen än de flesta ens anar. De hänger sig nu så ivrigt åt naturvetenskaperna. Men de studerar naturen förstabudslöst.

Därmed blir de så onaturliga att där finns icke en gnista av sann natur i dem och icke ett spår av ansvarskänsla för skapelsens eviga lott. Och skökan, som fördärvat jorden, har naturligtvis aldrig undervisat människorna om deras rätta förhållande till henne.

Alltså brinner i skökodömet den fördärvade jordens ande, som under outsägliga suckar tvingats att tjäna skökan och delta i hennes djur- och djävulstillbedjan, och som under otaliga tårar nödgats bli mot-elden till Guds skapelseeld.

4. Avgrundens eld.

Under det sjätte världsriket är Satan stadd i sitt slutliga uppstigande ur avgrunden. I det sjunde är han uppstigen. Och det är skökan som förmedlar detta uppstigande genom att läka kattbjörnens sår eller genom att skapa barn åt "den fadern djävulen" under sken av Guds barn. Hon förfogar alltså över det uppstigande avgrundsdjurets ande. Det är med denne ande som hon skapar dessa barn. Denne ande är avgrundens eld. Den brinner i skökodömet men under ett så förvillande sken av Guds eld, att skökomänniskorna går i döden därpå, att den är Guds eld. Skökans profeter, evangelister och apostlar kan ställa sig så lammlika och gudamilda som om de skulle vara själva Lammet, själva Jesus, under det att de innerst är själva ulven och själva Satan utan att veta att de är det.

5. Domselden från himmelen.

I skökodömet brinner alltså en fyrfaldig eld, nämligen: människans naturliga eldsande som blivit vildelden, den förstabudslösa sanningselden, den under-mänskliga skapelsens eld samt avgrundens eld. Och all denna eld är en mot-eld till Guds eld. Den är en eld *"nedanefter'.*

Men inför denna eld står Gud icke likgiltig och overksam. Utan han möter mot-elden nedanefter med en mot-eld ovanefter. Den är domselden från himmelen.

Hur detta tillgår ser vi tydligt på Kristi tid. I det judiska skökodömet brann den fyrfaldiga elden nedanefter. Och hur förhöll sig Gud till den? Jo, han "gav" judarna en "blind och döv, en förmörkad och förhärdad ande" så att de förde Kristus på korset (Rom 11:7–10; jfr Kap 4, sid. 16 f. i "Andens Lag"). – Denne ande var mot-elden ovanefter, doms- och straffanden. En sådan ande är enligt Paulus "villfarelsens makt", som "Gud sänder" över människorna "så att de tror på lögnen", då de icke vill tro sanningen (bitext 2). Märk, att denne ande *"sänds av Gud".* Den kommer från himmelen såsom det rättfärdiga vredessvaret på mot-elden eller mot-anden nedanefter. Ty lagen är denna: *Där människan subjektiverar mot-elden nedanefter, där måste hon samtidigt subjektivera mot-elden ovanefter såsom en doms- och straffeld.* Så blir hon ett "vredens barn", sammansatt av en femfaldig eld (Ef 2:3; 5:6).

Alltså är det den syndiga elden nedanefter som utmanar elden ovanefter. Där mot-elden från nedan uppstiger, där nedstiger mot-elden från ovan. *Denna "nedstigande" eld är elden "från himmelen" i vår text.* Också heter det ordagrant så: "Och det gör stora tecken, så att det även

låter eld nedstiga från himmelen till jorden.".* Denna eld är just den nedstigande doms- och straff anden, mot-anden från ovan, som motanden från nedan drar över sig och in i sig. Den är floden av eld från Guds tron (Dan 7:8–11). Och den inströmmar i skökodömet. I varje gnista av den fyrfaldiga elden glimmar en gnista av den femte elden.

Nu ser vi, varav skökodömets eldstunga består. Den är en förfärande sammansättning av en femfaldig eld. Denna eld är skökodömets stående eld, själva dess **stam-eld** till alla dess otaliga eldar. Skökans djävulsbarn är stam-tecknet med den femfaldiga stam-elden i sig.

Denna eld brinner mer eller mindre i alla kyrkor, både stora och små, under ett så förföriskt sanningssken att människorna icke ser den förfärande underströmmen av eld från ovan och nedan, som vältrar sig fram under detta sken.

Det starkaste uttrycket för den femfaldiga elden har vi i den katolska kyrkans jesuitism. Läs jesuiternas historia, och du ska finna, att Loyolas djävulsbarn är själva huvudhärden eller stam-floden för skökodömets eld. I dem ser du den femfaldiga elden i så påtaglig och hemsk gestalt, att du står där slagen av djupaste häpnad.*

Men denna romerska stamflod utsänder många strömmar i alla kristna länder, fast under andra namn. Där ingår jesuitism i alla skökokyrkor. Man avskyr och landsförvisar jesuiterna, men "jesuiten" behåller man och beskyddar man. Han är den falske, den tubudslöse "Jesus". Skökodömet är jesuitdömet.

Ni Herrens heliga, ni måste skaffa er en grundlig kännedom om skökodömets eld. Ty i tid som nu är och stundar, framträder denna eld icke så mycket i den grova och lätt igenkännliga namn- och formkristendom, varav vi haft så mycket i vår statskyrka, utan den kommer som en pösande och brinnande andlighet, en väldig flammande Efesus-eld och en väldigt sprakande Laodicea-eld. Ni måste stå sekundligt brinnande i Jesu tubudseld, så att ni är smyrnensiska och filadelfiska eldsbarn som kan genomskåda det djävulska eldsbarnet i "Satans synagoga", även då när det kommer som ljusets ljusaste ängel.

De "stora tecken" eller under som skökoprofeten gör i vilddjurets åsyn är alltså lika många, som de "djävulens barn" är, vilka han avlar och föder under namn av Guds barn. De är jordens av honom förledda invånare. Dessa personliga tecken är hans stamtecken med den femfaldiga stamelden i sig, såsom vi sett. Och bland dem har han "profeter, evangelister och apostlar" som arbetar på skökodömets fortgående utbredning och bestånd. Dessa hans medarbetare uppbärs ofta av en hänförelse och glöd som trotsar döden för att nå sitt mål. Mången sådan har bjudit berg av svårigheter och motgångar att vika, och de har vikit. Mången skökoevangelist har i arbete, bön och försakelse slitit ut sig på att utbreda djävulens rike i så stark tro att det

---

* Katabainein, nedstiga.

* Ur Jesuiternas historia av Macaulay anför prof. Myrberg ett litet stycke i sin förklaring över Uppenbarelseboken (sid. 214 f). Läs detta stycke (det står också i Bibelforskaren för 1886, sid. 165 f.), och du får ett begrepp om den jesuitiska elden.

var Guds rike, att han skulle gått i döden för denna tro. Där ligger en tjusande och tändande eld i det budlösa evangeliet. Och många sådan talare har framkallat strömmar av tårar och skriande rop om "frälsning" hos sina åhörare och lagt tusentals människor på knä "inför Gud", under det att det innerst var på knä inför merguden och vilddjuret. Så "nedstiger elden från himmelen till jorden i människornas åsyn". De tror att den är Guds eld. Det är den också, men en domseld, en straffeld, som "ges och sändes av Gud" över dem som icke fattar kärlek till sanningen.

Och genom dessa kraftverkare, som är stamtecken, gör skökoprofeten även många bitecken eller biunder. De är de enstaka och underbara kraftgärningarna i skökodömet. Herren har angett sådana: *"Många ska säga till mig på den dagen: Herre, Herre, har vi inte profeterat med ditt namn och drivit ut onda andar med ditt namn och gjort många kraftgärningar med ditt namn? Men då ska jag säga dem sanningen: Jag har aldrig känt er. Gå bort från mig, ni förbrytare"* (Matt 7:22–23).

Låt oss ett ögonblick stanna inför detta förfärande ord. – Lägg märke till att dessa förledda med största eftertryck försäkrar att de verkat "med Jesu namn". De säjer sig ha profeterat i Jesu namn, utdrivit onda andar i Jesu namn och gjort många kraftgärningar i Jesu namn.* Hela deras liv och verk hade gått "med Jesu namn". "Jesus, Jesus, Jesus" – så lät det alltid och överallt. Med det namnet började de sin dag, med det namnet slutade de den. Ja, "Jesus" var deras – "allt".

Men se nu det förskräckliga. I allt detta ideliga "Jesus"-väsen fanns det icke en skymt av Jesus. Det betygar han starkt: "Jag har aldrig känt er". De var alltså helt och hållet okända av Jesus, och Jesus var helt och hållet okänd av dem.

Vad var det då för en "Jesus", som dessa förledda hade? Jo, det var den falske Jesus, som alltid är den *tubudslöse* Jesus. Just *det* säger han dem i dessa förskräckliga ord: "gå bort ifrån mig, ni förbrytare". I grundtexten står: "gå bort ifrån mig, ni som verkar laglösheten."*

Ja, just så står där: *"ni som verkar laglösheten".* Alltså var deras verk *laglösa* hur *lagenliga* de än såg ut. Och alltså var deras "Jesus", den *laglöse* "Jesus". Ja, just den *budlöse* "Jesus", som är skökans "Jesus". Dessa väldiga gärningsmän kände icke den allena frälsande stamgärningen som av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd gör Gud till Gud och ingen annan. Och därför var de *förbrytare* mitt i alla sina gärningar, *laglösa* mitt i all sin glänsande lagenlighet. Och så var hela deras tid och evighet förlorad.

All laglöshet är förstabudslöshet. Utan förstabudshållning ingen budhållning. Men med förstabudshållning går all budhållning lätt och behändigt. Denna grundsanning påvisade Luther ofta. Och den tillämpade han just på den rättfärdiggörande och allena frälsande tron t.ex. i detta ord, som vi väl 10 gånger anfört: *"Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätt alla andra bud"* (Kap 8, sid 67 f).

Där människan icke subjektiverar eller i sig omsätter Guds första bud sådant det är evangelium i Kristus, där *måste* hon subjektivera Satans första bud som är mot-budet. Dessa förledda kraftverkare *var* det

* Märk, att vid allt det de säger sig har gjort, upprepar de dessa ord: "med ditt namn".

* Ergazomenoi tän anomian.

subjektiverade motbudet, eller: de *var* mot-budet i personlig gestalt. Och ur detta mot-bud flöt alla deras gärningar, som alltså var motbuds-gärningar d.v.s. ogärningar. De var förstabudslösa, och så var allt vad de gjorde *förstabudslöst* och därmed *laglöst.* Därför sa Herren till dem: *"ni som verkar laglösheten".* Och så måste dessa arma gå bort, ty i sitt hjärta var de *borta* – förstabudslöshet är bortavaro.

Denna sin bortavaro från Gud och Jesus kände de icke. De hade ingen aning om sin förskräckliga belägenhet. De hade kraftiga tillbud att lära känna och subjektivera den sanne Jesus, som framför allt är förstabuds-Jesus. Men de ville icke, utan de subjektiverade den förstabudslöse "Jesus" som är skökans och Satans "Jesus". Och då sände Gud villfarelsens makt, som är den nedstigande doms-, straff- och eldsanden, och då satte de en sådan tro till lögn-Jesus att de skulle kunnat gå i döden för honom.

Så förskräckliga faror finns det på det andliga området. *Ja, där finns de största faror på vår jord.* Men för dem är flertalet troende alldeles blinda. Blott det *"låter"* kristligt så tar man det för gott. Blott namnet Jesus flödar i tal och skrift så är man säker. Man har ingen aning om att just under namnet Jesus kommer de fasansfullaste faror. Vadan denna lättrogenhet, blindhet och brist på prövningsförmåga? Jo, man är förstabudslös, och så har man ingen blick för det förstabudslösa. O, vilken flod av förstabudslöshet här vältrar sig fram under detta ideliga "Jesus, Jesus, Jesus"!

Men hur kunde dessa kraftverkare göra sådana gärningar utan att känna Jesus och utan att Jesus kände dem och alltså *utan* hans hjälp? Hur kunde de t.ex. utdriva onda andar? Jo, den osynlige skökoprofeten, som innerst är Satan, gav dem ande och kraft därtill men under skenet av Jesu namn. Ty över-djävulen kan befalla en under-djävul att gå ut ur en människa för att därmed göra ett "stort tecken", som "förleder jordens invånare" så att de tror den falske profeten vara den sanne profeten. Och ofta bjuder han en rå kattbjörnsdjävul att gå ut för att i stället få in en fin lammhornsdjävul, som är sju resor värre än den förre.

Sådana utdrivningar av onda andar *förbereds* genom utdrivningar av lägre art. Dessa senare kan vi se i skökodömets ytliga väckelser och skenomvändelser. Där utdrivs t.ex. en grov fylleri-ande, men en fin fylleri-ande med lamm-horn går in, en som dagligen går drucken av skökans horeri-vin som hon har i sin förstabudslösa kalk. Vidare utdrivs en grov orättfärdighetsande, men en fin orättfärdighetsande med lamm-horn går in nämligen egenrättfärdighetens ande o.s.v. Detta sammanhänger med horn- och munförändringen nr 1. Och detta utdrivande är mycket vanligt. Ja, en stor del av nutidens andlighet både i statskyrkan och i småkyrkorna är ingenting annat än *utbyte av ond ande.* Många missions- och bönemöten är, i stort sett, endast möten för *andeskiften* som innerst är *djävulsskiften.* Här saknas den allena frälsande förstabuds-gärningen, som gör slut på allt djävulskap.

Men när Satans små profeter på detta sätt fullgjort sitt förberedelseverk så att han "i Jesu namn" har fast mark under fötterna, då sänder han de stora profeterna, de väldiga kraftverkarna "i Jesu namn". Och snart ska vi få se sådana uppträda. *"De ska göra stora tecken och under för att om möjligt bedra även de utvalda"*

(Matt 24:24). Se upp, ni Herrens heliga, i tider som nu stundar! Just "i Jesu namn" kommer världens största och lömskaste faror. Ha akt på det namnet! Ty av 10 gånger då Jesus nämnes är det 9 gånger namnet på den förklädde Satan.

Alltså finns det blott ett enda medel att undfly skökodömets alla faror, alla dess tecken och all dess eld. Och det medlet är **tubuds-Jesus,** som framför allt är *förstabuds-Jesus.* Stå gärningsman och gärningskvinna i gärningsmannen på Sions berg – och du är räddad från alla faror! Stå prima och sekundlig förstabudsgörare och därmed prima och daglig andrabudsgörare i **tubudsgöraren** på himmelsk härlighetshöjd – då står du högt uppöver skökodömet och kan genomskåda detsamma.

Allt hänger på förstabudsgärningen. Utan den är tid och evighet förlorad. Utan den är alla mina gärningar laglösa gärningar, ja laglösa, även om jag bespisade och klädde alla fattiga, botade alla sjuka och utdrev alla djävlar som finns på vår jord (1 Kor 13:1–5).

Var ett namn i Jesu namn – blott då är du känd av Jesus och Jesus känd av dig. Ty vad det lider så ska det uppstå så starka förvillelseväder "i Jesu namn", att alla ska ryckas med som icke är namn i hans namn eller är gärningsmän i gärningsmannen på Sions berg. Det ska bli en grundlig sållning bland de troende så att det blir uppenbart vilka som är gärningsmän i hans namn eller ogärningsmän i hans namn, vilka som verkar "Andens lag" eller "verkar laglösheten".

2

Paddömets tecken och eld

"Det gör stora tecken och får till och med eld att falla från himlen ner på jorden i människornas åsyn. Genom tecknen det fått makt att göra inför vilddjuret förleder det jordens invånare." (13:13–14)

Dessa ord gäller den falske profeten under båda hans världsskeden, alltså icke blott skökoprofeten utan även paddprofeten, såsom vi sett. De har alltså sin tillämpning även på paddömet.

Det ges en födelse från ovan och en födelse från nedan – en födelse av Guds ande och en födelse av Satans ande. Det ges en pingstdag med pingstfödelse och en mot-pingstdag med mot-pingstfödelse.

Det ges en uppståndelse ovanefter och en uppståndelse nedanefter. Den förra är Kristi uppståndelse från de döda, den senare är vilddjurets uppståndelse ur avgrunden (Upp 11:7; 17:8).

Dessa uppståndelser är grundvalarna för de båda födelserna. Genom Kristi uppståndelse verkas födelsen från ovan – genom vilddjurets uppståndelse verkas födelsen från nedan.

Under de 6 första världsrikena är vilddjuret statt i uppståndelse; under det 7:e är det till fullo uppstått.

Alltså står skökoprofeten blott inför det *uppstigande* "vilddjuret", men paddprofeten står inför det *uppståndna* "vilddjuret".

Sålunda förfogar skökoprofeten blott över den *uppstigande* avgrundsanden, då däremot paddprofeten förfogar över den *uppståndne* avgrundsanden.

Och sålunda kan skökoprofeten aldrig föda fullgångna djävulsbarn,

som är mot-pingstbarnen, utan blott rot-barnen till dem. Ty längre än till ett "förpingstligt" djävulsverk räcker icke den ande, som han förfogar över. Men paddprofeten kan föda fullgångna djävulsbarn, uppenbart antikristiska satansmänniskor, avgrundsmänniskor. Ty han förfogar över den uppståndne Satans ande.

Skökoprofeten kan blott skapa "kristna" djävulsbarn. De är *hans* skapelseunder eller stam-tecken, såsom vi sett. Men paddprofeten kan skapa antikristiska djävulsbarn. De är just *hans* skapelseunder eller **stam-tecken.**

Skökoprofeten kan blott föda "tvåhornspaddor" eller "lammpaddor" som är mot-budet i personlig gestalt, men dolt under skenet av Kristi namn. Därmed gör han dock paddprofeten en ovärderlig tjänst. Ty denne har blott att ta hand om det i födelse stadda djävulsbarnet och bringa det till fullfödelse, eller ta hand om det i födelse stadda mot-budet, den outsägligt dyrbara paddan, på vilken han slår av de två hornen och ditsätter blott ett horn, hornet med "människoögon" vilket just är bilden av den uppståndne avgrundsanden, **en**-våldshärskaren över världen. Denna horn- eller andeförändring hos paddbarnet är just mot-pingstfödelsen, den fulla utfödelsen ur kristendom och ur "allt vad Gud heter och ur allt som kallas heligt" och den fulla infödelsen i antikristendomen, som är det världsbehärskande padderiet.

Då paddprofeten tar hand om skökans djävulsbarn, som är jordens av henne fördärvade invånare, då tar han även hand om den eld som ingår i dessa barn. Och han blåser upp den fyrfaldiga mot-elden från nedan till en i himmelshöjd flammande avgrundseld. Därmed bringar han mot-elden från himmelen att stiga ned till en motsvarande domseld i gestalten av en så blind och döv, förmörkad och förhärdad ande, att den usla eländiga paddan tror sig vara den ende Gud som finns och tar sig för att utrota både Gud och Lammet och alla dess heliga från jorden.

Här stiger själva *jordens fördärv* till sin högsta höjd, då paddprofeten tar alla hennes naturkrafter i sin tjänst och bringar henne att tillbe det *uppståndna* vilddjuret. Därmed drar han över henne den högsta, den antikristiska förbannelsen, som tar sig uttryck i fasansfulla naturrevolutioner av alla slag. I samma mån som människovärlden blir förvänd i samma mån blir naturens ordning förvänd. Då laglösheten, som är förstabudslösheten, tar överhand, då blir själva jorden laglös, förstabudslös, gudlös. Och sin lag- och gudlöshet lägger hon i dagen genom gräsliga oordningar. Hennes lagbundna eld blir en laglös eld, en vildeld, som tar en förfärande hämnd på sina förvillare. Vi ska snart i någon mån få bevittna paddömets naturförbannelse.

Paddprofeten tar särskilt hand om elden nr 2 som är skökans sanningseld eller sanningsnit. Men denna eld förändrar han grundligt. Ty i stället för hennes förstabudslösa kristendomssanning sätter han den förstabudslösa sanningen om människan. I Guds och Kristi ställe sätts – *människan.*

Alltså har även paddprofeten en sanningseld. Och den är förvisso icke liten. Ett-hornsprofeten besitter stora områden av sanningens rike. Också vill ju paddömet gälla för att bestå av fulländade människor. Och från en sida sett är det verkligen så. Ty där står människan på en dittills

okänd höjd i kultur och intelligens. Mot-pingstfödelsen innebär en "nyfödelse" av hela den naturliga människan med alla hennes krafter och gåvor, en utfödelse ur skökodömets lägre till paddömets högre kulturgrad. Sjunderiksmänniskan är icke något dumhuvud eller "enfaldig", sjåpig och försoffad såsom skökomänniskorna oftast äro. Nej, hon är "nyfödd" och rikt utrustad ty hon är född av Satan till en människa, som står på höjden av alla kulturella resurser och färdigheter. *Just så kan paddan döljas under det starkaste skenet av – människan.*

I paddömet har vi alltså många goda saker. Men detta goda fläckas av ett grundligt fel. Paddprofetens sanning om människan är blott en *halvsanning.* Ty han ser i henne endast en jordevarelse och uppfostrar henne blott för jorden. Och så blir hon den fulländade och glänsande paddan. Och den i sig själv nyttiga och härliga kulturen blir för henne ett träsk, då den tas i tjänst blott för jordiska syften och för en grövre eller finare njutning. Felet är förstabudslösheten, gudlösheten.

Paddprofeten finns till även under skökodömet men blott såsom det "lilla hornet" i tillväxt, såsom vi sett. Han tar hand om skökans alla grader av djävulsbarn och utföder dem ur skenkristendomen och inföder dem i antikristendomen. Men han mäktar icke ge dem den fulla motpingstens eldstungor. Ty under skökodömet förfogar icke heller han över det fullt uppståndna vilddjurets ande.

Men i vår långt framskridna skökotid börjar vilddjurets uppståndelse att i flera land vara nära sin fullbordan. Därmed är också paddprofetens "pingstdag" inne. Också ser vi nu att antikristendomen börjar sätta sin prägel på flera folk.

Och hos vårt folk pågår i våra dagar ett väldigt skapelseverk nedanefter. Paddprofeten utgjuter sin "pingstande" över stora skaror. Här föds antikristna djävulsmänniskor ofta i tusental på en enda dag. Ett fruktansvärt "pingstväder" går fram över hela vårt land. Här utdelas tungor av femfaldig eld, som sätter hela samhället i brand. Ögon flammar, händer knyts, senor spänns, hädelser, eder och förbannelser flödar överallt, bådande förändring av rikssignatur, skökans och 6:e världsrikets undergång och tvångsantikristendomens uppgång i förening med den sista förödelsen av Herrens heliga.

Förstabudslös kultur – se, där himmelriket!
Förstabudslös vetenskap – se, där evangeliet!
Människan blott en jordevarelse – se, där målet!
Och människan har blivit padda – se där resultatet!

Så får vi i våra dagar bevittna icke blott skökoprofetens utan även paddprofetens "stora tecken". De är i grunden samma sak, nämligen motskapelsens tecken. Men paddprofeten driver upp dem till den antikristiska skapelsens tecken – i människans namn. Hans "pingstmänniskor" med eldstungor är hans stamtecken och stameld, såsom vi sett. Och bland dessa eldiga "pingstmänniskor" har han "profeter, evangelister och apostlar", som arbetar på paddömets grundläggning och utveckling. De är förvisso icke "andelösa", utan de är uppfyllda av en satanisk och djävulsk ande som trotsar själva döden. Ja, många av dem går med "pingstjubel" i döden för sin tro, såsom vi ju ofta ser. De bärs upp av en hänförelse som bjuder himmelshöga berg av

motstånd att vika, och de viker. Mången paddprofet och paddprofetissa sliter ut sig på att skapa paddor i en så stark tro att det är sanna människor de skapar, att de skulle kunna gå i den kvalfullaste död för denna tro. Så förblindade är de av den nedstigande domselden, den kraftiga villfarelse som Gud sänder för att de ska tro lögnen, då de icke vill tro sanningen.

Dessa personliga stamtecken kommer att göra stora bitecken av häpnadsväckande art och grad. Men det sker först då, när Herrens heliga, efter skökans undergång, träder fram i gestalten av "byssus-kvinnan". Då blir de utrustade med apostolisk ande och apostoliska gåvor till kraftgärningar.

Men då utrustar även Satan sina "pingstmänniskor" med övernaturliga krafter och gåvor. Och då kommer dessa kraftverkare från nedan att möta kraftverkarna från ovan med kraftgärningar, tecken och under som slå jordens förledda innevånare med häpnad, och som även för Herrens heliga innebär den största fara att bli försagda och förledda. Och särskilt då "Konungars konung" i spetsen för det vita rytteriet rycker in på jorden till striden på Harmageddon, då uppstiger alla avgrundens makter på jorden för att möta honom, och då kommer tecken och under från ovan och nedan att stegras till sin högsta höjd och flamma och korsa varandra som ljungande blixtar.

Det enda i himmel och på jord som hade kunnat förhindra Satans uppståndelse ur avgrunden, är Kristi uppståndelse.

Och det enda i himmel och på jord som kunnat förhindra pingstfödelsen från nedan, är pingstfödelsen från ovan.

Men nu har skökan tagit Kristi uppståndelse blott som ett bihang till hans död. Därmed är själva grundvalen för nyfödelsen rubbad. Också lägger hon den personliga frälsningen utanför födelsen. Ja, just i det ofödda, såsom vi vet. Därmed har hon ryckt undan just det som kunnat förhindra Satans uppståndelse och mot-födelse.

Pingstdagen har hon tagit blott som ett bihang till långfredagen. Därmed har hon banat väg för paddprofetens "pingstdag". Och nu bryter den in, som vi ser.

Personlig försoning och frälsning har hon gjort andelösa. Därmed har hon rett rum i hjärtana för anden från nedan. Och nu håller han på att fylla det rummet.

Hon håller människorna denna sidan pingst, i sjunderomarehålan. Därmed har de blivit så andelösa att de förlorat blick, smak och sinne för anden från ovan. Och därmed är de väl beredda för anden från nedan. Hon har lagt frälsningen utanför Guds bud, utanför "Andens lag". Därmed är de ett lätt byte för den laglöse. Och nu *tar* han dem, som vi ser.

Om ni icke skulle vara så blinda som ni är, ni skökans professorer, biskopar, prostar, präster och lekmän, så skulle ni kunna se vilket utomordentligt gott handtag ni givit och alltjämt ger åt paddprofeten. Och hur tackar han er nu därför? Jo, han ger er en spark så att ni far på huvudet i konungaelden. Det har ni väl förtjänat, då ni fördärvat jorden och jordens invånare med er uppståndelselösa och pingstlösa horerikalk.

IV

Det falska profetdömets bild och märke

"Det säger till jordens invånare att göra en bild åt vilddjuret som har ett sår från ett svärd men lever igen. Och det fick makt att ge livsande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och låta döda dem som inte tillbad vilddjurets bild. Och det tvingar alla – små och stora, rika och fattiga, fria och slavar – att ta emot ett märke på högra handen eller pannan, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal." (13:14–17)

"Det säger till jordens invånare att göra en bild åt vilddjuret." Dessa ord står i ett nära förhållande till det föregående. Ty enligt grundtexten heter det ordagrant så: Det förvillar dem som bor på jorden, genom de tecken som det givits åt det att göra i vilddjurets åsyn, *sägande till jordens invånare att göra en bild åt vilddjuret.*

Alltså ligger dessa tecken till grund för jordinvånarnas arbete på vilddjurets bild, eller: den falske profetens världsförvillelse genom sina tecken tar sig ett uttryck i bildmakeriets världsförvillelse. Det är de av honom redan förledda som intalas att göra den förvillande bilden.

Denna bild är så beskaffad att jordens invånare kan och ska tillbe den, och det vid vite av livets förlust. Den måste alltså vara en *yttre* bild som står synlig och tillgänglig för alla, och som kräver alla på knä inför sig.

Här har vi alltså djurtillbedjandet i en ny gestalt. Det är icke längre blott det inre och omedelbara tillbedjandet av vilddjuret, varom talats förut (v.12), utan här framträder det även i yttre och medelbar gestalt: såsom tillbedjandet av en *bild.* Det har alltså utvecklats till en i det yttre ordnad och lagstadgad tillbedjan.

Detta bildmakeri och denna bildtillbedjan gäller hela det falska profetdömet, alltså både skökodömet och paddömet. Det betonar texten starkt i dessa ord: "en bild åt vilddjuret som har ett sår från ett svärd men lever igen". Det vilddjuret är kattbjörnen under det 6:e och 7:e världsriket, såsom vi sett förut, och den ifrågavarande bilden är alltså en bild åt honom under båda dessa världsskeden.

Sålunda får vi två synpunkter: skökodömets bild och märke, samt paddömets bild och märke.

1

Skökodömets bild och märke

Då framställningen av dessa saker måste bli något vidsträckt, vill vi betrakta dem var för sig. Vi tar alltså även här två synpunkter, nämligen: skökodömets bild, och skökodömets märke.

A

Skökodömets bild

Skökoprofeten "säger till jordens invånare att göra en bild åt vilddjuret".

Vad är då "bilden åt vilddjuret"? Naturligtvis motbilden till den sanne profetens bild åt Gud, men under sken av att vara denna senare

bild.

Har då den sanne profeten, som är Kristus, givit oss en "bild åt Gud"? Ja. Och den bilden är "Andens lag" i gestalten av Kristus själv.

I sin person var Kristus "bilden åt Gud" ty han var den eviga tubudskärleken, tubudsrättfärdigheten, tubudsnåden och tubudsanden, med ett ord: han var **tubudsmänniskan**. Och hon är "bilden åt Gud". Och den bilden kräver Gud av varje människa, efter hennes mått, och det vid vite av evig död. – Alltså har Kristus givit oss en "bild åt Gud", nämligen i sig själv såsom stambilden och i sina heliga såsom grenbilder. I denna bild känner Gud igen sig.

Men detta är den *inre* eller personliga bilden åt Gud. Och det är icke om den som det här närmast är fråga; utan det är fråga om en *yttre* "bild åt Gud". Och även en sådan har Kristus givit oss. Och även den bilden är "Andens lag", men såsom ett *yttre* ord, såsom lära.

Tubudsordet var det enda ord som Kristus predikade. I detta ord målade han **tubudsmänniskan** i otaliga drag. Denna "målning" är den *yttre* bilden åt Gud. Den är alltså en bild i ord, en *lärobild.*

Det sägs ofta om Kristus att han "lärde". Därmed gav han oss lärobilden åt Gud. Och den har vi i de 4 evangelierna, ja i hela Skriften. Också brukar man ju säga: "Bibeln är en skriven Kristus." Ja, Skriften är den skrivna tubudsmänniskan Jesus Kristus. Skriften är "Andens lag" i skrift, i lära.

Alltså äger det sanna profetdömet, som är tubudsdömet, även en yttre bild åt Gud, nämligen lärobilden. Och den står synlig och tillgänglig för alla i hela kristenheten.

Denna lärobild blev av apostlarna bearbetad och utvecklad. De var *inre* bilder åt Gud. Därmed var de i stånd att rätt handha den yttre bilden åt Gud. *Ty sådan människan är, sådan gör hon sin lära.* Är hon en sann livsbild åt Gud, då gör hon en sann lärobild åt Gud. Blott en prima tubudsmänniska kan måla en prima tubudsbild.

Men apostlarna stannade icke vid att handha lärobilden såsom sådan, utan de inramade densamma i en församlings- eller kyrkordning. Och deras "kyrka" var strängt tubudsmässig i alla sina lagar, stadgar och ordningar. Hon avspeglade "Andens lag" på varje punkt. *Apostlakyrkan var andelagskyrkan.* Och detta är det stående och oeftergivliga kravet på allt vad kyrka heter. En sådan kan gestalta sig olika under olika tider och förhållanden, men tubudsenlig måste hon vara, så att hon icke lägger hinder i vägen för "Andens lag".

Sålunda är det sanna profetdömets yttre "bild åt Gud" *en lärobild, inramad i en kyrkobild.* I denna bild känner Gud igen sig. I den kan han bo och "åt den kan han ge ande, så att bilden talar". Också talade den apostoliska läro- och kyrkobilden så kraftigt under de första århundradena, att den talade omkull hela det romerska världsrikets hedniska läro- och kyrkobild, så att detta rike antog kristendomen såsom statsreligion år 323.

Nu förstår vi vad som menas med "bilden åt vilddjuret". Den är motbilden till läro- och kyrkobilden åt Gud, men under ett förvillande sken av att vara denna bild. Och sålunda är även "bilden åt vilddjuret" en läro- och kyrkobild, nämligen den falska läro- och kyrkobilden. Och denna bild ska de heliga noga lära känna så att de icke tar miste på bild. Ty bilden åt vilddjuret har åstadkommit en hel världsförvillelse, såsom

vi ser i vår text. Och i denna förvillelse är de flesta troende indragna.

Den apostoliska läro- och kyrkobilden åt Gud talade omkull det romerska rikets hedniska läro- och kyrkobild. Därmed hotades vilddjurets världsvälde med undergång. Men nu kom skökoprofeten till hjälp. Han "intalade jordens invånare att göra en bild åt vilddjuret", nämligen en "kristen" bild i stället för den hedniska som fallit. Dessa invånare var alltså de till namnet kristna invånarna i det romerska riket. Också uppstod bland dem en oerhörd iver att göra en "kristen" läro- och kyrkobild åt det "kristnade" vilddjuret. En sådan bild kom snart nog till stånd i den romerska påvekyrkan.

Skökoprofeten gjorde alltså först bildmakare. De var de av honom förledda eller blott till namnet kristnade jordinvånarna. De var alltså personliga bilder åt vilddjuret ty de bar dess bild i sig. Därmed var de i stånd att göra en läro- och kyrkobild åt vilddjuret. Ty de gjorde den troget efter sig själva så att den passade för dem och därmed för djuret.

Och bland dessa bildmakare hade skökoprofeten sådana som var fullkomliga mästare i bildmakeri. De var de väldigt lärda, djupsinniga och snillrika skökopåvarna, skökobiskoparna och skökoprofessorerna m.fl. Och vilket arbete har icke de nedlagt på läro- och kyrkobilden åt vilddjuret. Och de fortsätter därmed alltjämt. De läser bibeln flitigt och studerar den noggrant. *Men det är en sak i densamma som de aldrig ser, fastän de ser den, och som de aldrig talar om, fastän de talar om den.* Och den är Guds första, största och yppersta bud, det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt på vilket hela Skriften hänger. Och så är deras bibel förstabudslös. Naturligtvis – ty sådan människan är och vill vara, sådan gör hon sin bibel och sådan läser hon den.

Sådan människan är, sådan gör hon sin lära och sin kyrka.

Förstabudslösa som dessa bildmakare är, så gör de en förstabudslös läro- och kyrkobild åt vilddjuret, i tron att det är en bild åt Gud. Deras lära är skökodogmatik och skökokatekes, och deras kyrka är skökokyrkan.

Denna läro- och kyrkobild åt vilddjuret ser vi först och främst i den romerska kyrkan. Där har vi själva stambilden eller moderbilden till kristenhetens alla läro- och kyrkobilder åt vilddjuret. Denna hemska bild anger den romerska skökomodern tydligt och klart i dessa ord: *"Tron är ett försanthållande av det som kyrkan lär".*[*]

Se, där har vi tron. Och vad är den? Jo, ett försanthållande av det som den romerska kyrkan lär.

Vart vänds då människan genom denna tro? Månne "till Gud och ingen annan" (Jes 45:22)? Nej, till påvekyrkan och ingen annan. Månne till Kristus allena? Nej, till påven allena. Var är då här det första budet på vilket allt hänger? Det finns icke. Kyrka och påve har trätt i Guds och Kristi ställe.

"Tron är ett försanthållande av det som kyrkan lär". Denna tro håller människan *utanför* det första budet. Här har vi själva grunddraget i "läro- och kyrkobilden åt vilddjuret". Detta grunddrag är **förstabudslösheten.** *Den* är påvekyrkans grundsynd. Ja, just det

[*] Se "Graul, De olika, kristliga bekännelsernas skiljeläror", 3:e uppl. sid. 23, översättning av K. O. Holmstedt.

förstabudshoreri som gör henne till "den stora skökan", modern till alla skökor och styggelser på jorden (Upp 17:5).

"Tron är ett försanthållande av det som kyrkan lär". På denna tro lägger påvekyrkan hela vikten. Därför dömer hon till evigt helvete alla dem som icke håller för sant det hon lär. Ty hon påstår sig vara den allena saliggörande kyrkan. *"Utanför denna enda, sanna kyrka finns ingen frälsning"* säger hon.** Luther, Calvin och alla som icke hållit hennes lära för sann är evigt förtappade. Så djävulskt fanatisk, partisinnad och blind är hon, en så förfärande avgrund hyser det hemska sköko-Rom i sig.

Alltså säger den romerska skökan så: "Fall mig till fota och håll min lära för sann, då kan du vara lugn för din frälsning, ty då ansvarar jag för densamma. Men håller du icke min lära för sann, då är du evigt förlorad". – Åh, vet hut din gamla bloddrypande mara som plågat och dödat många tusen av Herrens heliga, därför att de icke hållt din lära för sann!

Påven Gregorius VII har givit en sann och tydlig beskrivning på läro- och kyrkobilden åt vilddjuret. I sin brevsamling, 2:a boken, 55:e brevet, säger han dessa förskräckliga ord:

"Den romerske prästen blir med rätta kallad den allmännelige. Honom allena tillkommer det att ge nya lagar allt efter tidens behov. Han allena kan betjäna sig av de kejserliga insignierna. Påvens fötter allena ska alla furstar kyssa. Hans namn allena ska nämnas i kyrkorna. Det är det enda namnet i världen. Honom allena tillkommer det att avsätta kejsare. Han allena får icke anklagas av någon, han allena kan anklaga alla andra. Han själv får av ingen dömas."[*]

Se, där har vi förstabudslösheten i hela dess förfärande djup, vidd och höjd. Märk det ordet "allena", som han upprepar 7 gånger. Här är icke fråga om Gud allena och Kristus allena, utan om påven allena. *"Hans namn allena ska nämnas i kyrkorna. Det är det enda namnet i världen."* Vilken fasansfull hädelse!

Alltså då Guds och Kristi namn nämnes i den romerska skökokyrkan, då är detta namn endast ett sken. Det verkliga namnet är *påvens* namn som döljer sig under detta sken-namn. Där har vi just ormen med lamm-horn i den allra fräckaste gestalt. Ja, just ormen med lamm-horn. Under ett sött, mjukt, ljuvt och förvillande sken av Lammet förstår denna orm- och vargkyrka att dölja sitt verkliga avgrundsväsen. Och detta i synnerhet där hon gör sitt första inträde. Guds och Lammets namn flyter då som en mild och behaglig ström ur det fördolda ormgapet. Men blott hon kommer in och får tag, så träder det verkliga namnet fram, "påvens namn allena, det enda namnet i världen."

Var lägger då påvekyrkan människans frälsning? *Jo, där den i tid och evighet aldrig ligger.* Ty hon lägger dem *utanför* det första budet, *utanför* "Andens lag". Hon lägger den i kyrkans och påvens namn, som för henne "är det enda namnet i världen".

Här har vi alltså själva stambilden eller moderbilden åt vilddjuret. Dess grundkaraktär är förstabudslösheten. ”Fall påven till fota och kyss skökoskanken, så är du frälst!! ”

** Graul, sid. 38.

* Dessa ord anförs av professor Myrberg i hans förklaring över Uppenbarelseboken, sid. 208. De står också i Bibelforskaren för 1886, sid. 159.

Den romerska lärobilden är inramad i den romerska kyrkobilden. Denna läro- och kyrkobild är en förträfflig "bild åt vilddjuret". Ty vad är det innerst som avbildas i påveläran? Jo, en förstabudslös, en påvetillbedjande människa. Och vad är det innerst, som avbildas i påvekyrkan med dess otaliga människostadgar och ceremonier? Jo, en förstabudslös, en påvetillbedjande människa. Vad är det då innerst, som tagit sin yttre gestalt eller bild i den romerska läran och kyrkan? Jo, den människotillbedjande människan. Och vad är denna människa? Jo, lamm-ormmänniskan, djävulsbarnet med skenet av gudsbarnet.

Det är denna påvetillbedjan, denna människoförgudning, som sätter grundprägeln på hela den romerska läran och kyrkan och som gör varje dess läropunkt, varje dess kyrkostadga och varje dess ceremoni förstabudslös hur mycket man än ordar om förstabudsfasthet. Påveguden kräver alla på knä inför sig i absolut underkastelse och lydnad. Därmed gör han hela sin läro- och kyrkobyggnad till det hemskt förstabudslösa beläte som är världens yppersta "bild åt vilddjuret."

Och vilket arbete har icke jordens förledda invånare, var och en på sitt sätt, nedlagt på den romerska läro- och kyrkobilden i den tron att det var "bilden åt Gud". Även kejsare, konungar och furstar har villigt och kraftigt bidragit därtill. Och den förledda fromheten har med oerhörd iver, självuppoffring och världsförsakelse deltagit i arbetet. Och ännu i dag arbetar hundratals miljoner människor på att hålla den kära bilden vid makt. Också står den där ännu som en väldig koloss, vilken ytligheten och okunnigheten beundrar och prisar. – Ja, så väl har jordens förledda invånare hörsammat skökoprofetens uppmaning att "göra en bild åt vilddjuret".

"Bilden åt vilddjuret" i vår text anknyter till Daniels profetia (Dan 2:31). Den romerska bilden är belätet i Nebukadnessars dröm men på "kristlig grund". Detta beläte betecknar världs- eller vilddjursrikena på jorden, såsom vi sett i vårt 2:a kapitel. Och i det 6:e riket uppstår ett nytt beläte som i sig upptar alla världsrikenas ande under sken av Kristi ande. Detta beläte är den romerska "bilden åt vilddjuret". Därav påvens ideliga strävan efter världslig makt och hans ynkliga jämmer över att han numera icke har någon sådan. Det är världsanden med två lamm-horn som besjälar honom. Och i denna ande har han gjort läro- och kyrkobilden åt kattbjörnen. I denna bild bor de 6 första världsrikenas ande, så också det 7:e världsrikets ande i fördolt antikristisk gestalt. En så förfärande verklighet, en så hemsk sammansättning av ande har tagit sig en yttre gestalt i det påviska läro- och kyrkobelätet åt vilddjuret.

Låt oss nu gå till den lutherska kyrkan. – Vi har sett, att den romerska kyrkans grundsynd är förstabudssynden. Det är *den* som gör henne till "den stora skökan", d.v.s. till den stora förstabudslösa kyrkan. Skökopåven har satt sitt namn i stället för Guds namn. Därmed har han avskaffat det första budet.

Det var just detta förstabudslösa väsen, som framkallade Luther. Han genomskådade detsamma. Och just här grep han in. Ja, han grep tag just i det första budet och återinsatte det på dess rätta plats.

Detta gjorde han genom den rättfärdiggörande tron som han fastslog i t.ex. dessa ord:

”**Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätt alla andra bud**” (Kap 8, sid. 67 f.).

Så insatte han det första budet på dess rätta plats. *Se, där har vi reformationens grundväsen, som just är förstabudsväsendet!*

Påvens tro, som är "ett försanthållande av det kyrkan lär" och som binder människan vid kyrkan i stället för vid Gud, förkastade han. Påvens namn, som fräckt träder i stället för Guds namn, vräkte han undan och insatte Guds och Kristi namn såsom det enda namnet i alla kyrkor och i hela världen. Han satte människan i omedelbart förhållande till Gud i stället för i ett omedelbart förhållande till kyrka och påve. *Se, detta är reformationens hjärta och livsnerv. Ja, själva dess djupaste livsväsen, förstabudsväsendet!*

Detta förstabudsliv i Gud genom hans Son var också grundväsendet i Kristi världsomvälvande "reformation". Han insatte just det första, största och yppersta budet såsom det grundbud på vilket allt hänger. Utan detta bud i liv och lära är all reformation blott ett förgängligt människoverk, en skenreform. Sätt människan i samband med det härligaste som finns i himmel och på jord – hon vissnar och dör som blomman i sanden, om du icke sätter henne i samband med Gud i Kristus genom det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt. Predika Kristus så mycket du vill, men predikar du honom icke såsom förstabuds-Kristus så är all din predikan fåfäng. Ty blott i honom ligger livets eviga källa.

"Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätt alla andra bud", sa Luther. Med denna tro störtade han det romerska läro- och kyrkobelätet i många länder och ryckte dem från påven. *Denna evangeliskt förstabudsfasta tro är den enda makt i himmel och på jord, som är det förstabudslösa påvedömet övermäktig.* Och så långt som den lutherska kyrkan har denna tro i liv och lära, så långt är hon evigt oövervinnelig. Ty med denna förstabudstro står hon på alltings orubbliga och eviga grund, som är förstabudsgrunden i förstabuds-Kristus.

Men större delen av den efterlutherska kyrkan förkastade Luthers tro. Ty hon fastslog den rättfärdiggörande tron i dessa ord: *"Tron är blott och bart ett instrument"* (Kap 8, sid. 76 f.).

Denna tro tänkes som "en hand, den som mottar Kristi förtjänst". Men denna hand får på intet vis ha sitt ursprung i andlig avlelse eller födelse, ty då är hon icke ett blott och bart instrument, "ett mellanting mellan ont och gott". Hon hör alltså icke till den nya skapelsen och är följaktligen icke skapad av Gud. Vem är det då som sticker fram denna hand och mottar Kristi förtjänst? Jo, den gamle Adam. För honom är "instrumentet" dyrbart, ty genom *det* kan han rädda sitt liv. – Denna tro är alltså i grunden blott ett försanthållande, ty den håller för sant att Kristus har lidit den eviga fördömelsen i människans ställe. Och sålunda står den väsentligen på samma linje som den romerska skökotron, vilken "håller för sant det kyrkan lär".

Den lutherska instrument-tron får för liv och död icke tänkas fullborda det första budet, ty då skulle hon vara den av Gud födda pingst-tron. Nej, hon säjs frälsa fullkomligt *blott* utanför födelsen, utanför den nya skapelsen och får icke sammanblandas med den pånyttfödande tron. Hon är alltså totalt förstabudslös. Ja, se där det

ödesdigra avfallet från Luthers förstabudsfullbordande tro. Och vart föll man? Jo, ned i förstabudslösheten som är den romerska grundsynden, och som genom instrument-tron blev den lutherska kyrkans grundsynd.

Den blotta och bara instrument-tron frälser fullkomligt *utanför* det första budets läggning i hjärtat och skrivning i sinnena genom födelsen. Denna tro förlägger alltså den personliga frälsningen i ett förstabudslöst evangelium, i en förstabudslös rättfärdighet, i en förstabudslös nåd, i en förstabudslös försoning, i en förstabudslös rättfärdiggörelse och i en förstabudslös förlåtelse. Detta är den sjusidigt förstabudslösa "klenoden" i den lutherska förfalskarekyrkan (Kap 8, sid. 86), Denna "klenod" är hennes **lärobild.** Den är alltså en förträfflig "bild åt vilddjuret". Ty den är, som vi ser, *väl* avpassad efter den inre djurbilden hos de förledda jordinvånarna, då den nämligen genom sin sjusidiga, d.v.s. allsidiga förstabudslöshet "frälser" detta inre djur och håller det vid liv.

Denna lärobild är i vårt land inramad i den lutherska statskyrkan, som på varje punkt är så klippt och skuren efter djuret att hela det svenska vilddjursfolket kunnat i århundraden bo i denna kyrkobild under namn av ett "kristeligt folk", och blivit döpt i den och konfirmerat i den och gått till nattvarden i den. Så har även Sveriges förledda invånare av skökoprofeten intalats att göra en läro- och kyrkobild åt vilddjuret.

Men under de sista mansåldrarna har Luthers tro gjort stora erövringar i den lutherska kyrkan (Kap 8, sid. 89 f.). Så finns det nu i vårt land professorer och biskopar och hundratals präster och många lekmän, som både i liv och lära har Skriftens och Luthers förstabudsfullbordande tro såsom *rättfärdiggörande* tro. Denna förstabudskyrka kommer aldrig att kyssa påvens fötter. Men den lutherska förfalskarekyrkan banar väg för honom genom sin förstabudslösa "klenod", som i grunden är även hans klenod. Och när den moderna skökan genom *sin* förstabudslöshet raserat frälsningens grundvalar och ryckt Bibeln ifrån vårt folk, då står dörren på vid gavel för den förstabudslöse i sköko-Rom.

Vi har nu talat om statskyrkans "bild åt vilddjuret". Men en sådan bild finns även i småkyrkorna. Ty den förstabudsfullbordande tron är även där en främling. Smyrnensisk och filadelfisk förstabudsfullkomlighet med ostrafflighet inför Herren saknas hos flertalet i varje småkyrka. Det fyrsidiga evangelii-**alltet** sätter icke sin prima grundprägel på allt, utan merguden ligger med i allt och blir livförsäkrad och betryggad genom ett gottköpsevangelium, som behagar "stora hopen" så att den blir kvar. Därmed har man gjort sig en lärobild som frälser det inre djuret i stället för att frälsa ifrån detsamma.

Och denna lärobild åt vilddjuret inramas i en kyrkobild, som i likhet med lärobilden icke fylls och bärs av den förstabudsfullbordande anden. Och därmed är den en kyrkobild åt vilddjuret. – Denna läro- och kyrkobild är till en början efesinsk eller pergameisk, d.v.s. sekunda. Och så småningom blir den sardeisk eller laodiceisk, d.v.s. under-sekunda (se det 9:e kap. av Andens Lag).

Och även i småkyrkorna vill gärna "den romerska foten" sticka fram, likasom i storkyrkorna. Ja, det finns småkyrkopåvar som var helst de färdas fram och i allt vad de talar och gör, sätter upp foten till kyssning

av de förledda. Och det finns tusenden som lägger sin frälsning i sådana påvars namn i stället för i Guds namn allena, allena.

Och så har även småkyrkorna låtit intala sig av skökoprofeten "att göra en bild åt vilddjuret".

Ja, alla kyrkor, både stora och små, har gjort "en bild åt vilddjuret". Ty hela kristenheten i stort sett, icke blott skökomodern i Rom utan även hennes döttrar lägger den personliga frälsningen där den i tid och evighet aldrig ligger. Ty de lägger den icke i det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt, som är det enda i himmel och på jord som gör bruden.

Så har skökans läro- och kyrkobild trätt i stället för förstlingsdömets läro- och kyrkobild åt Gud och utrotat densamma i hela kristenheten, i stort sett. Ja, denna de förledda jordinvånarnas förvillelsebild har trätt i stället för Gud själv, ty den kräver tillbedjan vid vite av livets förlust. Till denna förfärande sak, som krävt många tusen heligas blod, övergår vi nu.

"Och det fick makt att ge livsande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och låta döda dem som inte tillbad vilddjurets bild." (13:15)

Lägg nu först märke till de förfärande orden: "det fick makt". Detta uttryck förekommer ofta i det 13:e kapitlet varur vår text är tagen. Först såg Johannes, att "det gavs" åt kattbjörnen en mun, som talade stora ord och hädelser, samt att "det gavs" åt honom makt att fara fram i 42 månader (v.5). Sedan såg han, att "det blev givet" åt det andra vilddjuret som är den falske profeten, att göra stora tecken som förleder jordens invånare. Därpå såg han, att "det blev givet" åt den falske profeten att ge ande åt vilddjurets bild.

Vem är det som "ger" allt detta? Det är Gud, han som också "gav" judarna "en likgiltighetens ande, ögon som inte ser och öron som inte hör" (Rom 11:8).

Sådana förskräckliga saker måste Gud "ge" i sin världsstyrelse. Den mänskliga vildviljan tvingar honom att först utföra vilddjurets världsplan, innan han kan utföra sin egen.

Detta bär oss kortsynta människor förskräckligt emot. Och mången har frågat: Hur kan den **Gode** bevilja den **Onde** att ta världsstyret? Hur kan "Gud Kärlek" tillåta självviskheten att vända upp och ned på hela hans värld? Hur kan den *Allsmäktige* låta avgrundens makter uppstiga på jorden och grundlägga ett brinnande helvete av allt slags ont? Hur kan den *Barmhärtige* ha hjärta att i årtusenden åskåda otaliga miljoner människors och andra varelsers lidanden, och liksom blott stå tigande och overksam inför all denna gräsliga nöd?

Ni Herrens heliga, då sådana tankar uppstiger hos er och börjar göra er bittra mot Gud, då känner ni Andens varningar i er ande. Och därmed har han sagt: *"Du människobarn, lägg dig icke i det som du icke nu kan fatta, du ser nu saken blott nedifrån. Det kommer en dag då du får se den uppifrån och då ter den sig på ett helt annat sätt. Då får du se att hela jordens mångtusenåriga ve gick havande med ett väl av så omätlig härlighet och fröjd, att detta tidens ve är mindre än ett intet mot detta evighetens väl."*

Men Andens varningar säjer dig också: *"Du människobarn, släpp icke in dessa tvivlande tankar, ty då uppstår ett motståndaresinne mot Gud som utestänger honom från din ande. Och då faller hela ditt livs och hela världssmärtans börda på dina egna skuldror, och då krossas du under dess förfärande tyngd."*

Och till dessa Andens varningar lägger vi dessa ord: *"Du människobarn, då Anden varnar så betänk med vem du har att göra! Då den Högste säger: ”akta dig!” då är högsta fara å färde. Det kan komma en tid då den dyrbara rösten från höjden, stämman från vännen den bäste tystnar för alltid."*

Märk alltså, I Herrens heliga, att jordens mångtusenhövdade ve ligger inhöljt i ett ogenomträngligt dunkel. *Detta dunkel är veets djupaste ve.* Det var just udden i detta dunkel-ve som borrade sig djupast i Jesu hjärta och avpressade honom det förfärande: "**Varför** ?" då han nedsänktes i detta: **”Gud gav”** åt jordens och avgrundens alla synda- och förbannelsemakter att störta sig över honom på korset, under det att **”Gud gav”** åt den lidande så litet att det kändes som intet. Där stod han inför det ogenomträngliga, det obegripliga, det outforskliga, som är veets djupaste ve, korsets bittraste kors. Och här räddade han sig blott genom att "ta sitt förnuft till fånga under trons lydnad". Så föddes detta förnuft till det himmelska härlighetsförnuft, inför vilket korsets varför står evigt besvarat.

Ja, just detta dunkel-ve, som kräver absolut underkastelse under Gud *utan* att förstå, *utan* att begripa, *utan* att fundera eller resonera, är själva udden i de heligas lidanden. Ja, veets djupaste ve, korsets bittraste kors, som dödar natursjälvet i dess innersta grund och utföder det till ett uppståndelsesjälv, för vilket alla jordens, himlens och helvetets gåtor löses. Ingen teori, ingen lära löser världssmärtans problem. Lösningen kommer i gestalten av uppståndelsens härliga barn i uppståndelsens härliga värld.

Alltså är det Gud som "ger" åt skökoprofeten att ge ande åt vilddjurets bild, så att den kan tala och låta döda alla som icke tillber den bilden.

Men skulle det icke vara bättre att Gud *icke* gav åt skökoprofeten att ge ande åt vilddjurets bild? Nej, det skulle vara sämre – ty då stannade världsutvecklingen.

Ty Gud har givit åt den sanne profeten som är Kristus, att ge ande åt det sanna profetdömets läro- och kyrkobild så att den kan tala, såsom vi sett. Men nu vill människorna icke låta den bilden tala till sig. Och fick de förbli i denna liknöjdhet, då stannade världen i det första vilddjurets våld. De blev i alla tider blott kattbjörns-människor.

Därför, då människorna icke vill lyssna till den sanne profetens läro- och kyrkobild och tar emot dess ande, då ger Gud åt den falske profeten som innerst är Satan, att åstadkomma en mot-bild och att ge åt denna bild en motande till Kristi ande. Därmed förs världsutvecklingen upp på ett högre stadium i det onda och blir sålunda påskyndad. Och så kommer det en tid då detta stadium lägger sin förvändhet i dagen. Vid skökodömets slut ser hela världen att skökans läro- och kyrkobild var en lögnbild, ett skoj och spektakel "i Guds namn". Därmed är den utdömd ur världen för alltid.

Det är ett gammalt ord: "allting känns av sin motsats". Och det har sin tillämpning även här. Då människorna icke vill lära känna den Gode, då måste de lära känna hans motsats som är den Onde. Då de icke vill subjektivera eller i sitt liv omsätta anden från ovan, då måste de subjektivera mot-anden från nedan. Då de icke vill tillbe Gud, då måste de tillbe Satan. Men allt detta sker: icke för att de i tid och evighet ska tillhöra Satan, utan för att de av hans bittra mot-väsen ska drivas till Gud. Och så måste den Onde i allt vad han talar och gör innerst och ytterst predika om den Gode och föra människorna till honom. När Satan har slutfört sin världsplan och hela hans värld ligger krossad i spillror, då har han *på sitt sätt* fört alla folk till Gud och lagt dem på knä inför honom i tusen år (Upp 15:4).

Men denna världsutveckling med all dess förvillelse, lidande och nöd bär oss förskräckligt emot. Vi ville ha det så: "Det skulle vara bättre att Satan och den falske profeten aldrig funnits till. Ja, bäst hade varit att vår värld aldrig blivit skapad, ty hon syns ju i stort sett icke vara något annat än demonernas danspalats och serafernas spottkopp."

Men då vi på vår "onda dag" hänger oss åt sådana tankar, då varnar Anden och därmed har han sagt: *"Du människobarn, lägg dig icke i det som du nu icke kan fatta."* Och låt oss betänka med vem vi här har att göra: *rösten den dyra från höjden, stämman av vännen den bäste.*

Gud gav åt skökoprofeten att ge ande åt vilddjurets bild. Alltså bor där ande i skökans läro- och kyrkobild. Och sålunda är skökans lära icke andelös, ej heller hennes kyrka. Nej, där bor en så stark, väldig och hänförande ande att den bilden har trotsat alla stormar och anfall i många hundra år.

Vad är det då för en ande som bor i denna bild? Naturligtvis skökoprofetens ande och alltså innerst Satans ande. Men denne avgrundsande döljer sig under ett sken av sanning. Han är icke en rå kattbjörnsdjävul, utan han är djävulen med lamm-horn. Och det är denne lammdjävul som sitter i skökans läro- och kyrkobild. Och de förledda jordinvånarna ser här blott sken-lammet som de tar för Lammet. Djävulen ser de icke.

Skökan lever på skenet. Det förutan är hon förlorad. Men märk noga vad som här ofta förbises: hennes sanningssken är icke alltid ett helt och hållet tomt sken. Ofta har hon någon grad av andligt liv, ett förpingstligt rotliv som hon ger skenet av pingstliv, en del-födelse som hon med brinnande iver försvarar såsom hel-födelse. Ja, hon kan, såsom den blott avlade skökan, ha ett rikt sekunda Efesusliv under sken av prima liv. Men målet är Laodicea, som är den födda skökan med det "rika" skenet av liv utan den minsta gnista av liv. (Se vårt 9:e kap.)

Det är alltså avgrundsanden med två lamm-horn, som bor i skökans lära och kyrka. Och sitt avgrundsväsen räddar han genom att i alla läror kringgå det första budets allena frälsande evangelium. Därmed blir läran tilltalande för jordinvånarna. Jordkrypande kattbjörnspaddor är de av naturen, och skökoläran gör dem till jordkrypande "lamm-paddor". Så blir paddan livförsäkrad och himmelen henne tillförsäkrad. Det är ju ett härligt evangelium – padd-evangeliet.

Så kan padd-påvar, padd-kardinaler, padd-professorer, padd-

biskopar, padd-prostar, padd-kyrkoherdar, padd-komministrar, padd-pastorer, padd-adjunkter och padd-kolportörer göra läro- och kyrkobilden *talande,* och det ända därhän att hela kristenheten, i stort sett, alltjämt blir "tvåhorns-paddan" – d.v.s. skökan.

Ja, skökans läro- och kyrkobild *"talar",* och det i väldig ande och kraft så att de förledda padd-människorna andäktigt böjer knä för den bilden och *"tillber"* honom, och det av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Där har vi mot-budet, det första, största och yppersta padd-budet. Här träder "bilden åt vilddjuret" i stället för Gud och tillbeds såsom Gud.

Och ve den som icke tillber skökans läro- och kyrkobild såsom "den allena saliggörande". Ve alla dem som icke underkastar sig paddbilden och obetingat lyder och tjänar densamma. Det har Herrens heliga fått erfara. Så har den romerska padd-kyrkan förföljt, pinat, plågat och dödat många tusen av dem, därför att de vägrat att tillbe hennes padd-bild. Så t.ex. blev Huss, Luthers förelöpare, bränd på bålet – "i Guds namn" – därför att han icke böjde knä för den romerska bilden åt vilddjuret.

Denna bild har blivit fastslagen i lag och författning, alltså blivit en lagstadgad tvångsbild. Därmed har den fått en förfärande rätt och makt att "låta döda alla som inte tillber den". Och den har också låtit döda *"alla"* sådana vägrare. Detta dödande har icke alltid varit bokstavligt men *alltid andligt,* nämligen genom *hat* till dem, vilket är mord inför Gud (1 Joh 3:15). Och att vara föremål för ett dödligt hat, med ett ofta livslångt utrotningskrig och under allt slags förföljelse, pina och nöd – det är värre än en lekamlig martyrdöd. – *"Den stora skökan var berusad av de heligas blod, av Jesu vittnens blod"* (Upp 17:1, 6). Och hon har alltid rasat mot dem i det dödliga hatets delirium.

Och även de protestantiska padd-kyrkorna, både stora och små, har genom sitt hat dräpt alla dem som vägrat tillbe deras läro- och kyrkobild åt vilddjuret. Och det gör de ännu. Exempel på detta dödande kan vi se i vårt land. Här har vi först och främst den "lutherska" paddbilden, "den rena läran", det rena evangeliet, som är rent från alla Guds bud och rent från allt vad födelse heter, och som mottas med en tro som är "ett blott och bart instrument" och som alltså är ren även den från både bud, avlelse och födelse, med ett ord: den sjusidiga *budlösa* och sjusidigt *ofödda* men dock *personligt frälsande* "klenoden". Inför den ligger man på knä och den tillber man såsom "allena saliggörande". Och ve alla dem som icke gör det. Ja, det kostar livet. En sådan vägrare innesluts i det dödande hatets rullande spiktunna och blir stucken, sargad och pinad av den lamm-djävul som bor i den lögnlutherska bilden.

Och även i småkyrkorna är man fasligt rädd om paddan. Om någon vill höja sig över det förstabudslösa eller förstabudshalva jordkryperiet, så får han det dödande hatets lammdjävul på sig. Alla ska vara jämnstrukna, d.v.s. padd-strukna. Ingen får resa sig ur träsket. I den som gör det, griper tusen paddklor tag för att hålla honom kvar.

Bilden åt vilddjuret "talar" även genom tidningspressen. Vi har ju en andlig sådan. Och den är, *i stort sett,* endast en paddpress, som går skökopaddans ärenden och med all flit matar och försvarar henne. Dessa tidningar skrivs icke på Sions berg. Därav den kvava och giftiga

luft som utdunstar från dem. Det kryper, det kryper på varje blad. "Två-hornspadda" överallt. Ni Herrens heliga, när ni läser dessa tidningar så hållen dem som en eldtång, ty den "femfaldiga elden" brinner i dem. – Men här och där finner ni en uppsats som är skriven på berget. Och när ni läser en sådan då känner ni den höga och rena bergsluften.

Så ser vi vilken förfärande sanning där ligger i de orden: *"Det säger till jordens invånare att göra en bild åt vilddjuret som har ett sår från ett svärd men lever igen. Och det fick makt att ge livsande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och låta döda dem som inte tillbad vilddjurets bild."* (13:14–15)

B

Skökodömets märke

"Och det tvingar alla – små och stora, rika och fattiga, fria och slavar – att ta emot ett märke på högra handen eller pannan, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal." (13:16–17).

Här har vi skökodömets märke. Och var sitter detta märke? Jo, "på högra handen eller på pannan". Och vari består detta märke? Jo, i vilddjurets namn eller dess namns tal.

Här har vi alltså två saker: namnet och talet. Men av dessa är namnet huvudsaken. Vilddjurets namn är det egentliga märket och inbegriper talet. Det ser vi tydligt av den tredje predikoängelns sammanfattning av hela vilddjursväsendet på jorden. Han uttrycker det så: *"de som tillber vilddjuret och dess bild och som tar emot märket med dess namn."* (Upp 14:11). Här nämns icke talmärket utan blott namnmärket som alltså är det egentliga märket och som vi följaktligen bör *noga* lära känna.[*]

Skökodömets märke är alltså vilddjurets namn på pannan och handen. Skökofolket är stämplat med vilddjurets namnstämpel. Och vad är den? Naturligtvis motstämpeln till Guds namnstämpel.

Har då Gud en namnstämpel? Ja, och det är denna: *"Den levande Gudens sigill"* eller namnstämpel (Upp 7:2–3). Den handhas av "ängeln från öster", soluppgångens ängel som innerst är den sanne profeten (Luk 1:78). Han trycker namnstämpeln på "Guds tjänares pannor" (Upp 7:3). Därmed är de märkta med "Lammets och dess faders namn" (Upp 14:1). På deras pannor står det namnet: **”Ehjeh”,** Jag är (nämligen av, genom och till Jehovah i Jesus Jehovah). *Detta är det sanna profetdömets namnmärke*[**]

Pannan betecknar personens väsen, hans vara. Handen betecknar hans handlingar, hans göra. På pannan står: **”Jag är”** i Jesu **”Jag är”**.

---

[*] Beträffande "talet" 666 så går vi det förbi. Det lär finnas "flera hundra tolkningar" av detsamma, men ingen syns ha vunnit någon fast och övertygad tilltro. Också har detta tal ingen väsentlig betydelse för oss. Ty vad vilddjuret och dess namn är det är fullt klart och visst. Men säkerligen låg i detta tal en behövlig fingervisning för Uppenbarelsebokens första läsare (se prof. Myrbergs försök till förklaring över den sista versen av Upp 13).

[**] Om namnet "Ehjeh" på de heligas pannor har vi talat under Pergamus-löftet (Kap 9, sid. 43 f.).

På handen står: **”Jag gör”** i Jesu **”Jag gör”.** – Detta "Jag är" och detta "Jag gör" är i grunden samma sak, samma namn. Ty en människa *gör* blott vad hon *är.* Är hon den eviga kärleken så gör hon den eviga kärlekens gärningar, är hon den eviga rättfärdigheten så gör hon den eviga rättfärdighetens gärningar, är hon den eviga livsnåden så gör hon den eviga livsnådens gärningar, är hon, efter sitt mått, den evige anden så gör hon den evige andens gärningar. Namnet på pannan är också namnet på handen. Fruktgärningen växer fram ur stamgärningen.

Nu förstår vi lätt vad som menas med vilddjurets namnmärke. Det är mot-märket av mot-ängeln.

Ty allt gott har sitt mot-väsen. Så har "ängeln från öster" sin mot-ängel som handhar mot-stämpeln. Denne ängel är innerst den falske profeten. Han trycker vilddjurets namnstämpel på jordinvånarnas pannor. Därmed är de "märkta med vilddjurets namn". På deras pannor står det namnet: **"Jag är** *av, genom och till mig själv."* Det är det själviska mot-väsendets namn, vildnamnet.

En av österns mot-ängel stämplad människa *är* mot-lagen till "Andens lag" och gör mot-lagens gärningar, *är* de två mot-buden till de två gudsbuden och gör de två mot-budens gärningar. Hon bär vildnamnet på pannan – det är hennes vildväsen. Hon bär vildnamnet på handen – det är hennes vildgärningar.

Detta är det falska profetdömets innersta namnmärke, alltså både skökodömets och paddömets. Men båda dessa "dömen" har vildnamnet dolt under ett sken, det förra under skenet av Lammet, det senare under skenet av människan. Och det är om det förra vi här har att tala.

Alltså har österns mot-ängel, i egenskap av skökoprofeten, två namn i sin stämpel, nämligen det egentliga vilddjursnamnet och det förstabudslösa Jesus-namnet. Under detta senare sken-namn döljs det egentliga vildnamnet. Det är just denna sammansättning av vilddjur och lamm som profetian uttrycker så: Det andra vilddjuret hade två horn, som liknade ett lamms (13:11). Sjätteriksdjuret, som är sjätte-rikspaddan, har två lamm-horn. Just dessa lamm-horn är det förstabudslösa Jesusnamnet under vilket vildnamnet döljer sig.

Skökodömets fullständiga namn är alltså detta: **"Jag är** *av, genom och till* ***mig själv*** *i Jesu namn."* Ja, just så ser skökomänniskorna ut. De är innerst vilddjuret, men – "i Jesu namn". De lever som paddor "i Jesu namn" och de dör som paddor "i Jesu namn". På deras pannor och händer står vilddjurets namn men dolt under Jesu namn. Och alltså är skökodömets fullständiga namnmärke detta: *vilddjurets namn – "i Jesu namn".*

Skökodömets namnmärke står alltså i ett väsentligt samband med skökodömets läro- och kyrkobild, som ju är "en bild åt vilddjuret". Och vad avbildar denna bild? Jo, just en vilddjursmänniska "i Jesu namn". Skökans lärobild är en vildmänniskobild "i Jesu namn", så också hennes kyrkobild. Och just därför kan skökoprofeten "ge ande åt denna bild, så att den kan tala". Den har alltså en mun. Naturligtvis, ty den är en trogen bild av vildmänniskan "i Jesu namn". Fylld av hans ande står denna bild i andens värld såsom en förfärande person med icke blott mun utan även med panna och hand, som är märkta med vilddjurets namn "i Lammets namn". – Denna namnmärkta läro- och kyrkobild åt vilddjuret är just det yttre medel genom vilket skökoprofeten alltjämt namnmärker jordens invånare och håller detta märke vid makt. Och likasom läro-

och kyrkobilden blivit en lagstadgad tvångsbild, så har också det namnmärke som bilden bär blivit ett lagstadgat tvångsmärke. Tvångsläran och tvångskyrkan tvångsmärker människorna. Den namnmärkta tvångsbilden tvångsbildar dem.

Skökans märke har fått en förfärande utbredning och makt. Det ser vi av dessa förskräckliga ord: "Det", nämligen skökoprofeten, "tvingar alla – små och stora, rika och fattiga, fria och slavar – att ta emot ett märke på högra handen eller pannan, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket med vilddjurets namn." (13:16–17)

Hela kristenheten, med undantag av de tolv gånger tolv tusen namnen på Sions berg, har blivit märkt med vilddjurets namn under skenet av Lammets namn. Förstabudslösa pannor och förstabudslösa händer överallt, vildpannor och vildhänder, vildväsen och vildgärningar – "i Jesu namn".

Det tvingar *alla* (märk: *alla*), både små och stora, att ta märket. Så har t.ex. den svenska statsskökan i århundraden märkt "alla små", d.v.s. alla barn i vårt land genom att lära dem att lägga den personliga frälsningen *utanför* födelsen, där den aldrig ligger. Så blir människans djurnatur "rättfärdigad" och vid liv. Och så kan österns ängel icke trycka den *levande* Gudens namnstämpel på henne så att hon *lever,* ty detta stämpeltryck är detsamma som den levandegörande födelsen. Och så framträder mot-ängeln och trycker mot-stämpeln på pannan. Därmed är hon märkt med vilddjurets namn under skenet av Lammets namn. Detta stämpeltryck är just mot-födelsen från nedan, som kommer till stånd där födelsen från ovan uteblir – O, du förfärande och djupt fördolda skökohemlighet!

Och det tvingar alla, både rika och fattiga, både fria och trälar, att ta märket. Den svenska statsskökan har i århundraden genom sin födelselösa och därmed budlösa utanförfrälsning märkt alla rika och fattiga i vårt land, så att de förbli det fattiga eller rika vilddjuret i Lammets namn. Och nu ser vi dagligen de fattigas och de rikas vildväsen och vildgärningar mot varandra. Hon har också på samma sätt märkt "fria och slavar", husbönder och tjänare, arbetsgivare och arbetare. Och nu ser vi deras vildpannor och vildhänder i ett inbördeskrig som håller på att ödelägga hela vårt land. Århundradens märkessådd bär sin oundvikliga märkesskörd.

Skökans namnmärke är ett tvångsmärke. Ty "ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket". Här har vi alltså det straff som drabbar dem vilka vägrar att ta märket. Straffet består i "att icke kunna köpa eller sälja".

"Att icke kunna köpa eller sälja" är ett bildlikt talesätt. Det betecknar förlusten av borgerlig frihet eller, såsom man uttryckt det: "att vara dömd till borgerlig död".

Men här är det framför allt fråga om förlusten av den himmelska medborgarrätten. Ty vad är det som skökoprofeten innerst åsyftar hos dem som vägrar att ta märket? Jo, att beröva dem Guds och Lammets namn på deras pannor och att i stället ditstämpla vilddjurets namn under skenet av Lammets namn.

Att icke kunna köpa eller sälja är alltså en bild, som betecknar skökans alla tvångsåtgärder för att beröva de få namnen på Sions berg

deras fria och självständiga "vara och göra" i Gud, vilket vara och göra just är det höga och heliga namnets väsen och verk.

Många och förfärande exempel på sådana tvångsåtgärder har vi i påvens bannlysningar, som särskilt under den romerska skökans glansperiod berövade människan alla hennes kyrkliga och borgerliga rättigheter. Och detta ohyggliga straff gick innerst ut på att kväva och döda Guds och Lammets namn på hennes panna och hand och att förmå henne att anta vilddjurets namn under skenet av Lammets namn. Och detta lyckades även med många.

Och ett exempel på sådant märkestvång har vi i den svenska statsskökans åtgärder mot "läsarna" i mitten av förra århundradet, då hon lät fängsla och döma dem till det gräsliga straffet: "28 dygn på vatten och bröd". Och det gick innerst ut på att beröva dem det gryende namnet på panna och hand, vilket ängeln från öster rotvis ditstämplade i de väckelser som då började, samt att i stället få ditstämpla det svenska skökodjurets namn som då var allmänt hos biskopar, präster och åhörare.

Men märkestvånget stannar icke vid dessa offentliga åtgärder, utan det har sin vidsträcktaste tillvaro i det enskilda och fördolda i alla skökokyrkor, både stora och små. I dem finns en andlig "miljö" som varken är kristendom eller värld, utan en sammanblandning av dem båda. Ja, som just är vilddjuret med två lamm-horn. Här går hela livet, med både dess "vara och göra" innerst i vilddjurets namn, men under skenet av Jesu namn som ideligen förs på tungan. Här råder en jämnstrukenhet som just är *namnstrukenheten,* en märkeslikhet som är en förfärande makt även i småkyrkorna, så långt de är skökokyrkor. Och ve den som avviker från märket och som låter av österns ängel märka sig med det högättade namnet. Han befinner sig snart som i en myrstack och blir biten, äten och fräten av det giftiga namnet. Så t.ex. yttrade en predikant ungefär dessa ord: "Jag har tjänstgjort i många år i en församling och lidit ohyggligt. Ty flertalet i både styrelse och församling var i grunden världsmänniskor under andligt sken. Jag varnade och bestraffade, men förgäves. Och så blev spiktunnan min lott."

Och det är löjligt att se hur man i de religiösa padd-tidningarna ideligen pekar på statsskökans nyssnämnda förföljelse mot läsarna såsom någonting i sak utan like, under det att man i den egna kyrkan utövar en ofta mångårig förföljelse mot dem som bryter namnstrukenheten.

Märkestvånget har en vidsträckt tillvaro i det fördolda, sa vi. Tag ett exempel. I en familj bar hustrun det höga och heliga namnet på panna och hand. Men mannen bar vilddjurets namn under skenet av Lammets namn. Hustrun ville ge något åt de fattiga då familjen hade råd därtill, men hon fick inte. Hon ville besöka sjuka, men hon fick inte. Hon ville höra *den* och *den* predika, men hon fick sällan. Hon ville bryta med det månghövdade världsväsendet som i detta hem gick "i Jesu namn". Men hon fick inte. Men vad fick hon? Jo, spiktunnan som flitigt rullades av mannen och av alla barnen. Vad ville den osynlige skökoprofeten med detta gräsliga tvång och lidande i 43 år? Jo, utrota det högättade namnet på hennes panna och hand och ditsätta vilddjurets namn under skenet

av Lammets namn.

Ja, märkestvångets fasansfulla kyrkohistoria är ännu icke skriven och blir det icke heller, ty den är omätlig och till största delen fördold och därmed oskrivlig. Men den står skriven däruppe med alla de tårar, suckar och kval som skökan avpressat dem, vilka vägrat att ta hennes märke.

2

Paddömets bild och märke

"Det säger till jordens invånare att göra en bild åt vilddjuret som har ett sår från ett svärd men lever igen. Och det fick makt att ge livsande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och låta döda dem som inte tillbad vilddjurets bild. Och det tvingar alla – små och stora, rika och fattiga, fria och slavar – att ta emot ett märke på högra handen eller pannan, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal." (13:14–17)

Denna förskräckliga profetia får sin världshistoriska uppfyllelse icke blott i skökodömet utan även i paddömet. Ty skökodömets livsväsen är den *fördolt* antikristiska paddan, och paddömets livsväsen är den *uppenbart* antikristiska paddan. Båda "dömena" är i grunden gudlösa, men det förra är gudlöst i "i Guds namn", det senare är gudlöst "i människans namn". Paddömet kommer icke till jorden som en luftballong, det *växer* fram ur skökodömet. Det 6:e världsriket är såningstid, och det 7:e världsriket är skördetiden.

A

Paddömets bild

Vi har sett, att skökoprofeten intalar jordens invånare att göra en läro- och kyrkobild åt vilddjuret. Denna bild har i stort sett trätt i stället för tubudsdömets läro- och kyrkobild åt Gud. Ja, den har trätt i stället för Gud själv. Ty den kräver tillbedjan eller absolut underkastelse och lydnad. Så har jordens förledda invånare fått ett yttre stöd för sin förstabudslöshet. Den i bekännelse och lag fastslagna läro- och kyrkobilden har blivit deras Gud. Den tillber de. Denna förfärande sanning ser vi i alla skökokyrkor, både stora och små. Det är icke fråga om Guds rike utan om den egna kyrkan som om vore hon det enda gudsriket på jorden. Icke fråga om att förstabudsmässigt frälsa själar genom det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt, utan fråga om att *så* frälsa själar *att de är villiga att tillbe den antagna bilden.* Varpå går då frälsningen ut? Jo, på att "frälsa" – kyrkan. – Så ligger det i grunden förstabudslösa hjärtat som är paddan, på knä inför bilden av vilddjuret såsom sin Gud. Så frälses paddan. Och när hon nu träder fram såsom den förfärande sjunderikspaddan, då blir man i alla skökokyrkor bestört och river sig vid örat och spottar åt henne, som om hon vore en splitter ny padda som direkt från avgrunden eller från luften hoppat in på jorden. Att man i århundraden arbetat på att *göra* och *framfostra* denna padda genom att hålla paddhjärtat vid makt – det tänker man icke på. Ja, man vill icke höra talas därom. Man är oskyldig som det barn

som föddes i natt.

Men nu har skökans läro- och kyrkobild kommit i ett välförtjänt vanrykte och i ett hälsosamt betryck. Den har blivit genomskådad och värdesatt även av många världsmänniskor. Dess smygande och ödesdigra folkfördärv har upptäckts även av den världsliga överheten. Och till och med själva kattbjörnen är missbelåten. Ty han ser sig icke längre så väl betjänad av skökobilden som "i den gamla goda tiden". Men nu kommer den *moderna* skökan honom till hjälp. Hon tar hand om bilden och gör om den ifrån grunden till en vetenskapsbild med lamm-horn, så att den blir en passande bild åt det moderna vilddjuret. Och hon har redan delvis fått den fastställd genom lag och författning. Och den börjar att rätt allmänt tillbes av både präster och lekmän. Vart detta bär ser vi tydligt. Det bär med svindlande fart rakt in i paddömet. Ty lägg märke till hur de uppenbart antikristiska vetenskapsmännen klämmer åt den moderna skökan och tvinga henne att avstå det ena stycket av kristendomen efter det andra, så att hon snart nog icke har en enda bit kvar. Därmed står hon ju alldeles på tröskeln till paddömet.

Men när skökan, i egenskap av både den gamla och den moderna, fullgjort sin folkfördärvande tjänst åt den sårade kattbjörnen, då tar *paddprofeten* hand om de av henne och hennes bild förledda människorna. De är för honom ett välberett och präktigt material. Ja, just ett förträffligt paddmaterial. Och meningen är att få dem till att "göra en bild åt vilddjuret", nämligen sjunderiksbilden åt sjunderiks-djuret. Men då måste han först göra dem till bildmakare, alldeles som skökoprofeten. Han måste först fullföda dem till uppenbart antikristiska djävulsbarn under sken av sanna människor. Sådana skapelseunder får vi nu dagligen bevittna. Här föds i vårt land stora skaror av mot-pingstbarn från avgrunden. Det är den undanskjutna och släpblivna födelsen från ovan som nu tar en förfärande hämnd, då mot-födelsen från nedan genom ett Guds: "Rulla!" får inta den föraktade och bortstötta födelsens plats. Guds världskvarnar mal långsamt, följdriktigt och fint. Men de förledda ser det icke, ty förvillelsen har släkte efter släkte ingått i deras blod och blivit deras natur.

Dessa bildmakare är alltså fullfödda bilder *av* och *åt* den läkte och uppståndne kattbjörnen. De är alltså i stånd att göra en *yttre* bild åt honom. Och de intalas av paddprofeten att göra den. Men då måste de naturligtvis börja med att ta bort den gamla bilden. Och det arbetet pågår med stor iver, såsom vi ser. Skökans läro- och kyrkobild håller på att rivas ned. Men därvid stannar det icke, utan även tubudsdömets läro- och kyrkobild åt Gud ska tas bort i grund. Detta kommer visserligen aldrig att lyckas. Men den blir borttagen såsom *en i lag tillåten bild.* Och då börjar den stora förödelsen av Herrens heliga. Men då gör tubudsdömet en ny bild åt Gud, nämligen dess sjunderiks-bild, som är den fina, rena och glänsande **byssus-**bilden (Upp 19:8, se Kap 9, sid. 83). Åt denna bild ger den sanne profeten apostolisk ande och kraft, så att den till sist, i förening med den allsmäktige Gudens domar, talar omkull vilddjurets sjunderiksbild.

Och i samma mån som skökans bild raseras, uppsätts den nya "bilden åt vilddjuret". Även den är först och främst en **lärobild.** Läran är den uppenbart förstabudslösa och antikristiska **vetenskapen.** Sådan

människan är, sådan gör hon sin lära. Uppenbart förstabudslösa och antikristiska som dessa bildmakare är, så gör de sin lära uppenbart förstabudslös och antikristisk. Denna uppenbara paddlära är alltså endast den utdragna linjen av skökans i gudeligt tal fördolda paddlära. Förstabudslösheten är den allt behärskande grundlinjen som genomlöper både skökodömet och paddömet.

Och även paddprofeten har särskilda mästare i bildmakeri. De sätter paddläran i system till padddogmatik och paddkatekes. Sådana böcker finns redan i mängd. Och det finns talrika paddlärare, som undervisar i paddvetenskap. Så har vi paddprofessorer och padddocenter som lär den akademiska ungdomen det moderna padderiet. Och dessa ungdomar jublar över det nya evangeliet som lösgör dem från Gud och den himmelska världen och lär dem att krypa likt paddor på jorden, såsom den enda värld som finns.

Men även barnen undervisas i paddlära. Här finns många paddskolor i vårt land. Till dem hör de s.k. sagostundernas söndagsskolor i "Folkets hus", i vilka tusentals barn undervisas i paddvetenskap.*

Och nu förfärar man sig så förskräckligt över dessa "hemska skolor", alldeles som om de var *omedelbart* uppväxta ur avgrunden. Men det är de icke, utan även de har sin organiska rot i det förflutna. De är blott den uppenbara fortsättningen av skökans beslöjade paddskolor, i vilka hon i århundraden fördärvat landets barn med sin sjusidigt budlösa frälsningsklenod. Då socialisterna säger, "att de med sina söndagsskolor vill motarbeta den flod av fördummelse som vältrar sig fram ur de kristna söndagsskolorna", så har de därmed sagt även en sanning. Ty det budlösa evangeliet har verkligen vältrat sig fram ur skökans skolor och vältrar sig ännu fram *även* ur många kristna söndagsskolor, såsom en folkfördärvande och folkförfäande, paddskapande och paddnärande träskflod. Hade den lutherska kyrkan i lära och liv fasthållit Luthers **förstabudsfullbordande** tro och rättfärdiggörelse, då hade icke så många föräldrar och barn nu stått "välberedda" för den **Förstabudslöse,** som är paddprofeten.

Paddömets lärobild är ännu icke färdig. Men det arbetas med största iver på densamma bland alla folk. Ty för att den ska kunna bli en världsbehärskande lära, så måste man i stort sett genomforska tillvarons alla områden och visa upp att det icke finns eller kan finnas någon Gud och Frälsare. Och det låter sig göras. Ty att det finns en personlig Gud och Frälsare och en himmelsk värld, det måste man *erfara* och *leva* sig till. Men då man ställer sig utanför denna erfarenhet, då ser man icke en skymt av Gud, hans Son och hans himmel. Och så säger man: "det finns intet sådant". Och så blir människan blott en jordevarelse.

Men i sinom tid blir bilden färdig. Ty vad det lider så kommer de behövliga männen och kvinnorna. Genialiska padd-andar, rikt utrustade padd-snillen. Ja, väldiga furstar och furstinnor i paddornas värld ska uppstå och genom en storslagen och häpnadsväckande padd-vetenskap, padd-poesi och padd-konst bringa bilden till en så "härlig" och förvillelserik fullbordan, att den innebär den största fara även för Herrens heliga. Och därför varnar den tredje predikoängeln från himmelens mitt

* Det berättades i stockholmstidningar i nov 1910 att då en liten flicka som kom ifrån en sådan skola, tillfrågades vad hon fick lära i den, så svarade hon viktigt och triumferande: "Jo, vi får lära vetenskaperna."

just för bildtillbedjandet, och det vid vite av plågan i evigheternas eld och rök (Upp 14:9–12). Därom mer i nästa kapitel.

Även paddömets lärobild kommer att inramas i en församlingsbild eller i en yttre församlingsordning, motsvarande skökodömets kyrkobild. Om den närmare beskaffenheten av denna bild vet vi för närvarande ingenting. Blott det vet vi, att till en början kommer paddprofeten att ta hand om skökans kyrkor och bönhus jämte alla hennes ordningar, så långt de passar för det nya padderiet (Kap 7, sid. 6). Också ser vi ju redan nu, hur paddpartiet i riksdagen gör kraftiga anspråk på kyrkornas upplåtande för "folkbildande föreläsningar", som naturligtvis blir föreläsningar i paddvetenskap.

Åt paddömets läro- och "kyrkobild" ger paddprofeten ande, "så att bilden kan tala". Vad är det för en ande? Naturligtvis det uppståndna vilddjurets ande, alltså mot-pingstanden från nedan. Och den kommer i en högst förvillande gestalt. Ty den besitter, såsom vi sett förut, stora områden av sanningens rike. Dess förstabudslösa grundsanning är läran om människan såsom blott en jordevarelse. Men hon blir rikt utrustad med all sanning som tillhör denna världen. Hon sättes på en väldig höjd av världslig bildning och kultur, en höjd som dock i grunden är det antikristiska paddträsket.

Bilden är alltså i högsta grad tilltalande för de förledda. Och den "talar" till dem i övernaturlig ande och kraft så att de i gränslös förtjusning böjer knä för densamma och tillber den.

Här har vi återigen "den utdragna linjen". De flesta präster och lekmän i alla kyrkor, både stora och små, har icke predikat "i Andens och kraftens bevisning", utan har stått och står där ännu och tafsar och tafsar i "bokstaven" med på sin höjd en förpingstlig rot-ande under sken av pingstande. Så har de hos människorna tafsat bort blick, smak och sinne för tubudsanden från höjden. Så har de blivit förledda och därmed "välberedda" för motpingstanden från nedan, som nu talar till dem genom den nya bilden och tar dem med storm. – Om präster och predikanter visste vad det är att predika, så skulle måhända tre fjärdedelar av dem aldrig bestiga en predikstol. Ty blott den predikan som "föds i ångest", tränger till roten i andarna och verkar den sanne profetens verk.

Och såsom de förledda tillber den nya paddbilden, så tillber de också sina bildmakare. Vi ser ju ofta hur de firar sina paddvetenskapsmän, paddskalder, paddkonstnärer o.s.v. De tillber dem såsom sina gudar. Men det är blott fortsättningen av den vedervärdiga människoförgudningen i skökodömet. Den store bildmakaren i Rom går i spetsen. Hans namn är "det enda namnet i världen". Vid hans fötter ska alla ligga på knä. Och så även i de andra kyrkorna, både stora och små. Överallt har man någon som man kallar "fader och mästare", i vars namn man lägger sin frälsning och vars fötter man kysser. Så är människotillbedjandet inövat i skökodömet. Ej underligt då, om det fortsättes i paddömet. Det är ju blott "den utdragna linjen".

Paddömets bild kommer att bli fastställd genom padd-lagar och betryggad av padd-överheten. Därmed blir den en laga tvångsbild, som kräver absolut underkastelse och lydnad och det vid vite av det dödliga

hat, som är dråp inför Gud. Ty "alla, som icke tillber vilddjurets bild ska dödas".

Detta dödande hat kommer att ta sig uttryck i den tidens sätt att "lagligen straffa", varom vi tills vidare ingenting vet. Men *det* vet vi, att paddömets kultur, eller bildning och humanitet är endast ett skört fodral på den nya kattbjörnsmänniskan. Och när djuret blir retat, då bryter det sönder fodralet och avgrundsbusen träder fram. Och även *det* vet vi, att stora folkmassor icke kommer att tillägna sig ens detta skal av hyfsning. Ty folken måste dras med sin vilddjursdrägg, så länge de är vilddjuret. Vid sidan av kultur- eller fodralpaddorna ska alltid finnas stora hopar av råpaddor.

Alltså blir Herrens heliga, som vägrar att tillbe den moderna vetenskapsbilden, icke blott lagligen straffade såsom upproriska mot författning och överhet, utan de kommer även i händerna på dessa råpaddor. Och hur de då blir behandlade, det inser vi lätt. Det blir på ett sätt som vi helst vill slippa att tala om. Den djävulska saken kan skönjas redan nu. Ty visserligen skryter det uppstigande paddömet med sin upplysning, sin vidhjärtade frihet och tolerans. Men sådant gäller blott partikamrater och likatänkande, såsom vi ju dagligen ser. Och de ledande paddorna i kulturfodralet ser inte illa på råpaddornas barbariska framfart mot olika tänkande. Visserligen "tar de avstånd" då det går för långt, d.v.s. då det går så långt att paddömet kan råka i fara. Men de är strax färdiga att hålla råpaddorna om ryggen. Och så kommer det väsentligen att gå till under hela paddömet. De som vägrar att tillbe bilden ska dödas. Det blir icke alltid den lekamliga, utan oftast en vida värre martyrdöd. Ty vad är en död för råpaddornas kula, kniv eller bomb, mot åratals, ja årtiondens död under det djävulska hat, som förfogar över det organiserade okynnets alla medel och sätt att förfölja, plåga och segpina sina värnlösa offer.

Och när den djävulska padd-överheten "ger sin makt och myndighet åt vilddjuret" till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga, då blir alla avgrundens vildhundar lössläppta, och Herrens heliga blir villebrådet. Detta är "det blodiga Harmageddon", varom vi ofta talat. Och att det blir en fasansfull tid för de heliga, det förstår vi därav att det gäller att utrota dem från jorden.

Men då ska de segra i blodig eller oblodig död med mänskligheten i sin famn och rycker henne ur vilddjurets våld och lägger henne på knä inför folkens konung för tusen år och otaliga evigheter. De heliga är nämligen *tubuds-heliga* med den eviga **tubudskärleken** i sig. Deras flammande *tubudseld* släcks icke ens av Harmageddons stora vatten, dess dödligt dränkande världsflod. Då deras läppar bleknar och deras hjärtan brister, då strålar de av den allmänneliga kärlekens sol som breder sin tusenåriga dag över alla jordens länder och folk. Så dör de förstlingsdöden i "den första kärleken", döden den prima som för upp i paradisets högsta sfärer.

Men Harmageddons lidande är ju blott "den utdragna linjen" av de heligas lidande under skökodömet. Där stod de inför skökoprofetens tvångsbild och blev dödade, då de vägrade att tillbe den. Här står de inför paddprofetens tvångsbild och blir dödade, då de vägrar att tillbe den. På båda ställena står de inför "vilddjurets bild". Den förra är den förstabudslösa läran – "i Guds namn". Den senare den förstabudslösa

läran – "i den gudablivna människans namn".

Vad är då livet på jorden för Herrens heliga? Jo, **”den stora bedrövelsen”.** Ty varifrån har *de* kommit som står inför tronen? Jo, *"ur den stora bedrövelsen"* (Upp 7:14). Men många av de troende vet icke om denna bedrövelse. Ty de ligger på knä inför bilden och är med bland *dem* som – bedrövar.

B

Paddömets märke

"Och det tvingar alla – små och stora, rika och fattiga, fria och slavar – att ta emot ett märke på högra handen eller pannan, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal." (13:16–17)

Dessa ord gäller även paddömet, såsom vi sett. Även *det* har sitt märke. Och det är i grunden detsamma som skökodömets märke. Det är blott ”den utdragna linjen”.

Vid talet om skökans märke såg vi, att skökoprofeten, som är mot-ängeln från öster, har hand om vilddjurets namnstämpel. Han märker människorna med vilddjurets namn under skenet av Jesu namn. Detta sken-namn är det förstabudslösa Jesus-namnet som just genom sin budlöshet i sig inbegriper, döljer och beskyddar vilddjurets namn. Här är namnet Jesus blott ett bokstavsnamn. Ja, skökans "Jesus" är i grunden ingenting annat än 5 bokstäver. Här flyter livet såsom en förfärande underström i vilddjurets namn, förträffligt dold under det glittrande skummet av budlöst evangelium.

Vi går nu till paddömets märke. Även paddprofeten är mot-ängeln från öster. Ty han är i grunden densamme som skökoprofeten. Skillnaden är blott den att han undergått horn- och munförändringen n:r 2, såsom vi sett. Båda är de "den falske profeten" under de två världsskedena – det 6:e och det 7:e. Båda har hand om vilddjurets namnstämpel. Och det är i grunden samma stämpel med samma grund-namn nämligen vilddjurets namn, det fräcka vildnamnet: **"Jag är** *av, genom och till mig själv.***"**

Men paddprofeten borttar ur stämpeln det gamla skennamnet som är bokstavs-Jesus, och sätter dit det nya skennamnet som är den gudavordna människans namn. Även detta namn är blott ett bokstavsnamn. Den nya guden är: **Människan.** Paddömets gud är 9 bokstäver. Här är människan blott ett skal. Tubudsanden från höjden, som gör den sanna människan, saknas. I hans ställe träder mot-budsanden från nedan. Här flyter livet såsom en förfärande underström i vilddjurets namn, förträffligt dold under den ytliga kulturens glittrande skum. Det är alltså samma ström som i skökodömet, men under ett nytt sken-namn.

Det är sålunda skökan som sätter grundstämpeln med grundnamnet i paddprofetens hand. Och han försummar icke att använda den. Han tar hand om det stämplade skökodömet och stämplar om det till paddöme. Och vi ser, hur fort och förträffligt det går. Han stämplar årligen millioner människor i kristenheten. Och särskilt är han ivrig att omstämpla det gamla, världsbehärskande sköko-Europa till ett padd-

Europa. Här går det också bäst. Ty här är folken under många hundra år grundligt beredda åt honom av skökan. Vildnamnet har under hennes hägn länge legat mer eller mindre fördolt under kristliga former och talesätt. Nu löses det av omstämplaren och träder uppenbarligen fram. Fräcka och trotsiga, gud- och kristuslösa pannor ser vi överallt både i gestalten av kulturpannor och råpannor. Och särskilt de senares vildnamn flödar i eder och förbannelser, hädelser och råheter på gator och i gränder. Ja, överallt i hela vårt land.

Ja, här försiggår en väldig revolution i andarnas värld. "Två-hornspaddor" omstämplas till "ett-hornspaddor". Den gamla paddan har fått nytt liv. Och hon reser sig så att det knakar och brakar i alla samhällsbyggnader. Och det blir henne givet att rasera dem alla, ty de är i stort sett paddbyggnader, som saknar "de fasta grundvalarna" (Hebr 11:10): *den eviga tubudskärleken, den eviga tubuds-rättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den eviga tubudsanden* (Kap 9, sid. 127). "Andens lag", som skökan föraktat och förtrampat, kommer att ta "den heliga hämnden" som är en förfärande hämnd.

Det är dessa omstämplade som paddprofeten "intalar" att göra den nya bilden åt vilddjuret. Och sådan människan är, sådan gör hon sin lära. Själva märkta på panna och hand med vilddjurets namn, märker de också sin lärobild med vilddjurets namn. Denna gudlösa och antikristiska vetenskapsbild står även den inom andens värld såsom en förfärande person, uppfylld av mot-pingstanden från nedan. I denna hemska bild har Nebukadnessars beläte nått sin högsta utveckling. I den är alla de 7 världsrikenas gudlöse ande samlad och fullväxt. Den har alltså en fasansfull mun som talar fasansfulla ord, och en fasansfull panna och hand märkta med det fasansfulla namnet. Och såsom bilden i sinom tid blir en laga tvångsbild, så blir också märket på hans panna och hand ett laga tvångsmärke.

Detta gudlösa och antikristiska namnmärke börjar redan vilja vara ett tvångsmärke. "Ingen kan köpa eller sälja utom den som är märkt med vilddjurets namn." Detta är, som vi sett, ett bildlikt uttryck. Det inskränker sig icke till ett förbud för en yttre handelsaffär, fastän även sådant kan komma i fråga, utan det griper in mycket djupare och vidare än så. Vad det innebär ser vi t.ex. i tvångssocialismen. Om en arbetare icke vill gå med på en okynnesstrejk så blir han "bannlyst" av den socialistiske ett-hornspåven. Han kan varken "köpa eller sälja" d.v.s. han blir berövad sin personliga frihet, sitt självständiga och självansvariga "vara och göra". Han jagas och förföljes från ort till ort, särskilt av de organiserade råpaddorna. Och det har funnits arbetare som på detta sätt drivits till förtvivlan och tagit livet av sig i grämelse över att se maka och barn gråta av hunger och förgås i elände. – Vad menar nu den osynlige paddprofeten med detta tvång? Jo, att få människor till att bli ett med de märkta, d.v.s. att ta deras märke på panna och hand.

Många troende arbetare har tagit namnmärket för att undgå dessa lidanden. Men andra har ståndaktigt vägrat. Och vi vill icke ens antyda den avgrundsdjuriska råhet som förövats mot dem och deras familjer. Ja, mot deras små oskyldiga barn, av de djävulska råpaddorna, som till det yttersta försvaras och hållas om ryggen av de ledande fodralpaddorna, de genomdjävulska paddpåvarna. Härav kan vi sluta oss till vilket gränslöst elände det ska bli för Herrens heliga, då det

gudlösa och antikristiska namnmärket upphöjes till lagstadgat riks- och världsmärke. Och vad menar den osynlige paddprofeten, som innerst är Satan, med detta tvångselände mot dem? Jo, att ta bort det högättade namnet på deras pannor och händer och att ditstämpla vilddjurets namn.

Men nu ska man icke stå och ensidigt stirra på blott det socialistiska tvångsnamnseländet. Vi ska också se på arbetsgivarnas tvångsväsen. Även många av dem är stämplade av paddprofeten och är äkta antikristiska stor-paddor och pösiga ett-hornspåvar som överallt sätter fram foten och kräver att den ska kyssas av arbetarna, såsom vore de till blott för deras penningpåsar. Dessa oftast övergödda och smällfeta arbetsgivarepaddor som vältra sig i det överflöd de dagligen avpressar arbetarna, står på alldeles samma linje och bär precis samma gudlösa namn på panna och hand som de råaste råpaddor. Att dessa arbetsgivare och andra rika och märkta över-paddor skulle i tider av tryckta affärsförhållanden inskränka något på de dyra vinerna och kräsliga rätterna och prålande kläderna och på fester, baler, kalas och teaterbesök och annat sådant padd-liv, för att arbetarnas löner icke skulle behöva nedpressas till svältlöner – det kan icke komma i fråga. Så bär de troget sitt gud- och hjärtlösa namn även de.

Många av dessa penningepaddor är stämplade av skökoprofeten och är äkta Sardes- och Laodicea-paddor, som i kyrkor och bönhus får tröst och samvetsro av padd-präster och padd-predikanter. Ja, tröst och samvetsro för sina hjärtlösa röverier och nedriga klå-affärer. De infinner sig oftast just i de kyrkor och bönhus där det budlösa evangeliet ymnigast vräks ut över djuret. Där mår börshaj-paddor och procentarepaddor och alla andra tjuv-paddor särdeles gott. Ty där blir paddan "rättfärdigad" i det budlösa blodet eller i den budlösa Gud-Faderskärleken. Så är och *lever* de som paddor – "i Jesu namn". Och så står de såsom skökopaddor väsentligen på samma grundlinje och bär samma grundnamn som de råaste råpaddor. Ty deras "Jesus" är blott 5 bokstäver.

Att det nu kliar i händerna på råpaddorna efter att få slakta alla dessa feta blodsugare är ju lätt förklarligt. Deras djävulska slaktaffär ska ses i samband med arbetsgivarnas månghundraåriga "slaktaffär" mot arbetarna och i samband med skökans månghundraåriga själaslakt, och alltså i samband med det 6:e paddriket som måste organiskt övergå i det 7:e paddriket.

Alltså bär även arbetsgivare det gudlösa namnmärket på panna och hand. Och även detta märke börjar bli ett tvångsmärke. De organiserar sig i arbetsgivareföreningar till en stående krigshär gent emot arbetarnas krigshär och utövar ett tvång som redan nu berövar mången arbetsgivare hans personliga frihet. Och så småningom kommer det ordet: *"Ingen kan köpa eller sälja utom den som är märkt med vilddjurets namn",* att bli en i grunden lika förfärande verklighet hos arbetsgivarna som hos arbetarna. Där en arbetsgivare vägrar att gå med på en brutal och hjärtslitande lockout som kastar tusentals oskyldiga människor i hungersnöd och elände, där blir han "bannlyst" av den arbetsgivande ett-hornspåven. Av sådana genomdjävulska fodralpaddor i siden och sammet, fullbordade padd-påvar, lika storsnutiga som arbetarnas, finns det redan många. De sitter i en padd-klunga på

penningkistan vid champagnen och kväker ut sitt ohyggliga mammonsvälde över de trälande och svettdrypande skarorna och över alla arbetsgivare som icke vill ta deras märke. Bland de senare finns många rättfärdiga "världsmänniskor" som lider av det hjärtlösa arbetsgivareeländet. Där finns också Herrens heliga som får utstå många och djupa kval. Och vad menar skökoprofeten med detta tvångslidande? Jo, att beröva dem det högättade namnet på pannan och handen och att ditstämpla vilddjurets namn.

Under närvarande onda världsförhållanden kan strejk och lockout, liksom krig, vara "ett nödvändigt ont" till kväsande av det alltför uppnosiga padd-väldet på den motsatta sidan. Men alltsammans är dock padderi. Strejkpaddan och lockoutpaddan är systrar. Den förra är dotter av honom som för evigt strejkat från de tu buden. Den senare är dotter av honom som för evigt lockoutat de tu buden. Denne ur-strejkare och ur-lockoutare är paddprofeten, som innerst är Satan.

Och under hela det 7:e världsriket, som är paddriket, kommer de två padd-systrarna att med växlande framgång bekriga varandra ända tills både arbetare och arbetsgivare inser, att allt detta padd-elände har sin rot i strejken *ifrån* och lockouten *emot* de tu buden. Och det kommer en dag, då de avblåser striden för evigt och låter "Andens lag" som är himmelens duva, inta paddans plats i hjärta och liv.

Alltså ska ni, Herrens heliga, noga akta er för den där vanliga partiskheten, som vill se vilddjurets namnmärke blott på arbetarnas pannor och händer. Så gör skökan. Hon har alltid stått och kommer alltid att stå på stor-paddornas sida.

Nej, allt slags partiskhet beträffande namnmärket har vår text givit dråpslaget i dessa ord: *"det tvingar alla – små och stora, rika och fattiga, fria och slavar – att ta emot ett märke".* Märk det ordet: "*alla*". Och märk att här talas icke blott om "små, fattiga och slavar" utan även om "stora, rika och fria". Ja, just så är det, och just så ska vi se saken.

Likasom skökan har stämplat alla, så stämplar också paddprofeten alla. Likasom hon har haft och alltjämt har sina märkesskolor där hon märker redan barnen, så har också paddprofeten sina märkesskolor för barnen. Exempel på sådana är de nyssnämnda "sagostunderna".

Men skökan har icke blott märkesskolor för barnen utan även märkareskolor för ungdom, där hon lär blivande präster och predikanter konsten att märka med det budlösa frälsarenamnet "Jesus", som inbegriper och skyddar vilddjursnamnet. På samma sätt har också paddprofeten märkareskolor, där ungdomen får lära sig att märka med vilddjurets namn under sken av den sanna människans namn.

Och de förfärande följderna av både skökoprofetens och paddprofetens märkare-verk ser vi. Redan på barnens pannor och händer står det hemska och fräcka vildnamnet: **”Jag är** *av, genom och till mig själv."* Och det i *alla* samhällsklasser. Gudlöshet och antikristendom i grövre eller finare form stinker och fräser överallt även bland de "små". Olydnad och trots är "oböjliga" makter och blir det allt mer. Varför? Jo: *de* ***är*** **namnmakter**, *som från avgrunden införs på jorden.* Och paddväsendet och paddraseriet hos "både små och stora" kommer att fortgå under hela det sjunde världsriket ända intill det allmänna namnbytets stora dag, då alla pannor och händer begära att bli tecknade med Guds och Lammets namn.

Och padd-kriget mellan rika och fattiga, mellan fria och trälar, mellan husbönder och tjänare, rasar i alla land, såsom vi ser. Och så kommer det att fortgå ända intill det allmänna lagbytets stora dag, då "Andens lag" får träda i stället för vilddjurets mot-lag.

Och så kommer paddömet att bli ett riktigt Satans- och djävulsdöme. Där blir en idelig strid mellan föräldrapaddor och barnpaddor, mellan rikedomspaddor och fattigdomspaddor, mellan husbondepaddor och tjänarepaddor, mellan allahanda över-paddor och under-paddor, mellan högerpaddor och vänsterpaddor, mellan konservativa paddor och liberala paddor o. s. v.*

Och så blir det sjunde världsriket, som är paddriket, ett gränslöst sönderslitet och olyckligt rike. Blott i en enda sak blir alla ense: *i utrotningskriget mot Lammet och dess heliga.*

Och den inbördes striden kommer att föra än de ena och än de andra till seger för någon tid. Och så kommer det att fortgå, ända tills den arma mänskligheten fått nog av den kära paddan och utbyter henne mot Jordens duva i gestalten av världspingstens duva. Den kommer, den kommer, den stora dag, den största dag på vår jord, då alla världens folk samla sig under hennes vingar i evig kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande.

V

Det falska profetdömets trolldom och skuld

Bitexten 3.

Och en väldig ängel tog upp en sten, stor som en kvarnsten, och slungade den i havet och sade: "Så ska Babylon, den stora staden, störtas med våldsam kraft, och man ska aldrig mer finna den. – Dina köpmän var jordens stormän, för alla folk blev förledda genom din häxkonst. Och i staden fanns blod av profeter och heliga och alla som slaktats på jorden." (18:21, 23–24).

Vi tar två synpunkter: Skökodömets trolldom och skuld, samt Paddömets trolldom och skuld. Alltså:

1

Skökodömets trolldom och skuld

Här talas om "Babylon, den stora staden". Det är sköko-Rom som är skökodömets medelpunkt och stamhåll (Kap 2, sid. 17 f.). Detta Babylon sägs "förvilla alla folk genom sin häxkonst". Denna trolldom är alltså en ny benämning på skökans förskräckliga världsfördärv. Och Herrens heliga bör noga lära känna hennes trolldom. Ty hon förtrollar *"alla folk"* och största delen av de troende i vår tid är förtrollade av henne.

Detta nya Babylon är i andlig mening en fortsättning av det gamla Babylon. Även det senare var ett trolldoms-Babel. Det säger oss en av rotprofetiorna till vår text. Vi läser nämligen hos Jesaja dessa Herrens förfärande ord till den gamla babyloniska skökan (Jes 47:7–15):

---

* Då vi kallar personer för paddor så menar vi naturligtvis icke personerna såsom ägande den väsentliga gudsbilden, lika dyrbar hos alla, utan vi menar den beskaffenhet hos personerna vilken skriften betecknar med ordet padda.

Du tänkte: "Jag ska vara drottning för alltid!" Så du tog dig inte i akt och tänkte inte på slutet. (7)

Hör nu detta, du som lever i lyx, du som tronar så trygg, du som säger i ditt hjärta: "Jag och ingen annan! Aldrig ska jag sitta som änka, aldrig veta av barnlöshet." (8)

Plötsligt ska båda dessa olyckor drabba dig, på en och samma dag: barnlöshet och änkestånd. I fullt mått ska de drabba dig, trots dina många trollkonster, trots dina besvärjelsers stora kraft. (9)

Du litade till din ondska och tänkte: "Ingen ser mig." Din vishet och kunskap förledde dig, och du sade i ditt hjärta: "Jag och ingen annan." (10)

Därför ska en olycka drabba dig som du inte kan besvärja, ett fördärv ska falla över dig som du inte kan avvärja. Plötsligt ska förödelsen drabba dig, när du minst anar det. (11)

Träd fram med dina besvärjelser och dina många trollkonster, som du har tröttat ut dig med sedan din ungdom. Kanske kan du få hjälp, kanske kan du skrämma bort faran? (12)

Du har tröttat ut dig med dina många rådslag. Nu får de träda fram och rädda dig, de som mäter upp himlen och spanar i stjärnorna och kungör månad för månad vad som ska komma över dig. (13)

Se, de är som strå som bränns upp i eld, de kan inte rädda sitt liv ur lågornas våld. Det är ingen koleld att värma sig vid, ingen brasa att sitta vid. (14)

Så går det med dem som du tröttade ut dig med, dem du har handlat med sedan din ungdom. De irrar bort var och en åt sitt håll, det finns ingen som räddar dig. (15)

Här ser vi vad som var det gamla Babels grundsynd och grundolycka. Det var trolldom. Här talas om "vishet och kunskap", som "förledde" det till att säga: "Jag och ingen annan" (v.10). Det var trolldomsvishet och trolldomskunskap.

Detta Babel var känt såsom trollkarlarnas stamort på jorden. Efter deras anvisningar och råd grundlades och uppehölls det babyloniska världsriket (v.12–13). Och den väldiga framgång och makt som Gud i sitt råd tillstadde detta rike, tillskrev man sin "vishet och kunskap". Man förtröstade på sina "många trollkonster" och på sina "besvärjelsers stora kraft" (v.9). Babels världsvälde vilade på trolldom; trollkarlen var dess falske profet.

Här har vi alltså ett falskt profetdöme på hednisk grund. Och ett sådant har funnits och finns bland alla hednafolk vid sidan av ett sant profetdöme. Detta senare utgörs av "dem som fruktar honom och gör det som är rätt, vilket folk de än tillhör" (Apg 10:35), eller av alla de hedningar och judar som "gör det goda" och över vilka vilar "härlighet, ära och frid" (Rom 2:10). *Det* är tubudsdömet eller andelagsdömet på grundvalen av Guds lag, som är skriven i allas hjärtan och som här blivit levandegjord av den världsförsonande och världsruvande tubudsanden.

Varje hednafolk har sitt falska profetdöme. Och det gemensamma grunddraget hos alla dessa "dömen" är det, att de grunda sig på trolldom. De är trolldömen.

I det gamla världsbehärskande Babel var det falska profetdömet ett världsdöme. Där förledda den falske profeten, såsom trollprofet, alla jordens folk.

A

Skökodömets trolldom

Och i det nya Babel, som är sköko-Rom, är det falska profetdömet också ett världsdöme. Även där förvillar den falske profeten, såsom trollprofet, alla jordens folk. Ty så säger ängeln i vår text till det nya Babylon: *"alla folk blev förledda genom din häxkonst."* (18:23).

Vad menas då med trolldom? Eller: vari består dess väsen? Jo, det består i allmänhet däri, *att människan söker vinna ett visst mål med förbigående av Gud och av de naturlagar han givit för att nå detta mål och alltså med mot-andens och mot-lagarnas tillhjälp.*

Trolldom bedrives både på det lekamliga och på det andliga området. Tag ett exempel från det förra. Det finns vissa av Gud givna naturlagar för att en ko ska lämna mycken och god mjölk. Dessa lagar bringas i verksamhet blott om hon vårdas väl, naturenligt och kraftigt. Men nu har det funnits människor, och finns måhända ännu, som sökt nå detta mål icke genom de antydda naturlagarna utan genom vidskepliga böneformler, besvärjelser och varjehanda hokuspokus. Detta är trolldom.

Går vi nu till det andliga området, så finner vi där en förfärande trolldom. Och dess väsen är väsentligen detsamma som på det lekamliga området, nämligen kringgåendet av Gud och hans lagar. *Ty allt är lagbundet.* Även i andens värld finns naturlagar. Och de griper in på varje punkt och i varje atom i de heligas andar, själar och kroppar. Och alla dessa höga och heliga lagar har Herren sammanfattat i "de tu buden", vilka i honom är de tu Sionsbuden som är "Andens lag" eller evangelium. Men nu lägger skökan den personliga frälsningen *utanför* de tu buden, *utanför Kristi* tubudsande, *utanför* den förbundsmässiga lagläggningen i hjärtat och lagskrivningen i sinnena, vilken lagläggning och lagskrivning är födelsen från ovan. Så *kringgår* hon "Andens lag" som är lagen både *om* människans frälsning och *med* människans frälsning i sig, och *utanför* vilken ingen frälsning i tid eller evighet finns. Och denna lag- och budlösa frälsning söker hon vinna – "i Jesu namn". Men hennes "Jesus" är blott en sken-Jesus. Ja, endast 5 bokstäver. I hans namn går hennes frälsning och alltså innerst i vilddjurets och i avgrundstrollets namn och sålunda med tillhjälp av mot-budsanden och mot-budslagen från nedan. Så står skökan där och trollar frälsning utanför frälsningslagen, alldeles som trollkäringen står där i fähuset och trollar mjölk utanför mjölklagen.

Vi har talat om "skökodömets horn och mun" – de är skökans trollhorn och trollmun. Vi har talat om "skökodömets makt och djur tillbedjan" – de är skökans trollmakt och trolltillbedjan. Vi har talat om "skökodömets tecken och eld" – de är skökans trolltecken och trolleld. Och vi har talat om "skökodömets bild och märke" – de är skökans trollbild och trollmärke.

"Olydnad är trolldomssynd", sa profeten Samuel till konung Saul (1 Sam 15:23). Vari bestod då Sauls olydnad? Jo, däri att han icke lydde Gud och gav krigsbytet "till spillo", utan behöll det (v.9). Det var alltså en förstabudsolydnad. Och vad tänkte han göra med bytet? Han tänkte

att "offra det åt Herren (v.15). Alltså behöll han det för ett heligt ändamål. Sålunda gick hans olydnad "i Guds namn" och hade alltså skenet av lydnad. Sådan olydnad och sådana offer åt Herren kallar Samuel för trolldom. Ja, det är just trolldomen på det andliga området. Skökans gudaktighet, böner och gudstjänster är Sauls-offer. Hon trollar frälsning utanför lydnadslagen, som framför allt är förstabudslagen med det allena frälsande förstabuds-alltet i sig. Förstabudslösheten i "Guds namn" vilket blott är ett hölje av sken över vilddjurets namn, är den andliga trolldomens grundväsen.

Den frälsning som skökan förkunnar är trolldom. Alla hennes läror och stadgar är trolldomskonster och besvärjelser. Skökodogmatik och skökokatekes är trolldomsvishet och trolldomskunskap.

Alla kristna folk är förvillade genom trolldomsväsendet från skökoRom. Hela kristenheten är, i stort sett, ett troll-döme. Och de troende i alla kyrkor är till största delen antingen helt och hållet eller delvis förvillade. Ty det allena frälsande förstabudsalltet som dödar trollpackan och gör bruden, finns icke. Man har antingen såsom Judas stannat *före* pingst hos merguden, eller såsom Efesus sjunkit ned i en sekunda pingst, eller såsom Laodicea helt och hållet fallit ut ur pingst. Så är man *trolldomstroende.* Och av sådana förtrollade troende vimlar det i alla kyrkor. De har ingen aning om den allena frälsande och evigt oeftergivliga förstabuds-fullkomligheten (Kap 9, sid. 94 f.). De vill icke ens höra talas om den. De är förhäxade.

Den romerska skökan är själva ärketrollpackan. Hennes försanthållande frälsningstro är en trolldomstro. Hon lägger frälsningen i påvens namn, "det enda namnet i världen". Det är trolldomsfrälsning i trollnamnet. Med detta trollnamn trollar hon hundratals miljoner paddmänniskor – in i himmelen. Jesuiterna är hennes förnämsta trollkarlar och besvärjare. I de fem bokstävernas Jesus-namn och alltså i Satans och djävulens namn och med hans makt och hjälp har de bortbesvurit alla Guds väckelser och varningar genom Herrens heliga. Troll-Rom har en förfärande trolldomsapparat i sin "läro- och kyrkobild åt vilddjuret", som är världens yppersta troll-lära och troll-kyrka. Om du går in i en sådan kyrka och har prima förstabudskänsel, då känner du de vita trolldomsdjävlarna sväva som på tysta, mjuka och ljuva ugglevingar och utandas en hemskt salig och hänförande ande, så att de förledda, både fromma och ofromma, badar i tårar och häver sig i suckar, pustar och allahanda troll-kramp och tror sig vara i den tredje himmelen, under det att de är i den första himmelens ljuvliga trollregioner.

Den romerska skökan är själva ärketrollpackan. Och hon är moder till trollpackorna på jorden. Hon har fött dem i det äktenskapet med trollgubben, som är kattbjörnen, och alltså i äktenskapet med själva urtrollet, som är Satan. Och hennes svenska dotter är väl bevandrad i trolldomskonsten. Den lutherska förfalskarekyrkan i vårt land är en gammal inbiten trollkäring. Hennes "blotta och bara instrument-tro" är en äkta trolldomstro. Hennes sjusidigt ande- och budlösa "klenod" som allsidigt kringgår den eviga tubuds-lagen för personlig frälsning, är en ypperlig trolldomsklenod. Hon har borttrollat, bortbesvurit Luthers

förstabudsfullbordande tro och *förstabudsfullbordande* rättfärdiggörelse. Därmed har hon bragt över vårt folk en förfärande olycka. Det är som var och en ser ett förtrollat, förblindat och förhäxat folk som nu med stormsteg rusar mot avgrunden.

Den svenska trollpackan har "i Guds namn" trollat miljoner paddsjälar – in i himmelen. Jesu juridiska straffsummeblod, som icke finns till, är hennes förnämsta trollformel med vilken hon tror sig kunna besvärja synd och död, djävul och helvete. Hennes dop, konfirmation och nattvard är trollmedel, som hon fått hela det svenska vilddjursfolket till att flitigt begagna sig av. Hennes predikningar är trolldomspredikningar som föder trollpaddor med lamm-horn.

Och även småkyrkorna är trollpackor, så långt de är skökor. Även här trollar man flitigt och ihärdigt och är väl bevandrad i "svartkonsten". Den allena frälsande och evigt oeftergivliga förstabudsfullkomligheten med "den första kärleken" och "de första gärningarna" är även här en främling och pilgrim, såsom vi ofta sett. Också här föder man trollpaddor med lamm-horn och prisar och försvarar dem såsom duvor.

Ja, de flesta kyrkor och bönhus i vårt land är icke Smyrna- och Filadelfia-lokaler, utan trolldomslokaler, där tusentals padd-präster och padd-predikanter trolla frälsning *utanför* frälsningslagen, alldeles som trollkäringen i fähuset trollar mjölk *utanför* mjölklagen. Det är en hemsk och förfärande sanning att varje sön- och helgdag då det ringer samman är det mestadels sammanringning till trolldom. Ja, där ligger en fasansfull sanning i den starke ängelns ord: *"alla folk blev förledda genom din häxkonst".*

Vår text talar även om handel, och det i nära samband med talet om trolldom. Ty så säger ängeln till det nya troll-Babylon: *"Dina köpmän var jordens stormän."* (18:23)

Dessa ord har sin rotprofetia icke blott i det nyss anförda stället hos Jesaja där det ju talas om Babels handel (v.15), utan även och alldeles särskilt i hans profetia om Tyrus, där vi ordagrant igenfinner våra textord. Ty där står så:

"Vem har beslutit detta över Tyrus, över henne som utdelade kronor, henne vars köpmän var furstar, vars krämare hörde till stormännen på jorden? Herren Sebaot är den som *har beslutit det, för att nedslå all den stolta härligheten och förnedra alla dessa stormän på jorden"* (Jes 23:8–9).

Tyrus tävlade med Babel om världsherraväldet på handelns område. Dess köpmän var handelsfurstar som hade handelsvälde över folken, och som tjusade, förtrollade och behärskade dem genom sina varor och icke minst genom lyxartiklar, prål och fåfänglighet.

Tyrus köpmän var furstar på jorden, säger Jesaja. Och just dessa ord tar den "starke ängeln" i sin mun och tillämpar dem på det nya skökoBabel, som alltså *även* är det nya sköko-Tyrus. Därmed har ängeln sagt att *sköko-Rom är i andlig mening en handelsstad som har handelsvälde på jorden och som alltså tjusar, förtrollar och behärskar folken med sina varor.*

Vilka är då de varor med vilka det romerska sköko-Tyrus handlar? De är naturligtvis alla dess förstabudslösa läror, stadgar, former och ceremonier, så också alla "heliga minnen och reliker" såsom träbitar,

benknotor och klädespersedlar vilka saker en skökokatolik dyrkar i *stället för Gud,* som är alldeles okänd för honom. Genom dessa otaliga och glittrande kramvaror tjusar och behärskar det romerska troll-Tyrus alla kristna vilddjursfolk.

Den romerska skökan driver alltså en väldig handel med trolleri-varor. Och hon har priskuranter med förteckning och beskrivning på dem. De är skökodogmatiken och skökokatekesen och många andra svartkonstböcker.

Och vad är priset på varje vara? Jo, läs i priskuranten så får du se. Priset är detta: **"Håll för sant** *vad jag säger och lär om varje vara!"* Alltså: absolut underkastelse under hela förteckningen och under varje lära om varje artikel! Var viljelös slav under handelsfursten, kryp i stoftet och kyss påvens fot. Om inte, så hör du ej till den *allena* saliggörande kyrkan!

Vad kostar då påvens trolleri-varor? Jo, det dyraste jag äger: *min frihet till omedelbart tillträde till Gud, mitt fritt tänkande, självständiga och självansvariga själv inför Gud.* Detta själv måste jag kasta bort. Ja, kasta det för påvens fötter. Det är summan, alltså ett oändligt pris för skökans trolleri-frälsning.

Detta pris framhålls kraftigt i rotprofetian. *"Jag och ingen annan"* sa det gamla Babel. De orden upprepar Jesaja två gånger (v.8, 10). Dem ska vi alltså noga bemärka.

"Jag och ingen annan" sa det gamla Babel till alla jordens folk. Det krävde absolut underkastelse och lydnad, annars döden. Fall till min fot! Det var priset för räddning.

Och just dessa ord: *"Jag och ingen annan"* har fått en fasansfull tillämpning i det nya sköko-Babel. Då Gregorius VII skrev i sitt 55:e brev: *"Påvens namn allena ska nämnas i kyrkorna, det är det enda namnet i världen"* (Kap 10, sid. 30), då skrev han utan att veta det, just det gamla Babels ord: *"Jag och ingen annan."* De orden står än i dag på påvens panna. De står också på alla skökokatolikers pannor. En fräck, stolt och obruten Babels-ande stinker av dem mitt under allt lamm-sken. Med djupt förakt ser de ned på allt som icke är deras kyrka. Hon är "den enda allena saliggörande". "Jag och ingen annan!"

Och just denna påviske Babels-ande med det starka skenet av Kristi ande är den största fara för Herrens heliga i den romerska kyrkan. *En verkligt prima, en smyrnensisk och filadelfisk, en tyatirisk och sardesisk förstabudsfullkomlighet*[*]*, som står* ***omedelbart*** *inför Gud i Kristi förstabudsande*, *har svårare att finnas till i påvekyrkan än i de protestantiska kyrkorna.* Ty för att vara "äkta katolik" ska man gå till Gud *genom påven* och hålla för sant det han lär och anse hans kyrka för den allena saliggörande och alltså anse Luther och Calvin och alla andra protestanter för ohjälpligt förlorade och evigt fördömda. Detta är partisinne så det förslår. Och partisinne är köttsligt sinne (1 Kor 3:3–4; Gal 5:19–20). Och av detta sinne är de heliga i påvekyrkan mer eller mindre besmittade. De står oftast på sekunda ståndpunkt. I deras hjärtan vill det gärna krypa padda, då de ju måste krypa inför påvens fötter. De kan utveckla en väldig andrabudsenergi, såsom vi ju ser på många av deras präster, sjuksköterskor, munkar och andra. Men det är i regel

[*] Se nionde kap. av Andens Lag.

sekunda vara. Ty det är icke den rena, omedelbara och fyrsidiga **all-**kärleken till Gud *allena* som driver dem, utan kärleken till påve och kyrka. Det är synd om dessa präktiga människor i vilka det finns så mycket mänskligt, men så litet gudomligt. Där ligger ofta någonting ofritt, oevangeliskt, krystat och forcerat hos dem, och mången gång någonting lågsinnat, trångbröstat och inskränkt, då de ju måste inskränka de heligas antal till blott dem själva och icke kunna se några bröder och systrar i andra kyrkor. I sjundebergskyrkan som står över både påvekyrkan och allt mångkyrkeri är de icke riktigt hemma, då de ju har sin hemkyrka på de 7 bergen i Rom. (Kap 2, sid. 16 f.) – Akta er, ni Herrens heliga, för den romerske medlaren och tacka Gud för den *förstabudsfullbordande* tro och rättfärdiggörelse som han gav genom Luther. Den för direkt upp på berget genom den ende medlaren, Jesus Kristus, högt uppöver den kvava och besmitteliga romareluften och all annan trollkyrkoluft.

"All annan trollkyrkoluft", sa vi. Ty märk noga hur det babyloniska ordet: "Jag och ingen annan" går igen i alla andra skökokyrkor, både stora och små. Och här har protestanterna ofta varit orättvisa mot katolikerna, då de tolkat profetiorna om troll- och köpmanna-Babel såsom gällande blott påvekyrkan. Detta är ett vederstyggligt partisinne som icke står långt efter det romerska. Och av detta köttsliga sinne är skökoprotestantismen än i dag genomfrätt.

Nej, den babyloniske anden: "Jag och ingen annan" är *ormen* som slingrat sig in i alla dessa kyrkor och gjort dem mer eller mindre till babyloniska skökodöttrar, vilka saknar den allena frälsande förstabudsfullkomligheten. Varje sådan Babels-dotter vill gärna vara "den allena saliggörande kyrkan". Visserligen skriver och talar man mycket vackert om endräkt och allians, men dagen därpå spänner man klorna i varandra. Tungan säger: "Låt oss vara ett". Men hjärtat säger: "Jag och ingen annan." Denne Babels-ande såg helst om han kunde utrota alla de andra. Och av den anden är flertalet av de troende i de protestantiska kyrkorna mer eller mindre besmittat. Han håller dem nedanom det prima förstabudsplanet. Där kryper padda även i dem då de ju kryper vid den egna paddkyrkopåvens fötter. Så t.ex. har flertalet lutheraner den förfalskade Luther till påve. Hans fötter kyssa de hjärtligt och ivrigt. – Usch, usch! Här är trollkyrkoluft överallt även i protestantismen. Den har alldeles intet skäl att peka blott på Rom. Nej, peka på dig själv, du protestantiska troll-padda!

Den handelsidkande skökan har otaliga köpmän. De är påvar, kardinaler, ärkebiskopar, biskopar och andra sådana "stormän". Dessa "köpmän är furstar på jorden". De är väldiga grosshandlare. Och under dem står otaliga småhandlare i stad och på land. De är präster och lekmän.

Och det svenska sköko-Tyrus har alltid haft gott om både grosshandlare och småhandlare. Flertalet av dess biskopar har varit väldiga köpmannafurstar och icke så få är det ännu. Deras visitationer är handelsvisitationer. De undersöker om det sjusidigt budlösa klenod-kramet hålls vid makt och köps flitigt och allmänt i församlingarna. I sina visitationstal nämner de intet om den allena frälsande förstabudsfullkomligheten. Men i stället framtar och utbreder de sina

tjusande trolleri-varor och prisar och rekommenderar dem till inköp vid vite av salighetens förlust.

Och en särdeles god marknad har dessa handelsfurstar haft i vårt land. Men nu börjar det gå dem såsom det heter i rotprofetian: *"dem du har handlat med sedan din ungdom. De irrar bort var och en åt sitt håll, det finns ingen som räddar dig."* (v.15). Kundernas skaror minskas alltmer. Klen efterfrågan. Den förr så lysande affären går dåligt. Köparna drar bort var och en åt sitt håll. Och till slut finns ingen som vill frälsa vare sig grosshandlare eller småhandlare. Också börjar det enligt rotprofetian att osa hett. Men *"Det är ingen koleld att värma sig vid, ingen brasa att sitta vid."* (v.14). Nej, det är brasan som börjar tändas åt skökan vid tröskeln till det 7:e världsriket.

Men icke blott statsskökan utan även friskökorna har både grosshandlare och småhandlare. Ja, de har även stora skaror av kringresande provryttare som genomfar hela landet och utbjuder sina förstabudshalva eller förstabudslösa trolleri-artiklar. Och även friskökorna har på flera ställen en känning av att affären börjar gå klent och att här börjar osa hett.

Ja, "de båda olyckorna" som nämnas i rotprofetian, nämligen "barnlöshet och änkestånd" (v.9) börjar rycka skökan inpå livet i alla kyrkor. Kattbjörnen har blivit rasande på det gamla trolleriet, och han vill nu att det ska trollas modernt, nämligen på sjunderiksvis, såsom vi snart får se. Han skäms för den gamla trollpackan och börjar yrka på upplösning av äktenskapet med henne. Och det är hemskt att se hur hon "i Guds namn" klänger sig fast vid honom. Se t.ex. på vår statssköka, hur ivrigt hon åtrår honom och lindar sig omkring honom, fastän han spottar och sparkar och vill bli av med henne. Vadan detta hennes förtvivlade fasthållande vid kattbjörnen? Jo, hon fruktar ingenting så mycket som "barnlöshet och änkestånd". Får hon icke avla djävulsbarn, d.v.s. lamm-paddor, med honom, då är det naturligtvis slut med henne. Hon är världsanden under sken av Kristi ande och kan alltså icke leva utan kattbjörnen, som är världsanden. De tu är ett. Och se hur förtvivlat hon nu arbetar med sina "många rådslag" i riksdag, kyrkomöte och på otaliga möten. Hon lappar här och hon lappar där, och alltjämt brister det på nytt. Ja, "Du har tröttat ut dig med dina många rådslag." säger rotprofetian (v.13). Ingenting hjälper ty hennes rådslag är icke **sinnesändring** utan **besvärjelser** (v.12). Det är trolldomsråd och trolldomsarbete. Och därför rycker "de två olyckorna" henne allt närmare och icke blott henne utan skökan i alla kyrkor. Hennes slut blir barnlösheten och änkeståndet i konungaelden. Och då sjunger himmelen sitt stora doms-halleluja (Upp 19:1–4), det största sedan världens begynnelse, ty då är det slut med *henne* som genom sin trolldom förledde alla folk.

B

Skökodömets skuld

" Och i staden fanns blod av profeter och heliga och alla som slaktats

på jorden." (18:24)

Vi har talat om skökodömets trolldom och går nu att tala om dess skuld. Den är fasansfull såsom vi ser av de anförda textorden. Icke blott profeters och heligas blod, icke blott alla martyrers blod utan *allt* blod som utgjutits på jorden är funnet i troll-Rom.

Men hur är det möjligt? Har verkligen *skökan* utgjutit allt blod på jorden? Ja, *så* står där och *så* är det. Men – frågar vi än en gång – hur är detta möjligt? Jo, det har vi antytt förut (Kap 4, sid. 13 f.; Kap 7, sid. 4). Synden är inför Gud ett organiskt helt fram genom alla tider och genom alla folk. Ty synden är *vilddjuret.* Allt ont på jorden är till sitt livsväsen en ande nämligen synd-, skuld- och dödsanden. Och just denne ande är vilddjuret (Kap 4, sid. 10 f.).

Vilddjuret framträder i gestalten av 7 världsriken (Kap 2, sid. 5 f.). Och det står under en organisk utveckling under ett Guds: "Rulla!" (Kap 1, sid. 28 f.). I det första världsriket är kattbjörnen blott en unge, i det 2:a har han ökat, i det 3:e ännu mer, i det 4:e är han ganska stor, i det 5:e är han "förskräckligt" stor och stark, i det 6:e blir han sjuk, "sårad till döds" men han kryar till sig och i det 7:e är han det fullväxta och "uppståndna vilddjuret".

Vem var det då, som begick alla synder på jorden under det första världsriket? Det var vilddjuret eller vilddjursmänskligheten *såsom unge.* Vem begick alla synder på jorden under de följande världsrikena intill det 7:e ? Det var samma vilddjur men *såsom stående i uppväxt.* Och vem begår alla synder på jorden under det 7:e världsriket? Det gör samma vilddjur men *såsom fullväxt.*

Hur många synder har då den fullväxta vilddjursmänskligheten begått, då hon står mogen för sin dom på "den allsmäktige Gudens stora dag"? *Alla synder från världens begynnelse.* Ty hon har begått dem under hela sin uppväxt allt ifrån sin barndom, likasom den enskilda vilddjursmänniskan begått alla sina synder från det hon var barn. Denna människa blir icke kvitt sin barndoms och ungdoms synder, hur gammal hon än blir. Hon *bär* dem alla i sin synd-, skuld- och dödsande. Hon *är, är* dem alla i gestalten av det fullväxta djuret, den fullväxta vilddjursmänniskan (Kap 4, sid. 58 f.). Så också vilddjursmänskligheten, då hon står mogen för sin dom. Hon *bär* alla synder i sin ande allt ifrån sin barndom, hon *är* alla synder som blivit begångna på jorden, hon *är* dem i gestalten av det fullväxta sjunderiksdjuret. Hur mycket blod har då detta vilddjur utgjutit? *Allt blod på jorden från världens begynnelse.*

Men nu uppträder vilddjuret i två gestalter: kattbjörnen och skökan. Och de är i grunden en och samme ande. Skillnaden är blott den att kattbjörnen framträder i skökan *såsom förklädd.* I henne kommer han – "i Guds namn". I henne har han alltså bestigit ett högre plan och är mera syndig och farlig än *utan* henne.

Och nu har han i stort sett och ända från världens begynnelse alltid framträtt i någon skökogestalt. Redan vilddjuret Kain uppträdde såsom skökan Kain då han offrade åt Gud. Han stod där såsom det i gudelighet förklädda vilddjuret eller såsom den gudeliga troll-paddan. Hans offer var trolleri, trollkonst och besvärjelse, ty det var ett offer utanför *rättfärdighetens* frälsningslag, som är tubudslagen.

Vem var det då som dräpte Abel? Det var vilddjurs- och sköko-Kain. I denne Kain har vi alltså både kattbjörnsungen och skökoungen såsom en och samma unge. Och just ur denne Kains-unge har vilddjuret och skökan växt upp. Allt vilddjurs- och skökoväsen på jorden den dag som i dag är, är ingenting annat än den uppväxte vilddjurs- och sköko-Kain. All trolldom har här sin begynnelse. Skökans frälsning och gudelighet är Kains-offer. Därför är hon alltid färdig att slå ihjäl varje "Abel" på jorden. Ja, hon har slagit ihjäl varje sådan i sitt hatfulla hjärta.

Kattbjörnen framträder i skökogestalt, sa vi. Så klok är han. Ty hos varje människa och hos varje folk ligger ett outplånligt gudsbehov. Därför har varje folk gjort sig en religion. Och så har vi fått de många hedniska religionerna. – Detta djupa behov av Gud och religion har till och med hedniska kejsare, konungar och statsmän insett och tagit *noggrann* hänsyn till. Ja, de har sagt att det är lättare att bygga en stad i luften än bygga en stat *utan* religion. Detta har också kattbjörnen, som i grunden är Satan, insett. Och därför tar han alltid hand om gudsbehovet och religionen och snedvrider dem till det falska profetdöme som genomlöper alla folk. Han gör gudsbehovet och religionen förstabudslösa och alltså till trolleri. Så uppträder han i gestalten av skökan eller trollpackan bland alla folk. Låt oss göra några antydningar därom.

Under det första världsriket regerade den egyptiske kattbjörnen på jorden. Och han framträdde i gestalten av den egyptiska skökan eller trollpackan. Vid hennes sida fanns den egyptiska solkvinnan som bestod av de "hedningar som gjorde det goda". Men skökan satte huvudprägeln på hela detta rike. Denna prägel var trolldom eller förstabudslösheten "i Guds namn", som här var de egyptiska gudarnas namn. All synd på jorden i detta rike begicks av den egyptiske kattbjörnen "i Guds namn", d.v.s. begicks av den egyptiska skökan.

Under det 2:a världsriket regerade den babyloniske kattbjörnen på jorden. Och han framträdde i gestalten av den babyloniska skökan eller trollpackan, som beskrivs i rotprofetian. Vid hennes sida fanns den babyloniska solkvinnan som bestod av de "judar och hedningar som gjorde det goda". Men skökan satte huvudprägeln på hela detta rike. Det grundlades och uppehölls genom hennes trolldomsvishet och trolldomskunskap, såsom vi sett. Denna prägel var alltså trolldom eller förstabudslösheten "i Guds namn", som här var de babyloniska gudarnas namn. All synd på jorden i detta rike begicks av den babyloniske kattbjörnen "i Guds namn", d.v.s. begicks av den babyloniska skökan.

Under det 3:e världsriket regerade den mediska kattbjörnen på jorden. Och han uppträdde i gestalten av den mediska skökan eller trollpackan. Vid hennes sida fanns den mediska solkvinnan som bestod av de "judar och hedningar som gjorde det goda". Men skökan satte huvudprägeln på hela detta rike. Denna prägel var trolldom eller förstabudslösheten "i Guds namn", som här var de mediska gudarnas namn. All synd på jorden i detta rike begicks av den mediska kattbjörnen "i Guds namn", d.v.s. begicks av den mediska skökan.

Under det 4:e världsriket regerade den macedoniske kattbjörnen på jorden. Och han uppträdde i gestalten av den macedoniska skökan eller trollpackan. Vid hennes sida fanns den macedoniska solkvinnan som

bestod av de "judar och hedningar som gjorde det goda". Men skökan satte huvudprägeln på hela detta rike. Denna prägel var trolldom eller förstabudslösheten "i Guds namn", som här var de macedoniska gudarnas namn. All synd på jorden i detta rike begicks av den macedoniske kattbjörnen "i Guds namn", d.v.s. begicks av den macedoniska skökan.

Under det 5:e världsriket regerade den romerske kattbjörnen på jorden. Och han framträdde i gestalten av den gammal-romerska (den hedniska) skökan eller trollpackan. Vid hennes sida fanns den romerska solkvinnan som bestod dels av de "judar och hedningar som gjorde det goda", dels av de kristna som gjorde "de första gärningarna" och alltså stod på förstabuds-fullkomlighetens höga plan, det smyrnensiska och filadelfiska planet. Men skökan satte huvudprägeln på hela detta rike. Denna prägel var trolldom eller förstabudslösheten "i Guds namn", som här var de romerska gudarnas namn. All synd på jorden i detta rike begicks av den romerske kattbjörnen "i Guds namn", d.v.s. begicks av den romerska skökan.

Under det 6:e världsriket regerar den "kristne" kattbjörnen på jorden. Det "kristna" Europa är världsbehärskande. Han framträder alltså i gestalten av den kristna skökan eller trollpackan. Vid hennes sida finns solkvinnan som består dels av den för-pingstliga rotkvinnan, dels av pingstsolkvinnan som utgörs av alla "Smyrnenser" och "Filadelfier", av alla prima "Tyatirer" och "Sardeser", med ett ord: av alla tubudsfullkomliga i alla kyrkor. Ty med mindre än denna "ostrafflighet" åtnöjer sig Herren aldrig, såsom vi ju tydligen sett av hans mönstring i de sju breven (se vårt 9:e kap.). – Men den kristna skökan sätter huvudprägeln på hela detta rike. Denna prägel är trolldom eller förstabudslösheten "i Guds och Kristi namn". All synd på jorden i detta kristna världsrike begås av den kristne kattbjörnen som just är den kristna skökan.

Vem var det då, som begick alla synder på jorden under det första riket? Det var skökodjuret såsom unge. Vem begick alla synder på jorden under det 2:a, 3:e, 4:e och 5:e riket? Skökodjuret såsom statt i tillväxt. Vem begår alla synder på jorden under det 6:e eller kristna riket? Skökodjuret såsom fullväxt.

Hur många synder har då skökan begått då hon står mogen för sin dom? *Alla synder på jorden från världens begynnelse.* Redan i Adam och Eva avlades trollpackan då de sökte trolla sig till sällhet och likhet med Gud utanför hans första bud, som stod skrivet i deras hjärtan. Denna trolldom föddes hos sköko-Kain. Och trolldom sätter grund-prägeln på hela mänskligheten. Det snedvridna gudsbehovet är trollpackan, som ligger i blodet hos varje barn som föds på vår jord. Att i alla gudars namn och i Guds och Kristi namn trolla sig ifrån Guds bud, det är själva grunddriften, grundsysslan och grundyrket hos alla Adams barn. Och därför kom Kristus i världen blott för detta ena och enda: att i hjärta och liv och ända in i blodet inlägga "Andens lag", vars grundväsen är det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt. Men den kristna skökan grep tag och lade den personliga frälsningen utanför "Andens lag", och så kvarhåller hon "alla folk" i trolleriet.

Hur många synder har skökan begått då hon står mogen för sin dom? Alla synder på jorden från världens begynnelse, såsom vi sett. Hur

mycket blod har hon då utgjutit? *Allt blod, som utgjutits på jorden från världens begynnelse.* Just denna fasansfulla sanning uttrycker vår text i dessa hemska ord: *"Och i staden fanns blod av profeter och heliga och alla som slaktats på jorden*." (18:24)

Denna djupa och solidariska blodskuld påvisade Herren för judarna: *"Så kommer över er allt rättfärdigt blod som har spillts på jorden, från blodet av den rättfärdige Abel till blodet av Sakarja, Berekjas son, som ni mördade mellan templet och altaret. "* (Matt 23:35).

Sakarias som ni dräpte, säger han. Men Sakarias dräptes flera hundra år innan de judar var födda som han här talar till. Dock var *de* hans dråpare. De hade också dräpt Abel. Och även hans blod skulle komma över dem. Naturligtvis, ty de ägde samme skökoande som bodde i Kain då han dräpte Abel. Och de ägde denne ande med långt större ansvar än han, ty de hade tillgång till långt större sanning än han. "Skökan Kain" stod på Kristi tid i sin dittills högsta utveckling.

Och härav följer att även den kristna skökan har dräpt Abel och alla profeter och heliga som blivit dräpta på jorden, och att allt detta blod ska komma över henne. Ja, härav följer också att hon utgjutit allt blod på jorden, ty hennes ande, som innerst är kattbjörnens ande, har satt sin sköko- och trollprägel på alla folk. Hade icke skökan trängt sig in i världen genom Adams och Evas trolldom, då hade ingen blodsdroppe blivit utgjuten på vår jord. Därför låter vår text just skökan bära skulden till allt ont på jorden: *"alla folk blev förledda genom din häxkonst. Och i staden fanns blod av profeter och heliga och alla som slaktats på jorden."* (18:23–24) Detta är en sida i världssynden som Herrens heliga ska noga beakta. Ty just denna sida, som är sköko- eller trolldomssynden och som är grundsynden i all synd, har naturligtvis blivit så innerligt väl gömd och glömd, översmetad och förtegad i sköko- eller trolldömet.

"Alla folk blev förledda genom din häxkonst." Alltså, när skökan står mogen för sin dom, då har hon förtrollat och fördärvat alla folk från världens begynnelse. Ty hon har alltifrån sin barndom eller alltifrån sköko-kattbjörnens valp-år funnits till hos dem alla i någon gestalt. Och hon finns till bland alla nu levande hednafolk. Samme skökoande som har sitt stamhåll i troll-Rom rör sig därute i hednavärlden, fast på lägre utvecklingsgrader, och förtrollar och fördärvar t.ex. Kina, Japan, Indien och alla muhammedaner och även de lågt stående folk vilka lever som vildar i skogarna och tillber träbitar och stenar såsom sina gudar. All denna trolldomssynd löper upp i troll-Rom såsom i sin högsta spets och ska, enligt den av Herren påvisade arvslagen för det onda, komma över detta Rom, ty dess ande är i grunden samme ande i vilken all denna trolldomssynd begås.

Och i samma mån som den kristna missionen fortgår i hednavärlden under skökodömets tidsskede, i samma mån sprids den kristna trolldomssynden bland hedningarna. Ty i stort sett utgår denna mission från trollkyrkor, t.ex. troll-Rom och många av dess trolldöttrar, vilka alla lägger den personliga frälsningen utanför den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, där den i tid och evighet aldrig ligger. Större delen av de kristna missionärerna är – i all sin välmening – dock trollmän och trollkvinnor, som lär hedningarna att trolla

frälsning utanför det eviga förstabudsevangeliet.

Men det finns också solkvinno-missionärer, både män och kvinnor, vilka predikar tubuds-Jesus eller "Andens lag", som är det enda i himmel och på jord som gör fri från troll-lagen: "syndens och dödens lag". *Dessa grundlägger tubudsdömet i hednavärlden och insamlar förstlingarna bland alla dess folk.*

Och så kommer den kristna skökan att sätta huvudprägeln på alla hednafolk, likasom hon satt sin prägel på alla folk i kristenheten. Därmed har hon i fullaste mening förtrollat och fördärvat *"alla folk".* Därmed har hon fyllt sitt syndamått och är mogen för sin dom. Och den övergår henne i konungaelden och i dödsrikets eldsregioner och i evigheternas eld.

2

Paddömets trolldom och skuld

Vår text gäller det blodiga troll-Rom och därmed hela skökodömet, som är ett trolldöme. Men alla texter som handlar om skökodömet har i det grundväsentliga sin tilllämpning även på paddömet. Ty båda har samma grundväsen som är vilddjuret, samma grundnamn som är vilddjurets namn på panna och hand. Det är blott skenet och utvecklingsgraden som skiljer.

A

Paddömets trolldom

Skökodömets synd är trolldom, paddömets synd är också trolldom. Skökoprofeten trollar människorna in i himmelen med förbigående av himmelens evigt orubbliga naturlag, som är Sions tubudslag. Och paddprofeten trollar människorna in i *sin* himmel, som är "himlen på jorden", med förbigående av *samma* naturlag vilken är det enda som kan införa himlen på jorden. Bådas grundsyn är *den* att de förlägger människans himmel *utanför* grundbudet, *utanför* det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt. Och denna grundsynd är trolldomens grundväsen. Och så är även padddömet ett trolldöme.

Paddprofeten tar hand om skökans trolldom och fortsätter den. Han blott förändrar skenet. Ty han trollar icke "i Guds namn" utan i människans namn, vilket är det enda gudanamn som finns i paddömet. Han framtrollar "paradiset på jorden" med den förstabudslösa och uppenbart antikristiska människans hjälp, och därmed innerst med det uppståndna vilddjurets hjälp. Och det blir förvisso ett paradis av glänsande kultur och hög utveckling, men ett paradis – *utan* sol, där varje blomma och blad snart vissnar och dör.

Skökodömet är ett handelsdöme, så också paddömet. Det förra handlar med förstabudslös kristendom som är trollkristendomen, det senare handlar med förstabudslös vetenskap som är trollvetenskapen.

Skökodömet har priskuranter som är trolldogmatik och trollkatekes och många andra svartkonstböcker. Paddömet har också priskuranter som är den förstabudslösa vetenskapens trolldogmatik och trollkatekes och många andra svartkonstböcker.

Skökodömet har grosshandlare och småhandlare, så också paddömet. Även det senares grossörer är "furstar och stormän på

jorden". De är padd-snillen, padd-professorer, padd-skalder, padd-konstnärer o.s.v. De är mästare i trolldomsvishet och trolldomskunskap. Och de försäkrar och bedyrar att de ska bortbesvärja allt ont på vår jord genom förstabudslös vetenskap och kultur. Och de har redan frambragt ett väldigt förlag av *allena* saliggörande läror, hela skeppslaster av tjusande och förtrollande kramvaror.

Under dessa handelsfurstar står en väldig skara av småhandlare i stad och på land. De är padd-rektorer, padd-lektorer, padd-adjunkter, padd-kandidater, padd-skollärare, padd-redaktörer och padd-skribenter i padd-pressen o.s.v. De tar emot och sprider de glittrande trolldomsvarorna och förhäxar både barn, ungdom och äldre.

Och det finns även en stor mängd provryttare. De är alla dessa padd-föreläsare som far omkring och förevisar, beskriver och beprisar de vetenskapliga upptäckternas padd-härligheter, som ofelbart ska göra människan till den sanna människan och göra hela världen till hennes himmelrike. Hela vårt land är snart översvämmat av köpmän från det uppenbart antikristiska padd-Tyrus. Och de drar kunderna från skökan. Folkmassorna rusar till de nya marknaderna. Förtrollade av skökan i århundraden, förtrollas de nu lätt av paddprofeten. Den senares trolldom och handelsaffärer är blott den utdragna linjen av den förras gudeliga padderi och vedervärdiga trolleri.

Alla dessa trollkarlar och trollkvinnor, från den högste padd-grossören ned till den lägste padd-kladden, står där och trollar lycka och sällhet på jorden, utanför lycko- och sällhetslagen som är "Andens lag", alldeles som trollkäringen i fähuset står där och trollar mjölk utanför mjölklagen.

Skökans pris på sina trolldomsvaror är detta: "Jag och ingen annan", alltså absolut underkastelse under priskuranten och ovillkorlig lydnad för alla dess läror. Samma pris har paddprofeten på sina trolldomsvaror. "Jag och ingen annan" säger det enväldiga ett-hornet. Alltså: absolut underkastelse under den moderna priskuranten och ovillkorlig lydnad för alla dess läror. Kyss den förstabudslösa vetenskapspåvens fot! Om inte, så är paddömets paradis stängt, och du blir betitlad och behandlad såsom dumhuvud och kulturfiende och överlämnad åt fodralpaddors och råpaddors förödelse.

Priset på den nya trollvaran är alltså lika med priset på den gamla, nämligen det dyraste du äger: *ditt självständiga och självansvariga själv av, genom och till Gud allena.* Alltså en oändlig summa. Och den summan ges nu lätt av hundratusentals människor i vårt land. Ty skökan har förut tillhandlat sig deras själv. Därmed är det väl förberett till att läggas vid padd-påvens fötter. – Det är smått om verkliga själv i vårt land. Även bland de troende i alla kyrkor finns det få sådana. De flesta är för-pingstliga parasitsjälv på någon storkyrkopåves eller småkyrkopåves trollerisjälv. Och därför blir de med tiden ett lätt byte för paddprofeten. Stora hopar löpa redan nu över till de nya handelsmännen.

”Jag är Gud och det finns ingen annan” säger Gud (Jes 45:22). – Men: *"Jag och ingen annan"* säger trollgubben i Rom. Så säger också hundratals skökotroll eller trollkyrkor. Detta är den smygande **"självförgudningen"** i Guds namn". – Men: *"Jag och ingen annan",*

säger ett-hornet med människoögon. Här är människan den ende Gud som finns. Här träder alltså självförgudningen öppet i dagen och springer upp i sin högsta spets. Men det är ju blott "den utdragna linjen". Linjen är den mångtusenåriga förstabudslösheten eller trolleriet. Hon började i paradiset då Adam och Eva sökte trolla sig till *likhet med Gud* utanför det första budet, och hon löper genom de fem världsrikenas trolldomen, löper in i det 6:e världsrikets kristna trolldöme, löper upp i troll-Rom som är självförgudningens kristna central på jorden, löper upp i det 7:e världsrikets trolldöme som är paddömet, löper ända upp i himmelshöjd då den gudablivna människan *"sätter sig i Guds tempel och föreger sig vara Gud"* och tar sig för att utrota Gud, hans Son och hans heliga från jorden. – *Med en så skarp följdriktighet och med en så världsbehärskande andekraft från nedan och med en så fasansfull innebörd går förstabudslöshetens och självförgudningens trolldomssynd genom världen.* Det är därför, som vi på varje blad i "Andens Lag" visar på det första budet, det eviga förstabuds-evangeliet från himmelens mitt, utan vilket hela vårt liv och all vår tid och all vår evighet är ohjälpligt förlorade.

”Jag är Gud och det finns ingen annan” säger Herren Sebaot. Där har vi räddningen från självförgudningens förfärande synd, som är höjdpunkten av förstabudsotukt, själva spetsen i trolleriet. Och ni känner, ni Herrens heliga, hur innerligt angelägen Anden är om att rädda er från den synden. Han varnar ju er så inträngande och skarpt då ni aldrig så litet hänger er åt självbespegling och självbehag, åt det lömskt ljuvliga själväteriet och självsugeriet, åt den berusande och förtrollande sysselsättningen med sig själv, eller åt det klibbiga och dödligt befläckande kretsandet *kring* och blänkandet *med* det egna jaget. Ja, han varnar både så milt och så skarpt. Naturligtvis, ty detta är den smygande självförgudningens eller det sataniska högmodets otuktssynd. Det var genom den som Satan föll. Och därför är han så angelägen att få in den synden i världen. Och därför lirkar han in den så smygande i skökodömet. I paddömet vinner han sitt mål. Där är självförgudningens otukt den allmänna och uppenbara världssynden. Därför kommer under detta tidsskede även sjättebudsotukten att anta de mest onaturliga och vidriga gestalter, såsom ju redan nu mycket allmänt förnimms. Naturligtvis, ty självförgudningens högmodshöjd *måste* slå över i det djupaste och vidrigaste paddträsk. – Alltså: akta er för självförgudningens boleri. Ty hela luften blir alltmer mättad av otuktsande. Det horiska skökosläktet övergår i det horiska paddsläktet. Otuktsdjävulen rycker in på jorden med hela härar av otuktsandar. Hela världen blir en stinkande håla av både första- och sjättebuds-otukt. Enda räddningen ligger i dessa ord: **”Jag är Gud och det finns ingen annan”**. Den Guden vinns blott genom steget-ut-tron, nämligen genom skriftens och Luthers *förstabudsfullbordande tro i en förstabudsfullbordande rättfärdiggörelse, som är den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten vilken mönstraren på Patmos oeftergivligen kräver.* Blott denna tro gör den rena pingstbruden med den fyrsidiga *all*-kärleken till Gud. Blott denna tro för upp på berget i safirens höga och rena luft, för in i bergskyrkan bland myriader änglar och mångtusen heliga som kämpat sig igenom alla trolldömen och bevarat sina kläder obesmittade.

Ni högättade förstlingar på det höga berget, sälj aldrig ert dyrbara själv varken åt de gamla eller de nya köpmännen, icke ens till trollerikarlar med guldkors och med bröstet glimmande av kraschaner och ordnar som mestadels ges som belöning för utmärkt trolldom. Sådana trollerigubbar blir det gott om ifall den moderna skökan lyckas tillsätta alla biskopar i vårt land. Och då blir det en svår tid för er. Redan nu börjar trolldoms-modernisterna att se sig om efter lagar med vilka de kunde utrota alla troende, som icke faller den moderna statsskökan till fota. Och lägg märke till att dessa modernister med "vetenskapliga" lammhorn ganska kraftigt understöds av paddprofeten i paddtidningar och paddböcker och på paddmöten. Naturligtvis, de är hans ovärderliga förelöpare och vägröjare såsom "kristligt" trollande "vetenskapsmän", vilka icke är mer vetenskapliga än trollkäringen i fähuset.

Ja, akta er för den allmänna förstabudslösheten, både skökodömets och det inbrytande paddömets trolleri. Hela vårt land är kringspunnet av trolldomsnätet och uppfyllt av trolldomshandel så att hela folklivet, i stort sett, är en trolleri-svindel. Därav alla dessa svindelaffärer i handel och vandel i alla samhällsklasser, särskilt i de s.k. högre, all denna oärlighet och opålitlighet på alla områden. Allt är förstabudslöst och därmed andrabudslöst. Allt är ett gungfly som håller på att övergå i sjunderiksträsket. Allt är förtrollat. Hela luften är mättad av trolldomsande och av trolldomsandar från makterna i vädret. *Vårt folk och särskilt vår huvudstad dansar häxdansen med djävulen vid avgrundens rand.*

B

Paddömets skuld

Vi har talat om paddömets synd, som är trolldom. Nu ett ord om dess skuld. – När "skökan uppbränns" då försvinner skökodömet, men dess folkfördärv är kvar. Ty skökans mångtusenåriga livsgärning var denna: "alla folk blev förledda genom din häxkonst". Denna folkförvillelse står kvar såsom den förfärande insats hon gjort i världsutvecklingen. Och denna världsförvillelse övergår organiskt i padddömets världsförvillelse. Ty paddömets synd är väsentligen "den utdragna linjen" av skökodömets synd, såsom vi sett. Och alltså är även dess skuld den utdragna linjen eller den organiska fortsättningen av skökodömets *skuld.*

De 7 världsrikena är 7 trolldömen. Och när det 7:e genom sin vetenskapliga trolldom förvillat alla folk, då är dess synd- och skuldmått fullt. Då är troll-Kain-valpen fullväxt i gestalten av det 7:s vilddjuret som är det 7:e rikets vilddjursmänsklighet. Då bär denna mänsklighet i sig alla synder och därmed alla skulder på jorden från världens begynnelse. De är enligt det ondas arvslag organiskt magasinerade i dess ande, som är den högsta utvecklingen av just den ande i vilken all synd på jorden blivit begången. Detta är paddömets fasansfulla skuld.

Till denna skuld hör blodskulden, som är en fortsättning av skökans blodskuld. "Och i staden fanns blod av profeter och heliga och alla som slaktats på jorden." De orden gäller i högsta mening det 7:e blodsdömet som är paddömet. Då det slutat "förödelsen av den Högstes heliga" på Harmageddon eller då den siste "Abels" blod utgjutits på jorden, då är

blodsmåttet fullt. Och då är *allt* blod som utgjutits på jorden, organiskt magasinerat i sjunderiks-Kains ande. Och då står denna blodiga mänsklighet mogen för sin dom i *"Guds vredes stora vinpress"* (Upp 14:19) som trampas av konungars Konung, vars mantel är doppad i blod och vars namn är just **"Guds ord",** *som han sammanfattat i tubudsordet, vilket alla 7 blodsdömena trollat sig ifrån.*

VI

Det falska profetdömets laglöshet och paddblåsning

Vi tar två synpunkter: skökodömets laglöshet och paddblåsning, samt paddömets laglöshet och paddblåsning. Alltså:

1

Skökodömets laglöshet och paddblåsning

Låt ingen bedra er på något sätt. Först måste avfallet komma och laglöshetens människa träda fram, fördärvets son, motståndaren som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt så att han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud. . . . Och ni vet vad det är som nu håller honom tillbaka så att han kan träda fram först när hans tid kommer. Laglöshetens hemlighet är ju redan verksam. Nu måste bara han som håller tillbaka röjas ur vägen. Sedan ska den laglöse träda fram, han som Herren Jesus ska döda med sin muns ande och förgöra med glansen vid sin ankomst. (Ur bitext 2, 2 Tess 2:3–8)

"Laglöshetens hemlighet är ju redan verksam." I grundtexten står ordagrant så: *"Redan är laglöshetens hemlighet verksam."*

A

Skökodömets laglöshet

Vad är då laglösheten? Den är lösgjordheten från Guds lag, som är skriven i alla människors hjärtan och skriven i de 10 Sinai-buden och skriven i de 10 Sions-buden, som är "Andens lag" eller evangelium (Kap 5, sid. 10 f.). Denna lösgjordhet kallar Paulus för "avfallet" som alltså är avfallet från Guds lag i alla de tre gestalter i vilka den framträtt. Och nu är Kristus innerst både samvetslagen, Sinai-lagen och Sions-lagen. Allt vad gudslag heter är Kristus såsom den världsomfamnande och världsruvande, födande och helgande Lag-anden med slaktmärket. Och alltså är laglösheten innerst ett avfall från Kristus, som är Guds lag.

Vad är då laglöshetens livsväsen? Jo, det är en *lag,* nämligen mot-lagen till Guds lag. Denna mot-lag är ett mot-liv eller ett mot-väsen till både samvetslagen, Sinai-lagen och Sions-lagen, ett mot-liv som uppkommer genom mot-avlelsen och mot-födelsen från nedan.

Laglösheten får icke fattas såsom någonting blott passivt eller såsom blott en lösgjordhet från Guds lag, utan såsom ett aktivt mot-lagsliv som går till anfall mot Guds lag och vill utrota den från jorden. Att laglösheten ska fattas *så* det ser vi ju tydligt därav att Paulus låter densamma till sist framträda såsom "Laglöshetens människa", d.v.s. en sådan person i vilken laglösheten blivit människa eller den fulländade mot-människan till gudsmänniskan. Denna människa är mot-Kristus

eller Antikrist. Och alltså är laglöshetens innersta väsen på varje punkt av sin utveckling – Antikrist. Alldeles som Guds lags innersta väsen på varje punkt av sin utveckling är – Kristus. Ett så positivt och förfärande mot-väsen bär laglösheten i sig.

"Laglöshetens hemlighet är ju redan verksam " säger Paulus. Alltså har laglösheten en hemlighet. Ja, den *är* en hemlighet, ett mysterium.* Naturligtvis, ty den är mot-lagen som innerst är Antikrist. Och han är Satans hemlighet, likasom *"Guds hemlighet är Kristus"* (Kol 2:2).

Denna världens djupaste hemligheter är de två laghemligheterna: Guds andelag och Satans andelag, eller "de tu buden" och de tu mot-buden.

Vad var Abels djupaste hemlighet? "Andens lag" i för-pingstlig gestalt, vilken lag var evigt liv i honom. Vad var Kains djupaste hemlighet? Mot-lagen till "Andens lag" i "för-pingstlig" gestalt, vilken mot-lag var liv i honom.**

De två lagarna vill bli uppenbara. De strävar mot pingst. Där träder de i dagen. Och hur? I människogestalt. I pingsten från ovan föds "Andens lag" såsom gudsmänniskor, tubudsmänniskor . I pingsten från nedan föds mot-lagen såsom satansmänniskor, mot-budsmänniskor. De senare är "laglöshetens människor", alltså sådana i vilka laglösheten har blivit människa. Och bland dem uppträder en som är "Laglöshetens människa". Han är, som vi sett, Antikrist. Och han är den högsta individuella uppenbarelsen av "laglöshetens hemlighet".

Men de två lagarna vill bli uppenbara icke blott i enskilda människor, utan såsom världslagar vilka behärska både mänskligheten och själva jorden. De strävar var och en mot sin världspingst. Och där blir mot-lagen uppenbar i gestalten av det 7:e världsriket, och "Andens lag" uppenbar i gestalten av tusenårsriket. I de två rikena är de två lag-hemligheterna uppenbara så långt det är möjligt i denna världen. Ty i sin innersta grund är och förblir de mysterier. Ty "Andens lag" bottnar i Guds eviga urdjup, i hans eviga kärlek, rättfärdighet, livsnåd och ande. Och mot-lagen bottnar i mot-gudens urdjup, i vilket det fasansfulla mot-mysteriet ligger.

Märk alltså, ni Herrens heliga, att "Andens" lag är ett mysterium, som ingen läser eller studerar sig till. Man måste födas till tubudsmänniska som är *mysterie-människan* med Guds lag-mysterium i sig, vilket mysterium är den prima och sekundliga stamgärningen med sina prima och dagliga fruktgärningar (se vårt 9:e kap.). Och blott såsom mysteriemänniska kan man se och ta sig tillvara för "laglöshetens mysterium", som är den hemliga och djupa mot-lagen i mot-mysterie-människorna.

Därav kommer det sig att "Andens lag" är alldeles okänd icke blott för de namnkristna, utan även för större delen av de troende. Ty de har aldrig blivit födda till mysteriemänniskor, utan slagit sig till ro utanför mysteriet. Och så kan de icke se Guds lag-mysterium, och då icke heller se "laglöshetens mysterium", utan sitter fångna i inre laglöshet upp över öronen mitt under all laglydnad i det yttre.

Guds grundmysterium är grundbudet. Och det budet kommer ingen

* I grundtexten står just "mystärion", varav ordet mysterium.
** Vi kommer ihåg att även det onda har sin "pingst", mot-pingsten från nedan.

till del utan genom Skriftens och Luthers *förstabudsfullbordande* tro och rättfärdiggörelse, som ställer människan på den smyrnensiska och filadelfiska mysteriehöjden, från vilken Guds och Satans lag-mysterier kan genomskådas och förstås så långt det är behövligt i denna världen.

Paulus levde i det 5:e världsriket. Och han såg de två lag-mysterierna verksamma bland både judar och hedningar. Han delade, som vi sett, sina samtida i två klasser: sådana som gjorde det goda och sådana som gjorde det onda. Där har vi de två profetdömena: tubudsdömet och motbudsdömet, eller de två mysteriedömena på hednisk och judisk grund. – Exempel på sanna mysterie-människor, som var hedningar och samtida med Paulus har vi i Cornelius (Apg 10) och i hövitsmannen i Kapernaum. Den senare ägde en så "stor tro", att Kristus icke funnit dess like i Israel. Och vad var det för en tro? Jo, just en förstabudsfullbordande tro som gjorde Gud till sin Gud och ingen annan, och därmed en andrabudsfullbordande tro som gjorde den sjuke tjänaren till broder (Matt 8:5–13). Se där har vi den härligaste mysterie-människa som Herren dittills träffat på jorden.

Och hela romareriket var så påverkat av det sanna mysteriedömet, att det på Pauli tid utgjorde en väldig lagmakt mot det falska mysteriedömet. Den världsomslutande och världsruvande Lag-anden bodde rotvis i det sanna lagdömet. Där hade han sitt levande världsfäste alltifrån rikets begynnelse. Och därifrån hade han framruvat den romerske laganden, som tog sig uttryck i goda lagar och i en lagtillämpande och rättsskipande överhet, som "höll den Laglöse tillbaka". Det, som hindrade denne att träda fram, var alltså innerst den riksomslutande Lag-anden, vilken hölls kvar av det sanna lagdömet, så länge som möjligt.

Men nu höjer Paulus sitt varnande finger. Han pekar på den lömskt framsmygande och undergrävande makt, som han kallar "laglöshetens mysterium". Den är verksam säger han. Och den verkade i det fördolda, sakta men säkert, släkte efter släkte. Den laglösa, som här var den gammal-romerska skökan eller det falska mysteriedömet, gjorde romareriket laglöst "i Guds namn", d.v.s. i de romerske gudarnas namn. Hon underminerade hela det 5:e världsriket. Så mognade det för den laglöse i gestalten av paddprofeten. Den inre laglöshetens mysterium bröt ut i en förfärande tubudslöshet varom historien vittnar. Paddömet höll på att bryta in såsom världsdöme. Men dess tid var ännu icke kommen. Det 5:e världsriket föll undergrävt av skökan, den laglösa. Men det 6:e träder in, och kring det sveper Lag-anden sina världsförsonande vingar. Här bor han som pingstens prima tubudsande i det kristna mysteriedömet. Och härifrån framruvar han det 6:e världsrikets lag-ande, som tar sig gestalt i goda lagar och i kristligt påverkad överhet, som ännu i stort sett håller "den Laglöse tillbaka".

Men Paulus såg "laglöshetens mysterium" verksamt även i de kristna församlingarna. I alla sina brev uppträder han med skärpa mot budlösheten. *"Upphäver vi då lagen genom tron? Verkligen inte! Vi upprätthåller lagen. "* (Rom 3:31). Pauli allena frälsande tro är den *förstabudsfullbordande och därmed andrabudsfullbordande tron.* Ty han säger ju att allt kommer an därpå, "att man är en ny skapelse" och därpå, "att man håller Guds bud" (Gal 5:15; 1 Kor 7:19; se Kap 8, sid. 58 f.).

Den lagupprättande tubudsskapelsen i Kristi tubudsskapelse är Pauli tro och lag-mysterium.

Men trots hans och alla de andra apostlarnas varningar för budlöst evangelium inträngde det dock på ett förfärande sätt. Hela det härliga Efesus underminerades av skökoprofeten och det så tyst och smygande att ingen hade ens en aning därom, förrän Lag-anden på Patmos säger de orden: du är fallen. Och nästan hela Pergamus och större delen av Tyatira underminerades på samma sätt. Och hela Sardes, utom de få mysterie-namnen, och hela Laodicea och en stor del av Tyatira och en liten del av Pergamus var totalt undergrävda och omkullstörtade av skökoprofetens lag-mysterium. Så väldigt verkade "laglöshetens hemlighet", och till så förskräckliga resultat kom den redan på Johannes tid.

Och skökoprofeten fortsatte sitt verk. Genom den romerska skökan fick han förstabudslösheten organiserad och laga fastslagen i den förstabudslösa läro- och kyrkobilden och i det förstabudslösa märket. Denna bild och detta märke är just "laglöshetens mysterium", djupt fördolt under skenet av Guds och Kristi namn. Därför bär skökan på sin panna det namnet: **Mystärion** (Hemlighet) (Upp 17:5), just det ord, som Paulus använder i vårt text. Vilken fasanfull innebörd i det namnet! Det säger oss att sköko- och troll-Rom är själva världscentralen för "laglöshetens mysterium" – i Guds namn.

Men detta namn på trollpackans panna kan ingen se utom den som bär namnet **”Jag är** ”i Jesu **”Jag** är”, vilket namn är just Guds **Mystärion** på mysterie-människornas pannor.

Och vilket undermineringsverk har icke den laglöse utfört i vårt land genom den svenska statsskökan. Hon har lagt och lägger ännu den personliga frälsningen *utanför* Skriftens och Luthers *förstabudsfullbordande* tro och rättfärdiggörelse, där den i tid och evighet aldrig ligger. Eller: hon har lagt frälsningen *utanför* "Andens lag", som är Guds lagmysterium. *Men utanför "Andens lag" finns blott "syndens och dödens lag", som just är mot-lagen till "Andens lag", och alltså just "laglöshetens mysterium".* Hon har i sin lögnevangeliska berusning och yra icke låtit frälsningen vara vad den enligt Paulus är, nämligen **lagbyte**: utbyte av "syndens och dödens lag" mot "Andens lag", icke låtit den vara **mysteriebyte**: utbyte av "laglöshetens mysterium" som är "syndens och dödens lag", mot Guds lag-mysterium som är "Andens lag". Och så har hon kvarhållit människorna just i mot-lagsmysteriet, men under det förvillande skenet av Guds och Kristi namn. Hennes "Jesus" är blott 5 bokstäver. Och under detta budlösa namn har skökoprofeten kunnat döljas och hållas vid makt "laglöshetens mysterium". I århundraden har detta mot-lagsmysterium varit verksamt i miljoner hjärtan, och nu bryter det fram i en förfärande tubudslöshet i alla samhällsklasser, en avgrundsflod som hotar att spränga alla Guds och alla sant mänskliga lagfördämningar. Namnet Myistärion på den svenska skökans panna börjar visa sin fasansfulla innebörd.

Och även småkyrkorna i vårt land har i betydlig grad gått den laglöses ärenden, fastän de likasom statsskökan aldrig menat det. Ty i stort sett är även deras frälsning icke *lagbyte, mysteriebyte,* utan ett frälsningskravel *utanför* "Andens lag". Även här saknas Skriftens och

Luthers *förstabudsfullbordande* tro och rättfärdiggörelse, som är Pauli lagupprättande trosskapelse eller den förbundsmässiga lagskrivningen i hjärta och sinnen, som är det enda i himmel och på jord som avskriver "syndens och dödens lag", som är mot-lagsmysteriet. Med andra ord: även i småkyrkorna är det smått om den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, som mönstraren på Patmos *oeftergivligen* kräver.

Och så har kristendomen både i statskyrkan och i småkyrkorna varit och är ännu, i stort sett, ingenting annat än ett folkfördärv – "i Guds namn", en riksskandal som nu börjar bli uppenbar, då den laglöse såsom paddprofet träder fram och hotar att ta makten.

Skökan skryter alltid över hur hon uppfostrat folken. Men hennes "folkuppfostran" är enligt skriften denna: Hon har fördärvat och förvillat alla folk genom sin trolldom, som just är laglöshetens hemska mysterium. Och detta skryt som utgår från den stora skryt-centralen i troll-Rom har den svenska skökan alltid stämt in i med full hals. Även den mest andelagslöse skökopräst och skökopredikant har naturligtvis fostrat vårt folk alldeles förträffligt! Och lägg märke till att just sådana skryter mest.

Men vad av verklig folkuppfostran som finns i vårt land, det är ett verk av det sanna mysteriedömet som är andelagsdömet i både statskyrkan och småkyrkorna. Men detta "döme" skryter aldrig över sitt verk. Ja, vill knappast höra talas därom ty det känner sin synd och brist även i detta hänseende. Även här står de sanna mysterie-människorna på publikanens plats och har intet annat ord än detta: *"Gud, förlåt en syndare som mig"*

Och dock är andelagsdömets eller tubudsdömets folkuppfostringsverk förvisso icke ringa i vårt land. Det ska sållningens dag visa. Då ska en kraftig folkkärna bli uppenbar som icke böjer knä för den laglöse, paddprofeten, och som måhända blir i stånd att utveckla en andelagsrörelse som kastar paddömet tillbaka för någon tid. Ty både i statskyrkan och i småkyrkorna framträder i våra dagar en livsrörelse med starka ansatser till smyrnensisk och filadelfisk tubudstro, som är den sanna mysterie-tron. Och kommer den att verkligen bestiga det prima planet och icke rinna ut i den moderna skökans sandöken, då ska paddorna krypa ned i sina hål och trollen fly förskräckta och laglöshetens mysterium hållas tillbaka – för någon tid.

Ni Herrens heliga i alla kyrkor, träd varandra närmare och slå den heliga syskonringen kring "det gyllene altaret" på Sions berg (Upp 8:3–5). Ty de heliga i småkyrkorna kan icke vara de heliga i statskyrkan förutan, såsom icke heller de heliga i statskyrkan kan vara de heliga i småkyrkorna förutan. Ty alla *tillsammans är* **Bergskyrkan** som är andelags- och mysterie-kyrkan på det 7:e lagberget (Kap 5, sid. 32 f.), och som står himmelshögt uppöver alla sköko-, troll- och hemska mysterie-kyrkor, och som kommer att stå då de faller, och som kommer att stå i alla tider och evigheter.

Sålunda har den laglöse såsom skökoprofet lyckats förträffligt i sitt undermineringsverk, tack vare den smidiga och tjänstvilliga skökan. Under skyddet av hennes förstabuds-löse "Jesus", som är laglöshetens mysterie-Jesus, har han kunnat verka så listigt och fördolt, att icke blott

hundratals miljoner namnkristna i världsskökodömet, utan även miljoner troende icke haft eller har ens en aning därom att de är underminerade – "i Guds namn".

Och han kommer förr eller senare att slutföra sitt verk som är hela det 6:e världsrikets underminering. Det kommer en dag då den världsfamnande Lag-anden måste släppa sitt sjätteriks-famntag. Och då kommer "det, som ännu håller tillbaka, att skaffas ur vägen". Och då faller hela den underminerade världen i den laglöses eller paddprofetens famn. Och då faller även vårt folk i hans famn. Också ser vi ju att här skiftas famntag i våra dagar. Lag-anden släpper, den laglöse griper tag. Och han kommer i sinom tid att omfamna vårt folk *så* att det övergår i det folk som är "laglöshetens människor", fördärvets söner och döttrar – i likhet med alla andra folk. Det är det 7:e världsriket. Och det är resultatet av skökans kringgående av *lagbytesfrälsningen,* den enda personliga frälsning som finns i himmel och på jord.

B

Skökodömets paddblåsning

Vi har talat om skökodömets laglöshet, nu ett ord om dess paddblåsning.

Vi sa nyss, att denna världens djupaste hemligheter är de två laghemligheterna: Guds andelag och Satans andelag som är "syndens och dödens lag". Det kan också uttryckas så: Denna världens djupaste hemligheter är den sanne profetens "duva" och den falske profetens "padda".

"Duvan" är en ande, nämligen innerst Lamm-anden med slaktmärket. "Paddan" är också en ande, nämligen innerst vildanden från avgrunden. "Duvan" är "Andens lag" eller "de tu buden", och "paddan" är "syndens och dödens lag" eller de två mot-buden. "Duvan" är till sitt grundväsen den sionistiska förstabudsfullkomligheten, och "paddan" är till sitt grundväsen den världsälskande och jordkrypande förstabudslösheten. "Duvan" är pingsthjärtat med pingstlagen skriven i sig, "paddan" är mot-pingsthjärtat med mot-pingstlagen skriven i sig.

Kristus kom med duvan (Matt 3:16). Först *utandades* han henne över lärjungarna genom tubudsordet som är duvoevangeliet, motsatsen till skökans budlösa paddevangelium. Efter uppståndelsen *blåste* han duvan på dem (Joh 20:22). På pingstdagen *inblåste* han duvan i dem. Alltså gav han dem först den för-pingstliga rot-duvan, sedan pingst-duvan. Så blev de duvodömet som är andelagsdömet eller tubudsdömet.

Redan Abel var påblåst, nämligen av den för-kristlige duvo-anden, den evige Lag-anden. Och han lät blåsa på sig och blev "rättfärdig" (Hebr 11:4). Redan i Abel bodde alltså rot-duvan till pingst-duvan.

Men Kain lät icke duvoanden blåsa på sig, så att han blev rättfärdig. Då framträdde padd-anden i gestalten av skökoprofeten och blåste på honom. Så blev Kain en "padda". Redan i honom bodde alltså rot-paddan till mot-pingst-paddan. Men han sökte dölja henne i offret. Han var alltså skökopaddan d.v.s. paddan med skenet av duvan.

Och skökoprofeten fortsatte att blåsa padda. Han blåste på det första världsriket genom dess sköka, så att det blev ett genombeblåst paddrike

i gudarnas namn. Och så föll det.

Och han blåste padda på det 2:a, 3:e, 4:e och 5:e världsriket, så att de blev paddriken i gudarnas namn. Och så föll de.

Så blåste den laglöse skökoprofeten omkull alla 5 världsrikena – med paddan, och det så lömskt och fördolt att ingen enda av dessa miljoner padd-människor hade en aning om att det var paddan som störtade dem. Så väl utförde skökan i dessa riken sitt förblindande folkfördärv.

Skökoprofeten blåste padda även på de kristna församlingarna i det 5:e världsriket. Han beblåste det härliga duvo-Efesus så att det föll från duvo-planet det prima, ned på padd-duvo-planet det sekunda. På det skuttade de beblåsta efesier såsom *padd-duvor,* en sammansättning av padda och duva. Och de hade ingen aning om att de gingo med padd-fostret i sig, förrän Duvo-anden på Patmos sa: Du är fallen.

På samma sätt med större delen av Pergamus och Tyatira. Även de var omkullblåsta och nedblåsta till padd-duvo-planet.

Men värre gick det med Laodicea, största delen av Sardes, en stor del av Tyatira och en liten del av Pergamus. De var icke blott påblåsta, utan paddan var inblåst och framblåst i dem genom skökodömets mot-pingstfödelse. Och så låg de och kröp som paddor på padd-planet det under-sekunda. Men de kröp där i de 5 bokstävernas Jesus-namn. De var paddor med två lamm-horn, vilket är detsamma som paddor med skenet av duvor. Och särskilt trodde sig Laodicea vara själva duvan. Ja, renaste och rikaste duvan, och så var det själva den "blinda och ömkansvärda" paddan i skökoträsket. Ja, ett så uppnosigt och självduktigt storstinnte-kräk att mönstraren ville kräkas däröver.

Men den laglöse skökoprofeten blåste padda även på Smyrna, Filadelfia och de prima grupperna i Tyatira och Sardes. Men där blåste han förgäves. Och varför? Jo, dessa prima blåste sekundligen *emot* med sin duvo-ande och blåste bort paddan för honom, så att hon for i vädret.

Och hur tillgick detta? Jo, dessa förstlingsduvor använde sina vingar *framför allt* till att oavlåtligen flyga djupare in i Herrens duvo-ande. Från detta duvo-fäste, det sälla och starka, blåste de prima duvo-ande genom den sekundliga stamgärningen och dess dagliga fruktgärningar. De stod icke som störar i Kristi ande, utan de subjektiverade eller omsatte den i just dessa gärningar, som är "de första gärningarna". De var mästare i subjektiverings- eller hushållningskonsten.* Den "evangeliska" paddan som sitter "frälst" i lorthålet utanför duvo-anden, hade här ingen marknad med sina förtrollande padd-läror i Guds namn.

Ja, just från detta duvo-fäste i Jesu duvo-ande blåste de prima duvo-ande på den blåsande skökoprofeten. Och så for både han och hans padda långt bort i vädret. Hon fick aldrig något fäste hos dem. Och fick hon någon gång ett sådant, så kände de det strax och blev förskräckta och flög än djupare in i Jesu duvo-ande med slaktmärket.

Dessa prima förstod den paulinska arbetsmetoden: de arbetade med fruktan och bävan på själens dagliga nyfrälsning från den dagliga nyblåsningen, förstod den petrinska duvofliten, **all**-fliten på att genom de 7 duvotingen göra sin kallelse och utkorelse fast, så att de icke någonsin föll (Kap 8, sid. 65 f.). Men denna arbetsmetod och denna duvo-

* Se Filadelfia-brevet i vårt nionde kapitel.

flit har skökopaddan för längesedan avskaffat så att till och med flera av Herrens heliga har fått glömskan av dem in i blodet och har svårt för att kunna sekundligen minnas, vad Paulus och Petrus här med förfärande allvar har lagt på de heligas hjärtan.

Ja, dessa prima var "barn, tjänare, drängar". Och sådana biter icke paddan på. De är alldeles för små för att kunna blåsas omkull. De är mysterie-duvor, inför vilka mysteriepaddan står rådlös. Förbliv duvan i duvo-rymden på duvo-berget, så går du fri för paddan. Ligg på "den första kärlekens" vingar sekundligen i safirens höga och rena kraft-regioner – och paddan blir lätt som ett stoftgrand att blåsa bort.

Skökoprofeten fortsatte att blåsa padda. Och så småningom fick han till stånd en världscentral för det kristna paddblåsningsverket. Det var i troll-Rom. Han lyckades nämligen att blåsa upp den romerska skökan till "den stora skökan", stor-paddan. I Stor-Stinntan på "de 7 bergen" fick han sig en väldig blåsbälg, själva centralbälgen för padd-blåseriet på jorden. Och därför finner man alltid hos varje padd-katolik någonting av *stor*-paddan, *stor*-bälgen, *Stor*-stinntan, något av Babels och Tyrus ofelbara furste- och stormannaskap som vill härska över alla och allt. Ja, över hela världen med sitt trollpadderi i påve-gudens namn. Paddan sätter alltid näsan högt. Så också padd-katoliken. I honom står hon himmelshögt. Den romerska nosen är makalös på hela jorden, icke minst då, när den kommer i djupaste ödmjukhet som blott är ett förtrollande paddflineri.

Skökobälgen i Rom har arbetat förträffligt och gör det ännu. Den har genomblåst alla kristna folk med padd-ande. Många hundra miljoner människor ligger där och kryper eller skuttar utefter jorden som paddor – "i Guds namn". Det är den romerska världsskandalen, sköko-, troll- och paddskandalen.

Och i den svenska statskyrkopaddan har skökoprofeten haft och har delvis ännu en utmärkt blåsbälg. Hon har lärt vårt folk att frälsa paddan eller att sitta personligen frälst i paddhålet utanför duvo-anden. Så har hon beblåst människorna med padd-ande och gjort dem till sjätterikspaddor, som nu i stor mängd dagligen övergår i sjunderikspaddor.

Och vi behöver icke gå till padd-Rom för att se paddnäsan. Den lutherska förfalskare-nosen har vi inpå oss. Och den står ännu högt, fastän det osar hett från "kolelden som icke är att värma sig vid" (Jes 47:14). Den "evangeliskt lutherska" storpaddan kan ta den romerska stor-paddan i famn och kyssa henne som sin moder. Skrytet över den sjusidigt ande- och budlösa frälsningsklenoden som ännu så vedervärdigt träder fram även på de "lutherska konferenserna", vilka till en stor del icke är något annat än handelskonferenser för trollerivaror, detta skryt med den falske Luther är lika vidrigt som det romerska skrytet med den falske Petrus, som är padd-påven.

Och även småkyrkorna, så långt de är skökokyrkor, har var sin blåsbälg. Även de lär vårt folk att frälsa paddan. Ty de lägger icke den personliga frälsningen i den smyrnensiske och filadelfiske duvo-anden, som framför allt är förstabuds-anden med den förstabudsfullkomlighet som mönstraren på Patmos *oeftergivligen* kräver.

De är ganska flitiga och kraftiga till att blåsa padda. Och de har också

sina padd-näsor som sannerligen sätts högt. Småskökonosen med småskökoskrytet är av samma blod som storskökonosen med storskökoskrytet i den romerska nos- och skrytcentralen.

Och så står de flesta präster och predikanter i vårt land och blåser padda eller padd-duva. Sammanringning till gudstjänst är, i stort sett, sammanringning till paddblåsning.

Men mitt ibland alla paddblåsningsbälgar står duvo-blåsningsapparaten på Sions berg, den smyrnensiska och filadelfiska apparaten. Den är det sanna profetdömets oljeverk med den mångsidiga och underbara mekanismen (Upp 11:3–4; Sak 4:1–6, 11–14).

Genom denna apparat påblåser och inblåser den sanne profeten sin andelagsduva, det eviga evangeliets tubudsduva, hos lärjungar bland alla folk. Den apparaten, det heliga ande- eller oljeverket, står också i vårt land i alla kyrkor. Och i vår tid sätts den i gång från centralen på berget måhända kraftigare än någonsin mitt ibland de allt kraftigare paddbälgarna, som kämpa för livet invid "kolelden". Och om icke den moderna skökopaddan beblåste och förtrollade människorna genom vetenskapspaddan med lammhorn, så gick vi kanhända en välsignad duvo- och oljetid till mötes.

Nu om någonsin kräves det av duvo- eller oljedömet i vårt land att väl sköta apparaten. Ty – **”genom min ande ska det ske, säger Herren Sebaot”**. (Sak 4:6) Utan denne ande – blott padda. Utan denne ande – blott paddverk. Utan denne ande – allt sjunker i träsket! Glöm aldrig detta, ni duvans eller oljans söner och döttrar![*]

Men skökoprofeten kommer att slutföra sitt paddblåsningsverk, som just är motblåsningen till Herrens blåsning på lärjungarna. Han kommer att genomblåsa även det 6:e världsriket. Och då står även det invid sitt fall. Och då måste den världsfamnande Lag-anden släppa sitt sjätteriks-famntag. Och då skaffas allt av lag och överhet "som ännu håller tillbaka" ur vägen. Och så faller hela världen i den laglöse *paddprofetens,* ett-hornsprofetens famn. – Icke så som om den evige Lag-anden skulle släppa hela världen, då han släpper sitt sjätteriks-famntag. Nej, han griper tag på nytt och famnar även det 7:e världsriket. Men det famntaget blir i första hand den rättfärdiga vredeskramningen på den allsmäktige Gudens stora dag.

Så kommer skökan att för sjätte gången blåsa omkull världen med sin padda, med sitt jordkrypande och världsälskande hjärta och sinne, som alltid kringgick den förbundsmässiga lagläggningen och lagskrivningen. Och så blir hennes "arbetsvecka" 6 "dagar" på vilka hon störtar 6 världsriken.

Trollkarlar och trollkäringar brukar ju blåsa, när de trollar. (Stundom visslar de. Därav detta uttryck bland allmogen: "att vissla är att kalla på den onde"). Och vi ser vilken förfärande motsvarighet denna deras blåsning har på det andliga området.

Skökan blåser även hon när hon trollar. Hon blåser paddande som är trollanden från det uppstigande avgrundstrollet. Hon "visslar" upp detta

[*] De profeterande vittnena kallas i grundtexten "oljans barn" (Sak. 4:14). "Oljedömet" består av "oljebarn". De heliga är "oljans söner och döttrar". *Vilken djupgående, gripande och uppfordrande benämning!*

troll på jorden – under sken av att det är Lammet. Så banar hon väg för sjunderikstrollet. Och vi får strax se hur detta troll med hela härar av padd- och trollandar tar jorden i besittning. Till denna förfärande sak övergår vi nu.

2

Paddömets laglöshet och paddblåsning

"Den sjätte tömde sin skål över den stora floden Eufrat, och dess vatten torkade ut så att vägen öppnades för kungarna från Östern. Och jag såg att det ur drakens mun och ur vilddjurets mun och ur den falske profetens mun kom tre orena andar som liknade paddor. De är onda andar som gör tecken, och de drar ut till kungarna i hela världen för att samla dem till striden på Guds, den Allsmäktiges, stora dag. – ("Se, jag kommer som en tjuv. Salig är den som vakar och bevarar sina kläder, så att han inte går naken och man ser hans skam.") – Och de samlade dem på den plats som på hebreiska heter Harmagedon."

(Upp 16:12–16; bitext 4)

Här har vi den 6:e vredesskålen. Den innebär stora och genomgripande världshändelser. Ja, just de omskiften av profetdömen och världsriken som vi så ofta antytt i vårt 10:e kapitel.

I denna vredesskål går skökodömet under och därmed det 6:e världsriket. Paddömet träder in och därmed det 7:e världsriket. Födelsen från nedan bryter igenom till sjunderiksfödelse. Här skiftas de världssignaturer varom vi talat förut.

Vredens sjätte skål innefattar alltså den största revolution som ägt rum sedan världens begynnelse. Men det är en revolution i anden, i människoandarna. Förstabudslösheten och antikristendomen bryter igenom till uppenbar världskaraktär och världsmakt. *Det är motpingstens världsrevolution. Och den kommer såsom den förskräckliga följden av utebliven eller förfuskad pingstrevolution från ovan.* Tubudsdömet ville vräka vilddjuret från världstronen genom *allmän* pingstfödelse. Men skökan förhindrade *denna* världsrevolution genom sin födelselösa eller födelsehalva frälsning. Därmed behölls kattbjörnen på världstronen under skenet av Kristi namn. I vår text bestiger han den öppet och offentligt genom motpingstens världsrevolution. – Vilken ödesdiger världsföljd av skökans världsandlighet, skenandligheten! Akta er, ni Herrens heliga, för att på minsta vis bidra till den.

Denna fasansfulla världsomskapelse såg Johannes under två bilder. Först bilden av Eufrat och av konungarna från östern. Därefter bilden av den trefaldiga paddblåsningen.

Dessa bilder ger oss en djupare inblick i laglöshetens och paddblåsningens mysterium. Men här krävs eftertanke. Och för att lättare överskåda och sammanhålla dessa världstilldragelser tar vi två särskilda synpunkter: paddömets laglöshet, och paddömets paddblåsning. Alltså:

A

Paddömets laglöshet

Denna laglöshet ställs inför oss i synen av Eufrat och av konungarna

från östern, vilka just är laglöshetens konungar från avgrunden och lufthimmelen, såsom vi strax får se.

Vredens 6:e ängel göt sin skål i Eufrat. Och dess vatten torkade ut. Denna flod var ännu på Johannes tid en betydelsefull gränsflod, ett världsråmärke. Väster om Eufrat låg det 5:e världsriket. Öster om densamma bodde råa, barbariska folk. Dessa oroade ofta det romerska riket. Men de hindrades mycket av "den stora floden". Den var alltså för romarne en god hjälp emot dem. Eufrat utestängde barbarerna.

Men Eufrat är här en bild. Det finns en andlig Eufrat. Den är floden av livets vatten från Guds och Lammets tron, tubudsfloden från tubudskällan, som är Kristus. Den är den sanna gränsfloden, det verkliga världsråmärket. Ty just genom sitt djupa, skarpa och klara tubudsväsen utestänger den all tubudslöshet, all laglöshet. Den uppdrar gränslinjen mellan de två världarna: Lammets värld och vilddjurets värld, gudsriket och satansriket. – Den är pingstfloden från pingstkällan, hjärtefloden från hjärtekällan som ligger inne i Lammets hjärtekälla, den eviga tubudskällan. "Eufrat" utestänger alltså laglöshetens barbarer i själva deras källa som är de barbariska motbudens källa, vilken innerst ligger i överbarbaren Satans hjärtekälla.

Denna tubuds-Eufrat har genom tubudsdömet strömmat in i det 6:e världsriket. Och så långt den har fått strömma in i människornas hjärtan och liv, så långt har den bildat en oöverstiglig gräns mot laglöshetens barbarer. Den har varit, är och blir vårt världsrikes skyddande Eufrat. Alla verkliga råmärken mellan gudsriket och världsriket, alla sanna gränslinjer mellan gott och ont, som funnits och ännu finns i detta rike – allt är ett verk av tubudsdömet genom tubuds-floden från tubuds-Jesus.

Men skökan har förhindrat floden. Ty hon har lagt den personliga frälsningen *utanför Eufrats källa,* som är pingstkällan, *utanför Eufrats flod,* som är pingstfloden. Därmed har hon berövat det 6:e världsriket dess gränsflod mot tubuds-barbarerna. Hon har tilltäppt Eufrats källa så att den i bästa fall kunnat ge blott för-pingstliga droppar eller sekunda, snart sinande flöden, *aldrig* den prima tempel-floden i världens "hedmark och döda hav" (Kap 1, sid. 13 f.).

Visserligen har skökan *sin* "Eufrat". Hon har tillhyfsat barbarerna i det yttre, satt lamm-horn på vilddjuret och paddan. Hon har varit en polismakt som utestängt mycket av det grövre barbariet. Därmed har hon gjort den världsliga överheten stora tjänster och gör det i någon mån ännu. Men hon har förtorkat människornas inre och därmed, i stort sett, förtorkat hela det 6:e världsriket. Också känner ni, Herrens heliga, då ni kommer in i en kyrka eller ett bönhus där skökopaddan står på predikstolen: där är så torrt, så torrt, Eufrats källa är tilltäppt. Och om där är lite vatten så är det så grumligt, orent och träskartat. Och i det kryper både paddpredikanten och paddåhörarna. Allt går padd-gången därinne. – Gå därifrån och gå icke mer dit.

Skökodömet kan, som vi vet, till en tid vara droppdöme, skvättdöme och sekunda bäckdöme. Men det övergår så småningom i det sardesiska och laodiceiska torrdömet. Och när skökan fullbordat sitt förtorkningsverk, då är både hennes och det 6:e världsrikets sista timme slagen.

Skökans förtorkningsverk är alltså detsamma som hennes hemliga undermineringsverk, eller detsamma som "skökodömets laglöshet", varom vi nyss talat.

Skökan är Eufrats förtorkerska. Men enligt vår text är det ju den 6:e vredesskålen, som förtorkar Eufrat. Hur hänger detta ihop? Jo, *så* som skökodömets hemliga tubudslöshet organiskt hänger ihop med paddömets uppenbara tubudslöshet. Det förras laglöshet *förbereder* det senares laglöshet. Skökans förtorkningsverk *banar väg* för padddömets förtorkningsverk. Detta senare är det uppenbart antikristiska förtorkningsväsendet. Och det är *detta,* som åsyftas i vår text. Här står vi återigen inför "den utdragna linjen."

Vredens skålar är lagens förbannelse. Den finns redan i skökodömet såsom dess förblindade och förtorkande synd- och döds-ande. Men i paddömet stiger lagens förbannelse till sin högsta höjd i *dess* förblindade och förtorkande synd- och döds-ande. Skökodömets förbannelse-ande övergår organiskt – genom ett Guds: "Rulla!" – i paddömets förbannelse-ande.

Skålen utgöts i Eufrat, och dess vatten torkade ut. Men ett uttorkat vatten är icke försvunnet. Det har blott ändrat form för sin tillvaro. Det har övergått i ånga som svävar i luften.

Eufrat är "Andens lag" eller tubuds-floden. Och just i den floden gjuter ängeln vredesskålen. Men dess vatten försvinner icke. Det blott ändrar form för sin tillvaro. Floden av livets vatten från Guds och Lammets tron övergår genom Guds vrede i *"floden av eld från hans tron"* (Kap 2, sid. 22 f.). Denna andelekamliga eld svävar över lagbrytaren och omger honom oändligt närmare än luften och ingår sekundligen i honom i gestalten av förbannelsens ande, då han icke ville ta emot floden såsom välsignelsens ande (Kap 4, sid. 35 f.; Kap 6, sid. 21 f.). – Denna eldsflod är lagens förbannelse eller vredens skålar. Också står ju "Guds härlighet och makt" i brand så att hans "tempel är uppfyllt av rök", så länge skålarna gjuts (Upp 15:8).

Vredens skålar som närmast är Guds domar över det 6:e och det 7:e världsriket, har såsom allt i Guds världsstyrelse ett organiskt förlopp. De gjuts oavlåtligen och i stigande grad allt efter som lagöverträdelsen stiger.

I synen såg Johannes den 6:e skålen utgjutas på en gång och Eufrat torka ut i ett tag. Men i verkligheten är det icke så, utan även denna skål gjuts så småningom och i stigande grad i mån av skökans förtorkningssynd.

Skålens förtorkningsverk fortgår alltså under hela skökodömet vid sidan av skökans förtorkningsverk. Det är just detta som Johannes påvisar, då han talar om "antikrister" som fanns redan på hans tid. De var det *uppväxande* paddömet, vilket alltid löper jämsides med skökodömet, så som vi ofta antytt. Vid sidan av skökans fördolda tubudslöshet går paddömets uppenbara tubudslöshet eller uppenbara Guds- och Kristus-förnekelse. Och den tilltar i samma mån som skökan uttorkar människorna. En kraftig förtorkarekyrka föder ett kraftigt paddöme.

Skålen är full av det 7:e världsrikets elds- eller förbannelse-ande från

Gud. Redan då dess första droppe gjuts, börjar intåget från östern. Barbarerna marschera in i gestalten av "antikrister". Eller: den i skökodömet fördolde antikrist-anden övergår – genom ett Guds: "Rulla!" – i den uppenbare antikrist-anden, eller: i de av skökan förtorkade hjärtana tågar motbudsbarbarerna in och börjar *sitt* förtorkningsverk, som är den antikristiska tubudslösheten eller paddömets laglöshet.

Detta begynnande intåg är alltså detsamma som vilddjurets eller Satans *uppstigande* ur avgrunden, vilket försiggår i gestalten av uppenbart antikristiska människor under hela skökodömets tid. Men detta uppstigande är detsamma som mot-avlelsen av paddprofeten och det därpå följande rotbarnaskapet, eller hans omhandtagande av skökans djävulsbarn och deras omskapande eller "omtecknande" till uppenbart antikristiska djävulsbarn. Och alltså är det begynnande intåget detsamma som denna mot-avlelse och detta motbarnaskap.

Ty för att Satan, som är överbarbaren andrasidan Eufrat, ska kunna bli en överbarbar eller enväldig världshärskare på sjunderiksvis, så måste han gå födelsevägen. Hans ande måste avlas i gestalten av förpingstliga antikrist-barbarer och födas i gestalten av mot-pingstbarbarer.

Men nu är alla underbarbarer andrasidan floden eller alla avgrundens andar, som ofta kallas demoner (t. ex. Matt 8:31),* så innerligt förenade med Satans ande som två blandade vatten. De är i honom och han är i dem. Alltså, då hans ande avlas och föds i antikristiska människor, då avlas och föds även demonerna till sina andar i dem. Och därvid blir varje antikristisk människa innerligt förenad med eller "besatt" av särskilt den demon som bäst passar för hennes skötesynd, och som alltså blir hennes tjänsteande i det onda i stället för den tjänsteande i det goda, som Gud skapat åt henne och som i hennes barnaår var *hennes* ängel (Matt 18:10).

Och högt begåvade och genialiska antikrister som har någon ledareställning i det gudlösa och antikristiska riket, blir besatta av väldiga kungsandar från östern, vilka genom dessa övermänniskor utövar avgrundens konungamakt över stora skaror av människor som är besatta av lydiga underdemoner. Så blir den förfärande kungsanden från östern, d.v.s. från avgrunden, utbredd över hela det 7:e världsriket.*

Och sålunda, då alla människor, i stort sett, blivit sjunderiksantikrister, då är alla besatta av demoner eller är *demoniska,* varom strax mer. Här framträder demonen i vetenskaps- och kulturfodralet och alltså i en ytterst farlig gestalt. Denna besatthet är sålunda icke detsamma som den vilken ofta omtalas i evangelierna, men som också kommer att finnas i det 7:e världsriket i förfärande utsträckning och av mångfaldiga arter.

Och till sist kommer över-demonen eller Satan att i högsta möjliga grad besätta ***en*** människa. Hon är den "**Laglöse**" eller **Antikrist**.

Blott på denna väg, avlelse- och födelsevägen, intågar barbarerna från östern. Den vägen har ju Herren tydligen påvisat då han kallade Judas rent ut för "en djävul" och fariséer och skriftlärde för "barn till er

* I grundtexten "daimones", demoner.

* Likasom dag och natt uppgår i öster, så låter Skriften ljus och mörker, gott och ont komma från öster. Därifrån ängeln med den levande Gudens namnstämpel, därifrån avgrundens härar i vår text.

fader djävulen" (Joh 6:70; 8:44). Det är mot-avlelsens och mot-födelsens förfärande mot-mysterium redan inom skökodömet.

I vår tid gjutes den 6:e vredesskålen i stora flöden. Väldiga massor av avgrundshärar inkastas bland folken, särskilt de "kristna". Hemska konungamakter vältrar sig dagligen över den sinande Eufrat. Och vi ser dessa krönta makter gripa in överallt. Redan barnen besätts av den barbariske kungsanden från östern. De är "självhärskande" såsom aldrig tillförne. De kan icke mer lyda. Men de kan svärja, förbanna och häda och utöva laster och brott värre än förra tiders fullväxta busar. Till och med deras vanliga tal och skratt klingar brustet, ihåligt och demoniskt.

Och ungdomen är besatt av den barbariske anden från östern. Deras stolta och gudlösa huvuden bär den antikristiska sjunderikskronan. Deras fräcka pannor och händer är märkta med det 7:e vilddjurets namn. Deras hållning, utseende och later vittnar tydligt om den krönte barbaren andrasidan floden.

Och hela det uppväxande paddömet i vår tid är – märk det! – genomträngt av en segervisshet och målmedvetenhet, som säger oss att konungar från östern marscherat in. Och barbarerna går till anfall överallt. Heliga råmärken hånas och uppryckas. Skillnaden mellan gott och ont utplånas. De tu budens gränslinjer stryks ut. Okynnet organiseras och hålls om ryggen av över-barbarer i kulturfodralet. Pojkar och flickor, som ännu håller mor i kjolen, diskuterar riksangelägenheter och bestämmer hur det ska styras, och hotar med revolver och dynamit om de icke åtlyds.

Ja, sådan är paddömets laglöshet. Plats ska beredas i hjärtana för *hela* den vilda barbarhären. Förtrupperna reda rum. Huvudstyrkan kommer efter. Och när den ryckt in, då går världen havande med avgrundens hela makt.

Och var och en som kan se, han ser, att även vårt folk nu går havande med fasansfulla andemakter. Ännu hållas de i någon mån tillbaka. Men här stundar en dag då de bryter fram och tar övervåldet. Det är deras födelsedag, den trefaldiga paddblåsningens dag. Till den övergår vi nu.

B

Paddömets paddblåsning

"Och jag såg att det ur drakens mun och ur vilddjurets mun och ur den falske profetens mun kom tre orena andar som liknade paddor. De är onda andar som gör tecken, och de drar ut till kungarna i hela världen för att samla dem till striden på Guds, den Allsmäktiges, stora dag. – Och de samlade dem på den plats som på hebreiska heter Harmagedon." (16:12–16)

Denna syn belyser och fullständigar den föregående synen (13:11–17) och det på ett förfärande sätt. Ty här ser Johannes en trefaldig paddande träda fram för att samla alla världens konungar och därmed alla världens folk till striden på Harmageddon eller till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga. Det är alltså den uppenbart antikristiske kungsanden från östern som här träder fram för att göra slut på kristendomen i världen. I den förra synen ryckte han in på avlelseväg, i denna syn rycker han ut på födelseväg. I den förra inblåses han, i denna senare

utblåses eller framblåses han. Här har vi mot-pingstvädret eller mot-pingstblåsten, mot-mysteriet till pingstvädret i Jerusalem (Apg 2:2).

I grundtexten står icke ordet "blåsa", icke heller ordet "kom". Ja, där står ingenting i den vägen utan det heter blott så: "*Och jag såg ur drakens mun och ur vilddjurets mun och ur den falske profetens mun tre orena andar såsom paddor".* Men det vill naturligtvis säga, att de kom, utandades eller utblåstes ur dessa munnar. Och vi använder det ordet "blåsa" just för att få fram mot-skapelsemysteriet till Guds skapelsemysterium då han "inblåste" livsande i Adam och Eva, och till Kristi nyskapelsemysterium då han blåste uppståndelseande på lärjungarna och slutligen i pingstvädret framblåste eller framfödde denne ande hos dem. Och mot-skapelsens ande är förvisso en blåsning. Ja, en andevind, en storm så stark, att den sopar bort hela skökodömet och därmed hela det 6:e världsriket och blåser fram paddömet och därmed det 7:e världsriket.

Satan betyder motståndare. Han är denna världens mot-Gud. Ty han strider mot Gud på det sättet att han överallt gör ett mot-verk till Guds verk. Han sätter in i världen en mot-ande, en mot-avlelse, en mot-födelse, sätter in världsriket mot gudsriket, den falske profeten mot den sanne profeten, det falska profetdömet mot det sanna profetdömet, skökan mot solkvinnan, paddan mot duvan. Ja, till sist Antikrist såsom motsatsen till Kristus.

Detta mot-väsen ska ni, Herrens heliga, noga beakta. Ty det onda har blivit förytligat och förtunnat i skökodömet, så att hundratals miljoner människor och de flesta troende står *inne* i Satans mot-väsen och motverk, utan att ha den ringaste aning därom.

Där ligger en förfärande högtidlighet i vår text. De tre stormakterna träder fram. Och de står där triumferande. De äger nu en seger-ande, som är i stånd att församla hela världen på Harmageddon. Vilka är då dessa makter?

Först: **Draken.** Honom känner vi igen från Uppenbarelsebokens 13:e kapitel som är det ondas världs-, kyrko- och paddhistoria, såsom vi sett. Även där kallas han draken som är "den gamle ormen". Det namnet säger oss att han söker vinna och nu verkligen vunnit sitt mål på listens och förklädnadens väg. Och vilken den vägen är, vet vi. Den är den listiga skökovägen.

Vidare: **Vilddjuret.** Även det känner vi igen från det 13:e kapitlet som är det sjuhövdade vilddjurets världshistoria, såsom vi sett. Och vad vilddjuret är, vet vi. Låt oss än en gång ta ett exempel. En björn är ett vilddjur. Och han består av själ och kropp. Så också kattbjörnen eller vilddjuret. Han har en själ eller en ande. Den är den förstabudslöse världsanden. Och han har också en kropp. Den är den förstabudslösa världen eller mänskligheten. Då det sägs att vilddjuret har "makt över alla stammar och folk och språk och folkslag" (13:7), då menas med vilddjuret just världsanden, och dessa "stammar och folk" är denne andes lydiga kropp. Vilddjuret är alltså den från Gud förledda och förvildade mänskligheten eller mänskligheten så långt den följer världs- eller vild-anden, som har vild-lagen i sig, "syndens och dödens lag",

mot-lagen till "Andens lag".

Den tredje stormakten är **Den falske profeten.** Honom känner vi också igen från det 13:e kapitlet som är även det falska profetdömets världshistoria särskilt under det 6:e och det 7:e världsriket, såsom vi sett. Men i detta kapitel kallas han "ett annat vilddjur", som vi kallat lamm-hornsdraken eller lamm-ormen. Ty att "den falske profeten" är just detta vilddjur det ser vi tydligt därav, att då han gripes för att kastas i eldsjön (19:20) då tillskrivs honom just den världsförvillelse som i det 13:e kapitlet tillskrivs detta andra vilddjur, såsom vi påvisat i början av vårt kapitel.

Alltså har den 3:e stormakten i vår text undergått en väsentlig förändring. Det antyds därmed att han nu icke kallas "vilddjur" utan "profet". Och en profet är ju en människa. Visserligen är han fortfarande "det andra vilddjuret". Men nu är detta djur så väl gömt i – "människan". Det tyder på hornet med människoögon, eller på det 7:e världsriket med dess profetdöme som består av "sanna människor" – utan Gud. – Denna förändring hos den 3:e stormakten visar tydligt på en väsentlig förändring även hos den 2:a stormakten som är "det första vilddjuret". Det står här vid sidan av "den falske profeten". Därmed är sagt att detta vilddjur som är den förledda mänskligheten, nu är genom honom till fullo berett att övergå i sjunderiksdjuret, som består av uppenbart antikristiska människor, d.v.s. fullfödda människopaddor. – Men förändringen hos den 3:e stormakten visar också på en förändring hos den första som är draken. Han står här såsom den som nu är redo att ta sista steget i sitt uppstigande ur avgrunden. Och det tar han i samma ögonblick som han blåser. Då grips även de två andra stormakterna av hans uppståndelseande, och hela världen bestiger det antikristiska världsplanet.

De tre stormakterna är alltså desamma som i det 13:e kapitlet. Men i vår text står de på en långt framskjuten ståndpunkt i världsutvecklingen. De har passerat 6 världsriken, 6 skökodömen och 6 vid deras sida uppväxande paddömen. Och nu står de inför det 7:e världsriket och det 7:e paddömet vilka är det fullväxta riket och det fullväxta paddömet.

I vår text står vilddjuret eller den arma förvildade mänskligheten mitt emellan draken och den falske profeten. Hon står där såsom det förfärande resultatet av deras ormalist och förvillelsekonst, i vilken skökan – utan att veta det – spelat huvudrollen. Nu tar de denna arma mänsklighet under var sin arm och presenterar henne såsom fullgången med paddan, såsom dräktig med barbarerna från östern. Och hon har nu blott ett enda behov, nämligen att bli "förlöst" eller att få övergå i paddan som plaskar i det 7:e träsket – det högst åtrådda och "härliga". Hon begär nu av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd – ja, vad? *Jo, hon begär sig själv såsom den ende Gud som finns.* Den Guden är sjunderiksmänniskan, som är sjunderikspaddan.

Ja, sådana står de där alla tre på mot-andelagens stora segerdag. Den dagen kommer såsom den fasansfulla följden av utebliven eller förfuskad pingstdag. Ja, såsom den ödesdigra världsföljden av skökans världsomfattande förfalskning av "Andens lag", som frälste Paulus från "syndens och dödens lag" och som är det enda i himmel och på jord som frälser en människa.

Se nu! Den världsomskapande dagen är inne, den världshistoriska timmen har slagit – nu blåser draken! Och i samma ögonblick blåser den falske profeten och vilddjuret. Att alla de tre blåser *samtidigt* visar att de nu sitter ihop i en *treenig* padd-ande. Föreningspunkten är den mellersta stormakten eller den padd-dräktiga mänskligheten, i och genom vilken de två andra är *vad de nu är.* Över-barbaren och barbar-profeten och barbar-mänskligheten *är* på grund av organisk utveckling i andegemenskap, just den treeniga barbar-paddan.

Men alla tre framställs såsom blåsande var för sig så att ur varderas mun utgår en särskild padd-ande. Därmed framhålls tydligt och kraftigt det historiska, det mångtusenåriga bidrag vilket var och en lämnat till den treenige padd-anden, vilken nu är samlad i vilddjuret såsom rot-ande till mot-pingst-anden.

Alla tre framställs såsom självständigt blåsande var för sig. Alltså står vilddjuret eller mänskligheten där såsom en frivillig och självständig stormakt. Därpå ligger den största vikt. Ty det är här fråga om en andlig födelse. Och en sådan kommer till stånd blott på frivillighetens och den personliga självavgörelsens väg. Vare sig det är pingstfödelsen från ovan eller mot-pingstfödelsen från nedan så sker den aldrig emot utan *med* människans vilja. I den förra väljer människan Gud till sin "Gud och ingen annan", i den senare väljer hon sig själv till sin "Gud och ingen annan". Andlig födelse innebär ett fritt val. Därför står vilddjuret här som en fri och självständig blåsare, vilken i kraft av drakens och den falske profetens ande som nu är dess fullgångne rot-ande, framblåser sig själv till padd-mänsklighet, d.v.s. övergår i sjunderikspaddan.

Alltså ställer vår text inför oss en hemsk och häpnadsväckande tavla. I de tre stormakterna läser vi det ondas världs- och kyrkohistoria allt ifrån begynnelsen och intill mot-lagens stora segerdag, då den läggs i hela världens hjärta och skrivs i dess sinnen. Och denna historia går sannerligen icke utanpå, utan den visar upp det ondas innandömen, dess djupa personliga mot-mysterium och dess starka, kloka och genomlistiga världsplan. De står där, dessa tre, såsom resultatet av en fasansfull mot-budsrörelse både i avgrunden och på jorden. Ja, såsom det uppnådda målet av en organisk utveckling både av ondskans andemakter därnere och i himlarymden och av de med mot-budssädet besådda människoandarna på jorden och i "jordens hjärta".

Och glöm aldrig, ni Herrens heliga, att de står där, dessa tre, på Satans "pingstdag" i kraft av skökans kringgående av Kristi pingstdag, fullfödelsens dag som ställer människan på den smyrnensiska och filadelfiska förstabuds-fullkomlighetens höga världsplan. Och akta er för att genom bristfull födelse från ovan bidra till världsfödelsen från nedan. Det är förskräckligt att många tusen troende i vårt land hjälper de tre stormakterna att bestiga mot-pingst-planet och genom sitt ofödda eller ofullfödda liv sekundligen deltar i skökans paddblåsning, som banar väg för den treeniga paddblåsningen.

Men motpingstdagen är icke en dag i vanlig mening, utan en tiderymd. Paddömet såsom världsdöme framblåses icke på *en* gång, utan så småningom. Icke alla folk blir samtidigt fullgångna med

paddan. Något blir det första och med det börjar Satans "pingstdag". Och icke heller blir alla rot-padde-människor inom samma folk på *en* gång färdiga för folk-padde-födelsen. Några blir de första och med dem börjar Satans pingstdag hos det folket. Och den har redan börjat hos t.ex. vårt folk. Här framblåses dagligen fullgångna paddor, uppenbart antikristiska människor, motpingstmässigt besatta av österns barbarer. Här uppträder nu många demoner i människogestalt. Ja, både i gestalten av män och av kvinnor.

Och även sedan alla folk blivit framblåsta padd-folk, fortgår den treeniga paddblåsningen tid efter annan såsom förnyad folk- och världsomfödelse till fördjupad och förhöjd mot-pingst-ande eller till en alltmer gudlös och antikristisk barbar-ande.

Och i och med den högsta världsomfödelsen föds Satan själv som en människa av Antimaria (Kap 9, sid. 56 f.). Den människan är Antikrist. Han är höjdpunkten av den treeniga padd-blåsningen. Likasom Ordet, det eviga tubuds-Ordet blev kött, så blir också en gång mot-budsordet det sataniska tubudsordet kött. Här har vi Satans människoblivande, det fasansfulla mot-mysteriet till Guds människoblivande i Kristus.

Tyst!... Just nu när författaren skrivit detta, ringer det samman i Stockholms kyrkor och ungefär samtidigt i hela vårt land. Förskräckligt! Det är sammanringning till trolldom i de flesta kyrkor och bönehus. Ja, trolldom, som just banar väg för själva avgrundstrollets födelse av Antimaria. Sammanringning till paddblåsning som till sist sätter själva avgrundspaddan i stånd att uppträda på jorden i människogestalt. Sammanringning till det budlösa evangeliets laglösa frälsning utanför "Andens lag", vilket laglösa evangelium gör det möjligt "för den Laglöse" att i sinom tid "träda fram". Sammanringning till undanskjuten eller förfuskad pingstdag i vars ställe Satans hemska pingstdag går upp över alla världens konungar och folk. – O, vad Guds världskvarnar mala sakta, följdriktigt och fint! Men det ser icke människorna och vill icke höra talas därom. De är beblåsta, förhäxade och förtrollade. "Ty", säger den väldige ängeln, "alla folk blev förledda genom din häxkonst".

Den treeniga paddblåsningen följer en organisk utveckling. Den börjar med några enskildas framblåsning eller paddfödelse inom de olika folken, fortskrider sedan till folkfödelse och slutligen till världsfödelse, såsom vi sett.

Denna organiska utveckling av paddömet ska noga beaktas. Den ställs också tydligt och kraftigt inför oss i vår text. Där sägs nämligen om de tre padd-andarna att de är demoniska människors andar, som gör tecken och utgår till konungarna i hela världen för att samla dem till striden på Harmageddon. Detta församlande sker icke i en hand-vändning utan så småningom. Och vi befinner oss just i detta församlande. I vår tid uppträder skaror av demoniska människor, som i förfärande barbar-ande från östern arbetar på den stora samlingen till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga.

Dessa församlare är enligt texten "demoniska människors andar". Märk noga detta förfärande uttryck. I grundtexten står så: "De är demoniskas andar", d.v.s. de är demoniska eller djävulska människors andar. Och det vill här säga: de är avgrundsandar eller österns barbar-

andar i människogestalt.*

Drakens och den falske profetens ande som är kungsanden från östern, framträder icke i omedelbar gestalt då det gäller att införa det 7:e världsriket på jorden. Nej, han är oändligt klokare än så. Han framträder på avlelse- och födelseväg. Han kommer i gestalten av fullblodiga djävulsbarn. Ja, just i gestalten av "demoniska människors andar". Han tar sig väg genom den 2:a stormakten som är vilddjuret eller den med barbar-anden från östern fullgångna mänskligheten. Så smyger han sig fram till världsväldet genom demoniserade eller besatta människor. Blott så får han ett riktigt starkt och pålitligt välde som kan uppta striden mot Herrens heliga, vilka uppstått just på avlelse- och födelseväg och som är i *sann* mening "besatta", nämligen av kungsanden från ovan och genom honom av de himmelska andarna, bland vilka var och en av Herrens heliga har sin barndoms ängel såsom tjänsteande.

Men denna demonisering eller besatthet från avgrunden är, såsom vi antytt, icke detsamma som den tillfälliga och råa besatthet vilken omtalas i evangelierna, och som består däri att en viss demon tagit sin bostad i en människa och mekaniskt eller tvångsvis behärskar henne. Nej, här har vi att göra med en högre besatthet som kommer till stånd genom mot-pingstens demon- eller djävulsfödelse och i vilken människan är ett frivilligt och lydigt redskap i överdemonens och den särskilda underdemonens hand. Och så blir sjunderiksbesattheten så väl fördold i "fullt normala" människor och därför så fruktansvärt förvillande och besmittande. Den råe demonen i den vansinniges eller abnormes gestalt avskys av alla, och demonen i råpaddans gestalt avskys av många. Men den fine och bildade antikrist-demonen i vetenskaplig och konstnärlig kulturrustning tjusar alla, som står utom tubudsdömet. – Ja, så klokt ställer draken, den gamle ormen som förvillar hela världen. Men likasom skökan förfuskat födelsen från ovan, så har hon också förfuskat födelsen från nedan. Därav den allmänna okunnigheten om Satans allsidiga mot-verk och den förfärande bristen på blick för hans lömska och djupgående världsplan. Och den moderna skökan är lätt färdig med saken. Hon helt enkelt förnekar tillvaron av en personlig Satan och av en ond andevärld. Så är och blir hon en förträfflig tjänstepiga åt draken just nu, när han börjar göra hela världen besatt. Nu behöver han vara så ostörd som möjligt, och det sörjer hon ypperligt för.

Draken börjar alltså mot-pingstdagen med att framblåsa eller framföda sina apostlar, alldeles som Kristus började med att framföda *sina* apostlar på pingstdagen. Dessa mot-apostlar är just de "demoniska människors andar" som omtalas i vårt text. De "gör tecken". Själva är de drakens stamtecken, hans stora skapelseunder. Och i samma mån som hans världsplan kräver det kommer de att göra tecken och under

* Orden i grundtexten: "pneumata daimonion" kan och bör översättas så: "demoniskas andar". Och även om man översätter så här: "demoners eller djävlars andar" eller "onda andar", så får dessa andar för ingen del tänkas såsom blott flygande i vädret utanför människan, ty det strider mot textens organiska världssammanhang, som vill uppvisa det ondas sakläge vid början av det sjunde världsriket. Hela tyngdpunkten ligger här på den onda andevärldens framträdande i *människogestalt,* i sjunderiksmänniskan. Och därföre ansluter vi oss till de bibelforskare (t.ex. Myrberg), vilka översätter så: "De är demoniskas andar eller demoniska människors andar."

som slå världen med häpnad. Ty de kommer att allt mer och mer förfoga över avgrundens makt och kraft, de kungliga mot-krafterna från östern.

Denna mot-apostoliske ande utgår till konungarna på jorden. Ett exempel härpå har vi i den danske padd-juden, den världsbekante antikristiske författaren. Han yttrade offentligen för några år sedan, "att likasom det är den världsliga överhetens plikt att förbjuda dryckenskap, så är det också hennes plikt att förbjuda kristendomen, som icke är någonting annat än en folkfördärvande berusning". Se, där har vi just en ande som "utgår till konungarna", eller till den världsliga överheten, för att samla dem till den världsomfattande striden på Harmageddon, där kristendomen ska förbjudas och utrotas från jorden.

Men vi behöver icke gå utrikes för att se dessa paddömets apostlar. Vi har många sådana besatta i vårt land. De är alla dessa uppenbart antikristliga professorer, skollärare, skalder, författare, folkledare och kringresande talare, såsom vi påvisat förut. Och vad vill dessa besatta paddor? Jo, närmast vill de göra folkmassorna antikristiska så att de får till stånd en stark folkopinion, som till slut tvingar överheten att upphöja antikristendomen till lagstadgad tvångsbild. – Och när de besatta padd-apostlarna i hela världen nått detta mål hos alla folk, då är hela världen andligen samlad på det andliga Harmageddon, som ligger i alla land, där striden står på liv och död mellan kristendom och antikristendom, mellan gudsriket och satansriket, mellan duvo-dömet och paddömet.* Hur söndersliten och oenig denna padd-värld än är, i ett är hon fullkomligt enig: i hatet mot Gud, hans bud och hans heliga och i förödelsen av dem.

Herrens heliga blir alltså icke fritagna från striden på Harmageddon eller upptagna före densamma. Nej, den ska de genomkämpa. Men när förstlingarnas antal blivit fullt och då de såsom det friska världshjärtat* utfört sin höga världsmission intill blods på den allsmäktige Gudens stora dag, då upptas de Herren till mötes i lufthimmelen. Och nu lössläppas alla jordens vindar, som är Guds domar, och som hållits tillbaka av de fyra änglarna** ända tills den siste av förstlingarnas skara blivit tecknad på Harmageddon. Och nu griper den Allsmäktiges heliga vrede den gudlösa och antikristiska världen med domar så fasansfulla, att deras like aldrig skådats på jorden. Nu krossas denna värld *till livs eller till döds.* Det är den 7:e vredesskålen som är domen över det 7:e världsriket, likasom den 6:e är domen över det 6:e världsriket.

3

Salig är den som vakar och bevarar sina kläder

Till sist ett ord om den 6:e skålens parentes i bitext 4 (Upp 16:15). Parentesen lyder så: ("*Se, jag kommer som en tjuv. Salig är den som vakar och bevarar sina kläder, så att han inte går naken och man ser hans skam.*")

Märk nu vilken plats parentesen har. Den står mellan ordet "stora dag" och ordet "Harmageddon". Först sägs världens konungar församlas till strid på Guds den Allsmäktiges stora dag. (Här inskjutes

* Om Harmageddon se sid. 92 f. (pdf Kap 2, sid. 22–23).
* Se sid 871–874 (pdf Kap 9, sid. 120 f.).
** Upp 7:1–3.

parentesen). Sedan sägs de församlas på Harmageddon.

Att hela världens besatta konungar och folk församlas på Harmageddon, det visar att deras strid gäller Guds nya Israel, likasom striden på det forntida Harmageddon gällde det gamla Israel.

Men deras samling på Harmageddon är också deras samling på den allsmäktige Gudens stora dag. Därav ser vi att denna dag icke är den yttersta domens dag, ty på den dagen samlas inga till strid mot Gud och hans heliga.

Konungarna samlas till strid på Guds stora dag – se upp, ni heliga, ty den är tjuvens dag! Där står parentesen.

Konungarna samlas till strid på Harmageddon – se upp, ni heliga, ty Harmageddons dag är tjuvens dag!

På Harmageddon står de besatta konungarnas strid mot de heliga. Men där står också den allsmäktige Gudens strid mot de besatta konungarna. Harmageddons stora konungadag är också den **Allsmäktiges** stora konungadag.

På de besatta konungarnas dag ligger hela världen i *deras* hand. Men på den dagen ligger hela världen och alla dess demoniska konungar och folk även i den *Allsmäktiges* hand. Ty den dagen är också *hans* dag.

Alltså ligger de heligas Harmageddon i de besatta, demoniska och djävulska konungarnas hand. Men det ligger också i den Allsmäktiges hand ty deras dag och hans dag är samma dag.

På den dagen ligger ni, Herrens heliga, i de besatta konungarnas hand. Men deras hand ligger fast innesluten i den allsmäktige Gudens hand. Ett litet "släpp efter" av honom – och konungahanden gör sitt förödelseverk. Ett litet handtryck – och konungahanden är vanmäktig, och så ett sluttryck – och konungahanden är kramad och krossad till intet och utströdd som agnar i vind och i eld.

Så noga är ert Harmageddon bevakat, och så väl är det reglerat av den **Allsmäktige.** Om ni aldrig glömmer detta så ska ni aldrig bäva på er plågodag, som alltid är Guds dag.

Då den Allsmäktige "släpper efter" eller ropar sitt *"Rulla!"* till den mot-kerubiska vildvagnen, då utföra de besatta konungarna och folken sitt förödelseverk. Detta verk är alltså även ett verk av Gud. Ty han måste först tillåta den antikristiska världen att fullborda sitt djävulska motverk, innan han kan fullborda sitt världsfrälsningsverk. Och så fint och fast styr han allt att Harmageddons dag, som är de heligas världs-långfredag, också blir världsfödslovåndans dag som i de fyra vindarnas sluttimme bryter ned alla folk på knä inför folkens konung.

"Stora och underbara är dina gärningar, Herre Gud Allsmäktige. –
Alla folk ska komma och tillbedja inför dig" (Upp 15:3–4)

"Se, jag kommer som en tjuv". Det är den Allsmäktige som kommer likt tjuven då han "släpper efter" eller då han ropar lagförbannelsens: "Rulla!" över en lagföraktande värld. Så kommer han över de besatta konungarna och deras besatta folk, och så fyller de syndamåttet på

Harmageddon. Därmed kommer han också såsom tjuven över de heliga. Din Harmageddons dag, du Herrens helige, är tjuvens dag. Den kan vara vilken dag som helst. Ja, just i dag. Ty barbarerna rycker dagligen in över Eufrat. Du kan komma i strid med dem då du håller Guds bud. Och den striden kan bli *ditt* Harmageddon, på vilket du ger ditt blod för hans bud.

Vår tid är begynnelsevis Harmageddonisk. Den röda dagen flammar i öster. Hemska makter står beredda att svänga förödelsens svärd.

Den onda andevärlden har ryckt in, själva luften är demonisk. Den har också ryckt in i människorna, de är demoniska. Ett den Allsmäktiges "släpp efter" – och utrotningskriget begynnes av förtrupperna. Demonerna är organiserade i alla land såsom antikristiska paddor.

Människorna är besatta. Guds bud är försvunna. Sanningen är utrotad eller fördärvad hos miljoner även i vårt land. Gudlöshet och lögn, list och bedrägeri, hat och förtryck är deras liv. Mot-buden är deras bud, vildviljan deras lag, orättfärdigheten deras triumf. Och under allt detta rasar ännu den evangeliska skökan i vårt land mot Guds bud, såsom om själva den onde satt i dem.

Hela detta folk- och världsfördärv flyter ur Guds brutna bud. Det budlösa evangeliet har uttorkat Eufrat och banat väg för laglöshetens barbarer. I den budlösa nådens spår rycker härarna fram. På den förstabudslösa trons väg tågar paddorna in.

Se där ert verk, ni skökoevangelister, både lärda och olärda! Se där det öde ni bragt över hela världen, ni Satans trollkarlar! Ni sover ännu, likt Kaifas, ni helvetets barn. Och ni kommer att sova tills tjuven står över er (Upp 3:3).

Hela detta folk- och världselände har sin djupaste grund däri, att man kringgått Skriftens och Luthers *förstabudsfullbordande* tro och rättfärdiggörelse, som är den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, vilken mönstraren på Patmos oeftergivligen kräver. Och den kommer alla trolldomsevangelister att kringgå, ända tills tjuven står över dem med konungaelden.

"Salig är den som vakar". Ty nu sova människorna djupt. Och många röster ropa: "Frid, frid, ingen fara!" Men denna sömn är förtrollning och döljer sig i yrgalenskap. Den hejdlösa häxdansen är den djupaste sömnen. I den är man tjuven närmast.

"Salig är den som bevarar sina kläder". – Om kläderna har vi talat under Sardes-brevet (Kap 9, sid. 90 f.; Kap 9, sid. 98 f.). De är "Andens lag" eller den eviga kärlekens, den eviga rättfärdighetens, den eviga livsnådens, den evige Andens tubuds-dräkt. Med denna dräkt är de heliga genomklädda såsom ett vatten har "iklätt" sig ett annat med vilket det blandats. Dräkten är Jesu tubudsande med slaktmärket, vilken genom subjektiveringen sitter på varje punkt i de heligas andar, själar och kroppar. Deras kläder är pingstens kraftbeklädning från höjden, alltså medfödda, medskapade. De är den nya skapelsen, betraktad till dess vita och varma, rena och skarpa tubudsfullkomlighet inne i Jesu tubudsfullkomlighet med slaktmärket.

Dessa kläder måste *bevaras.* Och det sker genom att *förbli* i Kristus, som är kläderna (Rom 13:14), så att man genom honom står förstabuds-

all och andrabuds-*hel* i det dagliga livet. Men bevaras de icke, då blir människan "naken och man får se hennes skam".

Det ord i grundtexten,* som är översatt med ordet "skam", betyder egentligen *vanskaplighet.** Ja, just så är det. *Utan tubudsdräkt, som är tubudsskapelse är människan alltigenom vanskaplig.* Hon är på varje punkt missbildad, onaturlig, vederstygglig, med ett ord: *förstabudshorisk.* Hela hennes varelse är en vanskaplighetens "skam". I motsats härtill är den tubudsklädde på varje punkt välbildad, naturlig, skön och härlig, med ett ord: *förstabudskysk.*

Nu förstår vi varför det talas om kläderna i parentesen. Harmageddons strid står just om tubudsdräkten. De heligas nationaldräkt tåls icke av de besatta konungarna och folken, som är vanskaplighetens skamkonungar och skamfolk.

Och ni känner, ni Herrens heliga, hur förskräckligt de nakna och vederstyggliga skam-människorna river och sliter i er dräkt. Ni kan icke ha med dem att göra utan att bli sargade av deras gudlöshet, budlöshet och trolöshet, överallt laglöshetens barbarer! Deras handel och vandel, affärer och liv är en vanskaplighetens skam och skandal. Och de är så genombeblåsta, uppblåsta, stora, vida och breda, att det numera knappast finns rum på vår jord för andra än dem. Så tubudslösa och nakna är dessa skampaddor i alla samhällsklasser.

Skökan har i århundraden dolt sin vanskaplighet under andligt sken. Därmed har hon hjälpt barbarerna över Eufrat. Nu är de här. I dem träder hela skammen i öppen dag. Ja, nu "går Skam på torra landet". Men all denna barbariska skam är blott skökans utdragna skamlinje.

Alltså, ni förstlingar med den höga dräkten, giv akt på den 6:e skålens "Giv akt!", glöm aldrig parentesen. Ty nu står ni just i början av parentestiden. Just nu gäller det att stå vaken och klädd bland alla dessa totalt oklädda och demoniserade skam-människor. Ty lyckas de genom sin djävulska rivning, ryckning och slitning i kläderna att sönderriva och avriva dem, så att ni blir nakna och vanskapliga skam-människor – då är Harmageddons strid förlorad.

"Salig är den som vakar och bevarar sina kläder." Ja, salig den som gör det *i dag, i dag,* och som gör det *nu, nu. Ja,* i varje *nu.* Ty nu är varje ditt nu ett Harmageddoniskt lidandes-nu och kan bli ditt Harmageddoniska döds-nu. Salig är du om du då lider, blöder och dör som Stefanus i den femfaldiga dräkten: *"full av tro, full av ande, full av nåd, full av kraft, full av vishet"* ja, lider, blöder och dör som han, med förstabudsblicken mot höjden och andrabudsblicken på bödlarna. Då har du segrat på *ditt* Harmageddon för evigt.

Amen.

---

* Askämosynä.

* Se Melanders lexikon.